

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

0

0

F

F

A

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR
MEASHA STONE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

DOLLY

MEASHA STONE

Copyright © 2020 by MEASHA STONE

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Özel içerikler, çekilişler ve özel haberler mi
istiyorsunuz? [Measha'nın E-posta Listesine Katılın!](#)
Ayrıca ücretsiz bir e-kitap alacaksınız!

İÇİNDEKİLER

[Adil Uyarı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Kristoff](#)

[Teşekkür Yazar Hakkında](#)

[MEASHA STONE tarafından da](#)

FUAR UYARISI

Dolly, öldürenleri ve öldürülecek olanları içeren karanlık, çarpık, psikolojik bir gerilim. Eğer bunlardan herhangi birini tetikleyici veya çekici bulmuyorsanız, lütfen şimdi geri dönün.

Diğer herkes için... uyarıldınız.

BİR

Bir ışık patlaması beni hücremde boğuyor. Sanki bu onları uzak tutacakmış gibi köşeye kaçıyorum. Köşeye büzülmek, kirli, çıplak, üşümek, briket duvarlara karşı titremek... Bu onlar için bir şey ifade etmiyor.

"İşte iyi bir kız," diye tanıdık bir ses sessizliği yırtıyor. Kulaklarımı kapatıyorum, sanki onu bastıracaktı gibi ellerimi kulaklarıma bastırıyorum.

Hiç olmadı.

Benim için geldiği diğer onlarca seferde değil.

"Gel bakalım, Dolly. Kamera için oynama zamanı." Hücrenin kapısı açılırken gıcırıyor ve bedenim kaskatı kesiliyor. Botlarının beton zemine sıradan vuruşu damarlarıma buz gönderiyor.

Bunu

yapamam.

Yine mi?

Lütfen.

Yalvarmak işe

yaramıyor. Bu onu

sadece kızdırır.

Yine de içimden defalarca yalvarıyorum. Belki Tanrı bu sefer duyar.

Belki yardım gönderir.

Belki de öleceğim ve bu iş sonunda bitecek.

"Kalk bakalım." Nemli eli üst kolumu sarıyor. "Önce birinin banyo yapması lazım." Saçlarımı kokluyor. Dün gecedan kalma karmakarışık ve keçeleşmiş. Adam ortalığı dağıttı ve kimse beni temizlemedi.

"Hadi gidelim." Beni ayağıma kadar sürükledi ve hücremden çıkardı.

"Hayır!" Kelimeler zihnim onları engellemeden önce dökülüyor. Çekiyor, çekiyor, şişko bacaklarını tekmeliyorum ama hiçbir yere varamıyorum.

"Yeter!" diye bağılıyor.

Bir başka parlak ışık beni kör ediyor. Yıldızlar ve güneş ışınları görüşümde dans ediyor, çenemdeki keskin ağrı kaslarımın ağırları arasında kayboluyor.

Onun parçalanıyorum. Mücadele, ne kadar zavallı bir miktarım varsa, gitti. Bu kadar aptal olamayacak kadar uzun süredir buradayım.

Ayaklarım yerde sürünüyor. Beni kabine itmesine izin verdim.

"Bugün küçük bir kız istiyorlar. Senin uzmanlık alanın," diyor suyu açarken. Buz gibi damlalar yüzüme çarpıyor. Sırtımdaki gerginliği bir ürperti kırıyor. "Birkaç fiyonk, biraz atkuyruğu, gerçekten iyi olacaksın." Bana bir çubuk

Elimde sabun. Buradaki diğ er her Şey gibi kirli, benden önce gelenlerin kiri ve pasıyla kaplı.

" yle değıl mi Dolly?" soruyor, sanki boğazımdan hıçkırıktan başka bir Şey  ıkabilirmiş gibi.

"Yapmayacak mısın?" Elini, boynuna asılı tuttuğı ip bobininin üzerine koyar.

Ke

mer. İpi istemiyorum.

"Evet. İyi bir olacağıım," diye söz veriyorum. "İyi bir bebek," diyorum tekrar.

Sabun kalıbını ağıryan g ğ slerimin üzerinde ve bacaklarımla arasında gezdirdim.

Gözlerim doluyor ama duŐun spreyinde kayboluyorlar. Temiz ve saf.

Satan Şey bu.

Beni hayatta tutan Şey bu.

Şimdiye kadar.

İKİ

"Yemek geldi." Hücre zeminime bir tepsi düştü. Sığ kaptan su fışkırıyor ve betonun üzerinde birikiyor.

Köşemde gerildim. O geri çekilip hücre kapısını kilitleyene kadar tetikteyim. Başka bir sahne için yukarı sürüklenmemin üzerinden iki gün geçti. Bana bir gün daha mühlet verilmeyeceğinden eminim. Uymaları gereken sıkı bir programları var. Beni karanlık odalara soktuklarında bana söyledikleri bu. Acele etmem gerekiyor. Ayak uydurmalıyım. Çenemi kapatıp bacaklarımı açmalıyım.

"Ye." Tepsiyi bana doğru uzattı. Neden hâlâ gitmedi?

Bu bir numara olabilir. Uzansam, kapar mı? Bunu yapmayı severler. Küçük bir rahatlık jesti elimden kaçtı. Bu onlar için bir eğlence.

Yanmış sosisli sandviçin kokusu bile midemi ağrıtıyor. Tepsinin kaybolma riskini göze alamayacak kadar açım ve o da gitmiyor, bu yüzden soğuk betonun üzerinde sürünüyorum, her hareket dizlerimdeki morlukların zonklamasına neden oluyor. Onaylayan homurtusu hücremi dolduruyor. Önüme atılan yiyecekler için bir leş yiyici gibi koşuşturmak onu memnun ediyor olmalı. Bana bir hayvan gibi davrandıkça daha da mutlu oluyorlar.

Metal tepsiyi alıp karyolanın iskeletine yaslanıyorum ve katlanmış bacaklarımın üzerine koyuyorum. Sudan sadece küçük bir yudum alarak susuzluğumun bir kısmını gideriyorum. Çok hızlı içersem tekrar kusacağım. Bu hatayı daha önce yaptım ve bedelini ödedim. Bir daha aptallık etmeyeceğim.

"et. Ye." Hâlâ gitmiyor.

"Bugün yukarı çıkıyor muyum?" Ona bu soruyu sormak büyük bir risk. Ama bilmemek göğsümü daraltıyor. Her zaman endişeli biriydim. Küçüklüğümden beri. Ya güneş çok sıcak olursa? Ya kar yağmaya başlar ve hiç durmazsa? Her zaman cevaptan çok soru vardı. Sorular içinde boğulabilirim. Hücremde oturmak, benim için ne planlandığını bilmemek... ciğerlerimdeki havayı emiyor.

"İstiyor musun?" diye soruyor, ses tonunda eğlence var. "İşe koyulmak için can atıyorsun."

Başımı sallıyorum ve sosisliden küçük bir ısırık alıyorum. Ateşten kararmış ama soğuk. Midemin umurunda değil.

"Ne zaman... ne zaman eve gidebilirim?" Şansımı zorluyorum ama soru ısırıkların arasından sızıyor.

"Bossman yapabileceğini söylediğinde."

Patron. Bütün kararları o veriyor, hiçbiri benim için iyi değil. "Lütfen. Bırakın eve gideyim." Yüzüne bakmak için gözlerimi kaldırıyorum. Kalın siyah kirli sakal çenesini kaplıyor. Dudakları bıyığı ve sakalı arasında kabarıyor.

"Az önce söyledim ya. Bossman işin bitti dediğinde. O zamana kadar olmaz." Eğilir ve tepsiyi alır.

Su bardağını kapıp son birkaç yudumu hızla içiyorum. Bir damla kaçıyor ve dudaklarımda kalıyor. O kadar kuru ki yakıyor ama yalayıp yutuyorum. Her parçasına ihtiyacım var. Güçlenmem gerek. Kafamı toparlamalı ve bacaklarımı hareket ettirmeliyim. Buradan çıkmanın bir yolunu bulmalıyım.

Patron gitmeme izin vereceğini söylüyor ama yalan söylüyor. Günler oldu... ya da haftalar... ya da aylar. Bu hücrede zaman diye bir şey yok. Güneş yok. Gündüz yok, gece yok, sadece üst kat ve alt kat var. Gitmeme izin vermeyecek. Bir çıkış yolu düşünmeye başlamalıyım.

"Kimseye söylemeyeceğim, yemin ederim." Acınası, biliyorum. Ne kadar aptallaştığımı gösteren bir işaret. Yine de bu bir hile ya da yalan değil. Burada olanları kimseye anlatmayı hayal bile edemiyorum. Yaptığım şeyleri -bir dahaki sefere beni yukarı sürüklediklerinde yapacağım şeyleri- nasıl açıklayabilirim?

"Bundan eminim." Gülerek hücremden çıktı ve kapıyı çarptı. Kilidi yerine kaydırırken metal metale çarpıyor.

"Lütfen." Parmaklıklara tutunarak kapıya doğru sürünüyorum. Bu kısımdan nefret ediyorum: yalvarmaktan. Cevapsız kalıyor ama gözleri zevkle parlıyor. Onun için sürünmemi, ona yalvarmamı istiyor ki umudumu elimden alabilsin.

Önümde çömelmiş, bir elinde tepsiyi dengeliyor. Parmaklıkların arasından uzanıp kalın bir bukleyi alıyor ve parmaklarının arasında ovuşturuyor. "Şşşt, sorun yok bebeğim. Gitmemi istemediğini biliyorum." Dudakları şeytani bir sırıtişaya dönüşüyor. "Bir sonraki sahnenin benimle olmasını sağlayacağım. İster misin?"

Geri çekilmek istiyorum ama bu onu kızdıracak ve öfkeden kaçınmak gerekiyor.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldıyorum.

"Elinden geleni yapacağına eminim." Saçımı bırakıyor ve ayağa kalkıyor. Ereksiyonu kot pantolonunu zorluyor. Gördüğümde emin olmak için oyalanıyor. Ertelemem sona eriyor.

Gözlerim yaşla doluyor. Bu neden oluyor?

"Görünüşe göre sana eşlik edecek birileri var." İki adam odaya dalıyor, üçüncüsü de aralarında asılı duruyor. Yüzü şişmiş, refakatçilerinden biri karşımdaki hücreyi açıp onu içeri atarken ağzından kan damlıyor. Bir inilti duyuyorum ama ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor.

"Siz ikiniz, konuşmak yok. Uslu dur, Dolly," diyor Beardman, kemerini çekiştirerek -bana karşı kullanmayı en sevdiği şey. Eğer yakında yukarıda birlikte olacaksak, uslu durmak zorundayım. Ona bunu kullanması için bir sebep veremem. Ve şimdi midemde yemek olduğu için daha net düşünebilirim. Kendimi beladan uzak tutabilirim.

Beardman diğer ikisine bir şeyler söylüyor ve hepsi kapıya doğru yürürken gülüyorlar. Bodrumdan çıkan kapı hücremle aynı hizada. Ağır adımları karyolamın dayandığı duvarı sarsıyor. Bu birinin geldiğine dair ilk uyarı. Sahip olduğum tek şey bir karyola ve bir kova. Yere düz uzanırsam, neredeyse ayak parmaklarımı bir duvara, ellerimi de diğer duvara değdirebiliyorum. Diğer hücre benimki kadar güzel değil.

Onlar gittikten sonra parmaklıklara tırmanıyorum. Kapıyı kapattıklarında hücremdeki ışık sönüyor. Koridorun sonundaki tek bir ampul titriyor ve hücremi nemli bir sarı renkle aydınlatıyor. Birkaç kez göz kırpiyorum, figürün gölgesinden fazlasını görebilecek kadar odaklanmaya çalışıyorum. Vücudu bükülmüş ama yüzü bana dönük. Çenesi şişmiş. Kalın bir tutam saç gözünün üzerine düşmüş. Sırtını koyu morluklar kaplıyor, ama midemi endişeyle karışık bir fırtınaya sürükleyen şey kan.

Kıçından sürekli bir akıntı akıyor. Ve sağ yanağında küçük bir dövme var. Karanlıkta bile seçebiliyorum.

B

O her kimse, Bossman'a ait.

Parmaklarım sağ kalçamdaki mürekkebin üzerinde geziniyor.

İkimiz de Bossman'a aitiz.

Yeni gözyaşları birikiyor ve

dökülüyor. Asla eve

gitmeyeceğim.

ÜÇ

BRIAN

Paltomu çıkarırken yağmur damlaları sırtımdan aşağı yuvarlanıyor. Lanet fırtına.

İlçenin yarısında elektrikler kesik ve ben güne sıırılsıklam başlıyorum. "Selam," diye ince dudaklı bir gülümsemeyle selamladı Cathy beni. Paltomu silkeliyorum ve masamdaki boş sandalyeye bırakıyorum.

"Günaydın. Bana bir dakika ver, üstümü değıştirmem lazım." Soyunma odasına doğru dönerken gömleğimin düğmelerini açmaya başladım.

"Bu bekleyebilir." Cathy elini koluma koydu. "Kaptan bizi istiyor." Başını köşedeki ofise doğru salladı.

"Evet, tamam." Paltomdan telefonumu çıkarıp arka cebime atıyorum. Eğer şanslıysam, kaptan günümü mahvetmeye fırsat bulamadan bir acil durum çağırısı gelir.

"Brian, Cathy." Kaptan Richards bilgisayar ekranından başını kaldırdı. Çok uzun zamandır bu işteydi. Alnındaki kırışıklıklar her yıl daha da derinleşiyor. Gözlerinin altındaki torbalar o kadar ağır ki, cılız yanaklarına doğru iniyorlar. Ama yakın zamanda emekli olacak değil.

"Günaydın." Cathy ona kibarca başını salladı ve ellerini kalçalarına kavuşturdu, bize vereceği her türlü saçma sapan göreve hazırdu. Ne kadar küçük olursa olsun, bir davası olduğu için minnettar. Medya gece haberlerinde ne yazarsa yazsın, bir kadın bir gece içkisi için bir üstünü vurursa, bunun sonuçları olur. Birincisi, benimle ortak olur. İkincisi, boktan davalar alır.

Neredeyse bir yıldır ciddi bir iş yapmadık - barda geçirdiğim bir gecenin ardından eve götürdüğüm bir kadının yaşını yanlış hesapladığım için kendi cezam. Ayrıca, onun yüksek rütbeli bir memurun kızı olduğunu fark etmemiştim. Evet, sıçmışım - neyse ki gerçek anlamda değil, ki hala rozet taşımamın tek nedeni de bu.

"Bir kız kayboldu." Masanın üzerine bir dosya atıyor ve açıyor. Açık kahverengi saçlar, tatlı yüz hatları, sağlıklı.

"Tamam." Resmi aldım. Onda sıra dışı bir şey yok.

Güzel, ama bu günlerde filtrelerle bu pek de nadir görülen bir şey değil.

"Abigail Johansen. Yirmi üç yaşında. İki aydır kayıp." "İki ay oldu ve daha yeni mi bildirildi?" Cathy sordu.

Kaptan başını sallar. "Hayır. Ailesi hemen kayıp olduğunu bildirdi. Onlarla akşam yemeği için buluşacaktı ama gelmedi. Düşün

Sorularınızı sonuna kadar tutabilir misiniz?"

Cathy'nin omuzları geriye düşer, ama sadece başını sallar. "Evet, efendim."

Pantolonunu belinden yukarı çekerek tam boyuna doğru düzeliyor. "Güzel. Şimdi..." resmi işaret ediyor, "Castro ve Evans izler kaybolana kadar dava üzerinde çalıştılar. Ailesi kızın öldüğünü düşünmeye karar verdi. Ama Abigail'in görüldüğüne dair bir rapor var."

Konuşmasının sonuna kadar soru almak istemiyorsa, acele etmeli ve sadede gelmelidir.

"Seni birkaç ipucunu takip eden bir görev gücüne veriyorum. Castro ve Evans başka bir davaya verildiler, bu yüzden sen öne çıkıyorsun." Kaşlarını çatı. "Eğer elimde başka biri olsaydı, onlar da giderdi, ama bu durumda siz ikiniz varsınız."

"Bize olan güveniniz gözden kaçmıyor." Ona geniş bir sırıtış attım.

"Tamam." Dosyayı bana doğru itti. "Bir saat içinde görev gücüyle buluşacaksın."

"Kayıp bir kız için bir görev gücü mü?" Cathy soruyor.

"Hayır. Abigail Johansen'den daha büyük hedefleri var ama kadınları kaçırıp yeraltı porno filmlerinde oynattıklarını düşündükleri bir grubun profiline uyuyor."

"Seks çetesi mi?" Bu dava çok daha ilginç bir hal aldı.

"Bu şekilde fark edildi. Bir filmde. Sizi hızlandıracaklar." Bize el salladı.

Dosyayı elime alıyorum ve manila klasörün içine koymadan önce resme bir kez daha bakıyorum. Cathy çoktan masasına dönmüştü. Onun yanında gereğinden fazla zaman geçirmeyecekti. Kaptan kapısının penceresinden Cathy'nin geri çekilen haline bakıp sırtı. Sikini Cathy'nin içine hiç sokmamıştı ama onu iyi becermişti ve bunu biliyordu.

Çenemi sıkıyorum. Bir şey söylemek onun ya da benim durumumu iyileştirmeyecek. Şimdilik bize verilen davalarda çalışıyor ve çenemizi kapalı tutuyoruz.

"Ve... Brian," diyor elim kapının koluna inerken, "eğer bir şekilde kızı gerçekten bulursan, aletini ona sokmamaya çalış, tamam mı?"

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım." Göz kırpıyorum, sonra da ofisinden siktir olup gidiyorum.

"Görev gücüne mi alınıyoruz?" Cathy sesini alçaltmaya çalışır ama gerçekten de tek bir sesi vardır.

"Öyle görünüyor." Dosyayı masamın üzerine fırlatıyorum. "Gömleğimi değiştireceğim." Paltom sandalyemin altında güzel bir su birikintisi oluşturdu.

"Neden bizi böyle bir görev gücüne dahil etsin ki? Büyük bir dava gibi görünüyor."

"Çünkü doldurulması gereken iki yer var ve biz harcanabilir durumdayız. Bizi bir süreliğine onun saçından kurtarır." Dosya klasörüne dokunuyorum. "Daha kötüsü, angarya işlere veriliriz." Bu da beni çok kızdıracak ve sonunda rozetimi bırakmaya itebilir. "En iyi ihtimalle, gerçek bir iş yaparız ve muhtemelen şu anda cehennemde yaşayan bu kızları buluruz."

Dosyaya şüpheyle bakıyor. Son altı ayda ikimizin de eline iyi bir şey geçmedi.

"Belki de cezalarımız nihayet sona ermiştir." Gülümsedim. Ben eninde sonunda affedilecek olsam da, Cathy tayinini yaptırana kadar Kaptan'ın yüklü yorumlarına ve ürpertici bakışlarına katlanmak zorunda kalacak.

"Git gömleğini değiştir. Bu ucuz malzemenin içini görebiliyorum." Dosyayı masasına götürüyor ve ben de soyunma odasına doğru ilerliyorum, Abigail Johansen'in görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. Kötü adamların ahlaksız ilgisini çekecek kadar güzel kız. Polis teşkilatında geçirdiğim yıllar hayal gücümü zorluyor ama aklıma gelen hiçbir şey muhtemelen onun yaşadığı cehennemle, karşı karşıya olduğu sefahatle kıyaslanamaz.

Soyunma odasına daldım. Kariyerlerimiz bir yana, en kötü ihtimalle kızı ölü buluruz - ya da bu en iyi ihtimal olur mu?

DÖRT

"Görünüşe göre Ken hala uyuyor." Beardman geri döndü.

Dizlerimi çeneme kadar çekerek yan dönüyorum. Yorgunum, çok yorgunum.

"Hadi, Dolly. Oyun zamanı." Anahtarlar kilide girerken şingirdiyor. Başımı sallıyorum ama ses çıkarmaya cesaret edemiyorum.

"Seni giydirmemiz gerek." İçeride. Ayakları betonun üzerinde sürünüyor ve ürkütücü bir ürperti omurgamdan aşağı iniyor. Üzerimde duruyor. Gözlerimi kapalı tutarsam, tüm bunlar geçecek mi?

Bunca zaman geçti ve hala aklıma aptalca fikirler geliyor.

Karyolayı tekmeliyor ve bu beni harekete geçirmeye yetiyor. Sırada midem var.

Kendimi yukarı itiyorum ve daha gözlerimi açmadan beni ayağa kaldırıyor. Arkasından sürünüyorum. Koridordaki tüm ışıkları açmıştı. Parlaklık beni kör ediyor, bu yüzden başımı eğiyorum. Gözlerimi korumak küçük bir şey ama tek yapabildiğim bu.

Ahşap merdivenler düz değil. Bazıları yana doğru eğik ve birkaçı da gevşek. Yukarı çıkarken iki kez tökezledim. Son basamakta dizlerim sıyrılrsa da Sakal Adam adımlarını bozmuyor.

Mahzenden çıkarken yüzüme daha da fazla ışık vuruyor. Bu gerçek ışık-güneş ışığı. Ona yetişmek için çabalarken görüşümü siyah noktalar kaplıyor.

"Ah, işte benim kızım. İşte benim güzel bebeğim." Bossman beni karşılıyor. Bayat puroların yoğun kokusu odayı dolduruyor. "Elini indir ki seni görebileyim." Sesi hafif, neredeyse mutlu, ama ben daha akıllı olmaya başlıyorum. Sadece şov yapıyor. Kameralar çoktan açılmış olmalı.

"Elbiseye ihtiyacı var ve saçlarının taranması gerekiyor," diye eleştiriyor Beardman, sanki henüz burada olmamdan hoşlanmıyormuş gibi.

"Hayır, hayır, onu ben giydiririm. Sorun değil." Patron elimi tuttu. "Artık gidebilirsin."

Kapı arkamdan sessizce kapanır kapanmaz bakışlarımı yerden kaldırıyorum ve kalbim çarpıyor. Beyaz ve pembe dantel battaniyeleri ve bebek pembesi tentesi olan tam boy bir yatak uzak duvara yaslanmış, sol tarafta ise boy aynasının yanında kitap ve oyuncaklarla dolu beyaz bir kitaplık var. Bakışlarım yansımama takılıyor.

Saçlarım daha uzun. Her zaman istediğim, elde etmek için yatak odamda mekik çekerek saatlerimi harcadığım düz karın, ne kadar yemediğimi gösteriyor.

Bossman, "Ne kadar güzel bir bebek," diyor. Benim yanımda kimse isim kullanmaz. Bossman, Beardman, bunlar hatırlamak istediğim özellikler. Çünkü buradan çıktığımda -eğer çıkarsam- onları tarif etmem gerekecek. Bunun gerçek olduğunu, gerçekten yaşandığını ve kabusu hayal etmediğimi hatırlamam gerekecek. Eğer unutursam, her şeyi arka plana atarsam, kendimi çok güvende hissederim ve kendimi yine burada bulabilirim ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.

Kameralar aşağıya bakacak şekilde iki köşeye monte edilmiştir ve bir tanesi tüm odaya bakacak şekilde bir tripod üzerinde durmaktadır. Kırmızı ışıklar parlıyor.

Canlı yayındayız.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde bir dizüstü bilgisayar duruyor. Ekran titriyor.

Canlı yorum ve önerileri alıyor.

Hıçkırığımı benden kaçmadan yakalıyorum. Ağlarsam beni nankörlükle ve şımarıklıkla suçlayacak ve şımarıklar cezalandırılır.

Beni dolaba götürüyor ve kolları firfırlı dantelli beyaz pamuklu bir elbise ile belime bağlanan kalın pembe saten bir kemer çıkarıyor.

"bakalım. Hadi seni giydirelim."

Beni elbisenin içine sokarken vücudum otomatik pilota geçiyor. Beklenen buydu. Ona yardım etmeyeceğim ya da durdurmayacağım. Sadece yapmasına izin vereceğim. İki pembe kurdele çıkarıyor ve saçlarımı atkuyruğu şeklinde toplayıp kulağımın arkasından bağlıyor, böylece saçlarım göğsümün üzerine dökülüyor. Duvarda bir nokta var, küçük bir leke, ona odaklanıyorum. Bedenim, yaptıkları iyi bir oyuncak bebek gibi hareket ediyor ama kafamın içinde değil. Burada saklanabilirim.

"İşte. Bu daha iyi." Bana gülümsüyor ve midem az önceki sosisliyi dışarı atmaya hazır bir şekilde kasılıyor.

"Bakalım izleyiciler ne diyecek. Neden buraya oturmuyorsun?" Beni yatağa yatırıyor, bacaklarımı büküyor ve elbisemin eteğini düzgün bir şekilde yerleştirene kadar düzeltiyor. Ellerimi kucağıma çekip katlıyor.

İşte bu anlarda, onun beni yaptığı şeyden başka bir şey olmamam gerektiğinde, buna neredeyse tahammül edebiliyorum. Burada, ben sadece bir şeyim. Bir insan değilim. Canlı değilim. Duygu ya da düşünce yok. Burada kendi içime kaçıp saklanıyorum ve geri kalan kısmım hareket ediyor, dokunuluyor... ve inciniyor.

"Oooh." Patron neşeyle gülüyor. Öneri neyse, bundan mutlu oldu. otururken yatak eğiliyor. Ayak parmaklarımı kıvırıyorum.

Ona bakmaktan kendimi alamadım.

Tombul parmakları elbisemin önündeki düğmeleri karıştırıyor. Uzun düğmeleri açmaya çalıştıktan sonra kumaşı çekip ayırıyor ve çıplak göğüslerimi bana bakan kameraya gösteriyor. Yüzümü görebilecekler mi? Biri beni görüp tanıyacak mı? Buraya ait olmadığımı anlayıp yardım gönderecek mi?

Kameraya bağırarak, birinin bana yardım etmesi için yalvarmak, yayını kapatıp polisi aramak istiyorum ama konuşan bebeklere ne olduğu konusunda uyarılmıştım. Benden önceki kızlardan biri denediğinde bana gösterdiler, izlettiler. Sally. Adı buydu.

Sally yardım için o kadar çok bağırdı, yalvardı ve yakardı ki izleyiciler rahatsız oldu. Bunu bir daha asla yapmamasını sağladılar. Dilini çıkardıktan sonra onu benden alıp mahzene götürdüler. Sally'nin nereye gittiğini bilmiyorum ama artık yanımda değildi ve ben yalnızdım.

Yanıp sönen kırmızı ışığa bakıyorum.

Ken burada olduğuna göre gidecek miyim? Hücremi boş bulacak ve benim Sally'den sonra olduğum gibi burada yapayalnız mı kalacak?

Soğuk parmaklar meme uçlarımı çimdikliyor ve dikkatim Bossman'e geri dönüyor. Ne kadar sessiz kalırsam kalayım, ne kadar metanetli durursam durayım, beni rahat bırakmıyor.

Daha sert çimdikliyor ve ben . O gülüyor.

Bu bir oyun. Onunla her zaman bir oyundur.

"Ne kadar iyi bir bebek." Monitöre bakarken tombul elleriyle göğüslerimi yoğuruyor. "Ah, bu harika bir fikir." Yataktan kalkıyor. Ağırlık değişimi yatağı sarsıyor. Sabit durmak için ellerimi bastırıyorum.

Bossman bilgisayar bana doğru çeviriyor ve ellerini kalçalarına koyuyor. "Senin küçük göt deliğini görmek istiyorlar. Arkanı dön ve kameralar için yanaklarını aç." Talimatlarını çelik gibi bir ses tonuyla veriyor. Mikrofonu kapatmış olmalı. Biz canlı yayındayken kendi tarafında işleri hafif tutmayı seviyor. Sadece o, bebeğiyle oynuyor. Burada görülecek korkunç bir şey yok... her şeyin korkunç olması ve insanların bunun için para ödemesi dışında. Bossman'ın para hakkında konuştuğunu duydum, bazı izleyicilerin özel senaryolar için en yüksek doları ödeyecekleri hakkında. Ne kadar aşağılayıcı, ne kadar şiddetli ve küçük düşürücü olursa o kadar iyi. Onun için.

"Dolly." Sesi kulaklarımı tırmalıyor. Tereddüt edemiyorum, yine de damarlarıma kurşun doluyor, kaslarımı taşa çeviriyor. Daha önce yaptığı her şeyden daha kötü değil.

Ama kalbim hızla atıyor, ciğerlerim dolmuyor. Eğil ve yanaklarımı aç.
Yabancılar her şeyi göster. Onlar görsün diye değil.

Başımı sallıyorum. Bir sis . Düşüncelerim birbirinden kopuk.

"Şimdi, lanet olsun," diye alçak sesle homurdanıyor.

Bilgisayardan bir ses geliyor. Sonra bir tane daha. Ve bir tane daha.

"Ah, görünüşe göre bebeğimiz bu gece söz dinlemiyor," diyor ve bedenimi harekete geçiriyorum. Bu kelimeyi biliyorum. Cezayla birlikte gelir ve bu dayanılmaz acı anlamına gelir.

Yataktan fırladım ve yüzümü şilteye bastırarak etrafımda döndüm. Elbisemin eteklerini iki elimle kavrayarak, çıplak kıkım kameralara bakana kadar yukarı çekiyorum.

Daha çok çınlama, daha hızlı.

Kıkırdaması kan dolaşıma buz püskürtüyor.

"Tamam, tamam. Sen kazandın." Tekrar dolaba doğru ilerliyor.

"Demontail47'den bu gece bin elli dolar tahsil edilecek."

Hayır! Hayır, hayır, hayır, hayır.

Omzumun üzerinden

bakıyorum. İp onda.

Biri beni astırmak için teklif verdi.

Dişlerimi sıktım. Neden daha hızlı hareket etmedim? Tereddüt işe yaramıyor!

Bunu biliyorum!

Saçımı yumrukluyor ve beni ayaklarımın üzerine kalkana kadar geriye doğru çekiyor. "Sakın o elbiseyi düşürme. Güzel ve yüksek tut ki herkes kıkını görebilsin," diye kulağıma tıslıyor.

Kafa derimdeki yanık, gelecek olanın yanında hiçbir şey.

Ben doğru yere gelene kadar beni geriye doğru itiyor, sonra ipiyle işe koyuluyor. Koltuk altlarımdan, belimden, kalçalarımın arasından. Kaba malzemenin dudaklarıma sürtündüğünden emin olarak yukarı doğru çekiyor. İpi ileri geri çekip doğru noktaya yerleştirirken çığlık atıyorum. Bir çeşit salıncak yapıyor ve vücudum kasıklarındaki yanmaya uyum sağlarken beni yukarı kaldırıyor.

Tavandaki çemberlere bağlandım. Önce bir ayak bileğim, sonra diğeri düğümleniyor ve ip başka bir kancaya atılıyor. Genişçe açılmış, amım, kıkım, göğüslerim, her şeyim Bossman'a açık.

"İşte," diyor, beni değerli bir domuz gibi bağlama zahmetinden nefes nefese kalmış bir halde. Salıncağında küçük masum bir bebek, bir çocuk gibi

Korku dolu bir oyun alanında. Ellerim kendi bağlarıyla sarılmış ve başımın üzerine çekilmiş. Ne kadar büyük bir aptal olduğumu kanıtlamak için çekiştiriyorum. İşe yaramaz.

Kapı açılıyor.

"Benim için hazır mısınız?" Beardman'ın sesi tenimde geziniyor.

"Ağzını mı yoksa amını mı istiyorsun?" Patron sorar, neşeli tonu tüm gücüyle geri dönmüştür.

Vücudum kaskatı kesildi.

"Ben onun amını alacağım. Güzel ve ıslak mı?"

Bossman güler. "Şüpheliyim."

"Mükemmel."

Kemeri şingirdiyor ve fermuarı iniyor.

Ellerimi yumruk yapıp gözlerimi kapatıyorum. Sahip olduğum tek şey bu.

Çığlık atmak sadece daha fazla ceza için teklifin yükselmesine neden olur. İlk başta bedenim direnmiyor, savaşımayı bırakması gerektiğini anlamıyor. Bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. İtiyor, ama durup geri çekilmeden önce sadece kısa bir an için seksimi deliyor. Beardman daha sert girmeden önce bu bir anlık bir erteleme. Girişimi geçerek sikini içime yerleştiriyor. Acının elektrik cıvataları içimde sekiyor.

"Siktir," diye iniyor. Mide bulandırıcı bir inilti. Derimin üzerine bir pislik tabakası türden.

Bossman arkamda duruyor, ipleri çekiyor. Beni kendi kuklası haline getirdi. İplere bağlı bir kukla. Esnek. Kaslarım gerilene kadar bacaklarımı açıyor. Uyluklarımda bir yanık dalgalanıyor ve haykırıyorum ama bu onu durdurmuyor. Başka bir çekişle, ayaklarım kıcıma yaklaşıp kadar bacaklarımı dizlerimden büküyor. O kadar geniş açılmışım ki bacaklarımdaki her kas yanıyor. Böyle devam ederse onları yuvalarından koparacak.

Beardman üzerimde sallanıyor, siki morarıyor, her itişte içimi parçalıyor. Islandıkça gözyaşlarım gözlerimi yakıyor, vücudum acının bir kısmını hafifletecek kadar kayganlık yaratıyor.

"Siktir. Aynen öyle, Dolly. Amını benim için iyice ıslat. Bundan hoşlanıyorsun, değil mi, seni pis bebek," diyor Beardman homurtular arasında. Vücudum beni korumaya, acıyı durdurmaya çalışıyor ama Beardman göğsümün derinliklerinde acıyı nasıl hissettireceğini biliyor.

"Benim için iyi, sürtük, kirli bir bebek." Kendini içime gömüyor, kalçalarını bedenime sürtüyor.

Saklan. Saklan. Zihnimin karanlık köşesine geri dönmeye çalışıyorum, ama o çarpık dansına devam ederken sikinin üzerindeki sularımın sesi

Bırak kaçayım.

Yapabilseydim amımı kuruturdum. Acısı ne olursa olsun, onun bu tatmini almasını engellemeyi tercih ederim. Benim bu parçama sahip olmamalı.

Bilgisayar tekrar çalışıyor ve dudagımı sertçe ısırıyorum.

Bossman, "O güzel göğüslerin üzerine," diyor ve tekrar iplerle oynamaya başlıyor.

"Şimdi. Evet, şimdi," diye bağıyor Beardman. Hiç uzun sürmez. Onunlayken tek kurtuluşum bu.

İpler bükülüp bileklerime battıkça gıcırıyor. Oda dönüyor. Aşağı, yukarı oluyor. Görüşümü bulanıklaştırıyor ve derim yanıyor. Bacaklarım tekrar sarsılıyor. Dudaklarımı birbirine bastırıp çılgılığımı bastırıyorum.

Arkamı dönmeye çalışıyorum ama Bossman tombul parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve beni Beardman'in sikini göğsümün üzerinde sallamasını izlemeye zorluyor. Sıcak döl ipleri göğüslerime iniyor ve beni çılgın zevkiyle yakıyor. Kalın beyaz sıvı tenimin üzerinde kayıyor ve beni dedikleri kirli bebek haline getiriyor. Son homurtusu dudaklarından çıktığında, onun kokusuyla boyanmıştım. Vücudum kadar zihnimden de kolayca temizleyemeyeceğim misk gibi bir koku.

"Siktir, amı çok güzel." Aletini pantolonuna geri soktu. Patron saçımı bırakıyor ve monitörü tekrar kontrol ediyor.

"Mutlular," diye anons ediyor ve sonunda nefes alabiliyorum. Sona geldik. Her şey bitti. Hücreme dönebilir, ağrıyan kaslarımı karyolada gevşetebilir ve unutmaya çalışabilirim.

Bossman beni iplerden kurtarmak için manevra yapıyor ama Beardman'a beni geri götürmesi için emir vermiyor. Kameralar hala açık. Neden hâlâ yanıp sönüyorlar?

Beni yatağın yanındaki köşeye itiyor ve ellerime doldurulmuş bir tavşan tutuşturuyor. "Bugünkü yaramaz kız gibi burada duruyorsun. Bir dahaki sefere nasıl daha iyi olacağını düşün. Kılını bile kıpırdatma, Dolly. Tek bir kasını bile." Omzumu okşadı ve gözden kayboldu.

Burnum köşede. Eklemlerim . Burada mı durayım?

Ne kadar süre

için?

Bacaklarım

sallanıyor.

"Yaramazlık yapma, Dolly." Kapı yumuşak bir tıkırtıyla kapanırken Patron'un sesi kafamın içinde yankılanıyor.

Sessizlik odayı dolduruyor, havayı

kalınlaştırıyor. Dizlerim bükülüyor ama

kendimi dik tutuyorum.

Belki biraz hareket
edebilirim. Bilgisayar ping
atıyor.
Hıçkırıklara boğuluyorum.

BEŞ

KENDOLL

Kız hâlâ hücrelerinde uyuyordu. Fedailerden birinin omzuna asılmış, onu yere atmış, yanına metal bir kova bırakmış ve çıkarken kapıyı çarpmış.

Parmaklıklara tutunup kendimi ayağa kaldırıyorum. her kas ağrıyor ama kendimi zorluyorum. Acı, kafamdaki ağır sisi dağıtıyor ve bana bir anlık berraklık veriyor.

Ellerimi gözlerime sürterek bir anının peşine düşüyorum. Vücudumu esneterek ağrının geçmesine izin veriyorum ama kışımındaki ağrı küçük bir yoga pozuyla geçmeyecek

Tüm anılar yüzümdeki kanı kovalayarak beni sular altında bırakıyor. Alnımı hücrelerdeki serin parmaklıklara bastırıyorum. Düşüncelerim başlıyor, flaşlar halinde geliyor. Bana bir şey vermiş olmalılar.

Yerde kıpırdanıyor, bir iniltinin ardından kovayı bulana kadar kollarını amaçsızca uzatıyor. kusacak kadar kendini kaldırıyor. Tekrar tekrar kusuyor. Vücudu tüm bunların gücüyle kasılırken benim de midem bulanıyor.

İşi bittiğinde kovayı kendisinden uzaklaştırıyor ve yere yığılıyor. Elbisesinin arkasında kan izleri var. Eteğinde daha fazla sıçrama ve kollarında yırtıklar var.

"Hey...hey..." Ona sesleniyorum. Hareket etmiyor. "Hey," , daha yüksek sesle.

Dik durmak için kıpırdanan lastik bir bebek gibi kendini yukarı itiyor. Eliyle beceriksizce karyolayı buluyor ve kendini ona oturtmak için manevra yapıyor. Eteği yukarı kalkıyor. Bacaklarında daha fazla kan var. Parmaklarım parmaklıkların etrafında eklemlerim beyazlaşana kadar kıvrılıyor.

"İyi misin?" diye sorar yaşayan en aptal adam. Tabii ki iyi değil.

Çoğu soluk pembe kurdelelerden kurtulmuş olan saçlarını kulaklarının arkasına itiyor ve çenesini kaldırıyor.

Dudakları her yöne bulaşmış koyu kırmızı rujla boyanmış ve kalın siyah kirpikleri göz kapaklarından garip bir şekilde bükülmüş.

"Konuşmamalısın," diye fısıldıyor, sonra ellerini dudaklarına götürüyor. Elini önüne çekince ruju görüyor ve çılgınca yüzüne sürüyor.

"Neden?" Ben soruyorum.

"Konuşmamızı istemiyorlar." Kirli elbisesinin eteklerini topluyor ve yanaklarını siliyor. Daha fazla makyaj çıkar.

"Kim?" Elimden geldiğince koridordan kapıya doğru bakarak soruyorum. "Burada kimse yok."

"Bizi görebilirler."

Bir kamera kapı çerçevesinin üzerinden bize doğru bakıyor. LED ışıkları kızılötesi olamayacak kadar baskın ve plastik kubbe kapağı ucuz. Bu canlı bir kamera değil.

"Bu sahte bir kamera," diyorum. "Sadece bir dekor. Gerçek değil." Gözleri benimkilerle buluşmak için parlıyor.

Büyük, berrak mavi gözler. Tüm o boya ve takma kirpiklerin altında masumiyet yatıyor.

"Göremiyorlar mı?"

Sesindeki heyecana gülümsüyorum, sanki ona bir hediye vermişim gibi. Mahremiyet, sanırım, burada eksikliğini hissettiği bir şeydi. Diğer şeylerin yanı sıra.

"Hayır, bizi göremez ya da duyamazlar." Son kısmı bilmiyorum ama yüz ifadesindeki ışığı henüz silmek istemiyorum. "Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

Omuzları düşer. "Hayır. Umuyordum ki-" Bir nefes üflüyor. "Pek bir şey hatırlamıyorum. Burada , ama sonra buradaydım." Gitmiyorum. Uyandığımda kendimi bu lanet hücrede kilitli bulmanın verdiği saf panik ve öfkenin detaylarını. Annesini arayan küçük bir çocuk gibi hıçkırarak ağlamaya ne kadar yaklaştığımı bilmesine gerek yok.

"Evet." Başını salladı. Aynı şey ona da olmuş olmalı. "Ağrın var mı? Sırtın morarmış ve-" Yere bakıyor.

Kıçımı mı merak ediyor? İçimde kendini zorlayan o şişko herif yüzünden ateş çemberi gibi ama bunun için endişelenmesine gerek yok.

"Ben iyiyim. Her şey yolunda. Ben ." Bana tekrar bakana kadar bekledim. "Öyle mi? Kan var-"

Eteğini dizlerinin üzerine çekip göğsüne bastırıyor. "Buraya geldiğimden beri iyi değilim."

"Ne zamandı o?" Ne zamandır bu pisliklere katlanıyor? Onların ayarlarına göre mi oynuyorsun?

"Bilmiyorum. Tarih ne?"

Ona söylemek için ağzımı açıyorum, ama anılar uçup gidiyor. "Bilmiyorum. Ne zamandır burada olduğumu hatırlamıyorum. Üst kattaydım ta ki-"

ellerimin topuklarını şakaklarıma vurarak anıların dönmesini durdurmaya çalışıyorum. Bir tanesi yere düşüyor ve acı göğsümde dalgalanıyor. Oh Tanrım.

"Ken?" diye fısıldıyor, sanki bilinmeyen bir havuzun sularını test ediyormuş gibi.

"Evet." Başımı sallıyorum. "Üst kata çıkmayalı ne kadar oldu bilmiyorum." Anılar, kışkırtıldıklarında, sadece onları işlemek acı verdiği için kaybolmazlar. Tutunurlar ve tam bir dehşete dönüşürler.

"Buradan çıkmanın bir yolu olmalı." Hücremi tekrar adımlıyorum. Unutamıyorsam bile en azından bir süre daha görmezden gelebilirim. "Gevşek bir blok... bir yerlerde bir pencere? Belki o pislikleri geçip kapıya doğru koşabiliriz?"

Burnunu çekiyor. Onu üzdüm.

"Çıkış yolu yok, Ken. Pencere ya da kapıların nerede olduğunu bilmiyorum. Üst kattaki odalarda hiç pencere yok."

"Tamam, o zaman izlememiz, gözümüzü dört açmamız gerekecek. Bir yolu olmalı." Gülmeye zorladım. "Yani, içeri girdik, değil mi?"

Elinin tersiyle gözlerini siliyor.

"Onlara öylece izin veremeyiz..." Sözlerim arka planda kayboluyor. Bizi yukarı çıkardıklarında ne olacağını hatırlatmama gerek yok.

"Kaçmaya çalışırsak bizi öldürürler." Takma kirpiklerini koparıyor ve hücresinin köşesine fırlatıyor.

Ona bakıyorum, elbisesinin üzerindeki kurumuş kana, bacaklarına, bileklerindeki ve ayak bileklerindeki ip yanıklarına. Ölümün daha kötü olacağından tam olarak emin değilim.

ALTI

BRIAN

Asansörden indiğimde Cathy çoktan beni bekliyordu. Tam zamanında gelmek tam ona göre.

"Bizi geç bırakacaksın," diye azarlıyor ama yine de bana bir kahve uzatıyor.

"İçeri girebilirdin. Beni beklemene gerek yoktu." Görev gücüne bizimkinin üst katında birkaç ofis verildi. Yerleşim düzeni farklı değil ama atmosfer çok daha havasız.

"Neden bilmiyorum ama burada birleşik bir cephenin en iyisi olduğunu hissediyorum."

Odaya girdiğimizde ben de aynı duyguya kapılıyorum. Odada sadece üç memur daha var ve şimdiden gözlerini bize dikmişler. Kahvemi sol elime alıyorum ve odaya girerken önden gidiyorum.

"Günaydın. Ben Brian Morton, bu da ortağım Cathy Niegel. Palos Gölü ofisinden gönderildik." Adamların büyüğüne elimi uzattım.

Elimi sıkıca tutuyor ve hızlıca başını sallıyor. "Evet, bugün buraya geleceğini duydum. Ben Dominick Pierce, bu davanın başındaki kişiyim. Bunlar da Connor Jacobs ve Simon Philips."

Hoşbeş edip havadan sudan konuşuyoruz, bu da midemi bulandırıyor ama iyi davranmaya çalışıyorum. Richards bizi buraya başarısız olmamız için gönderdi, bundan eminim ama öyle bir planım yok. İki sebepten dolayı. Bir: Siktir et onu. İkincisi: Ben iyi bir dedektifim.

"Bize verilen her şeyi okudum. Son kız, Abigail, görülmüş mü?" Cathy işe dalarak sorar.

Pierce başını sallar ve beyaz tahtaya işaret eder. "Kayıp ihbar hattına kızın internette görüldüğüne dair bir ihbar yapılmış. Dolls for Hire adında bir site. Bir izini sürüyorduk. Abigail ilk kız değil." Beni bir dizi bilgisayarın yanına götürdü ve Jacobs'a işaret etti.

Jacobs birkaç tuşa basıyor ve birkaç saniye içinde dark web'in sınırlarında gezinmeye başlıyoruz. Başka bir adres giriyor ve ana ekran açılıyor.

"Bu o," diyor Cathy.

Önde ve ortada, Abigail'in resmi sayfadaki en büyük grafik. Takma kirpikler, boyalı dudaklar, pembe yanaklar, yanaklarını boyayan maskara renkli gözyaşı çizgileri. Saçları iki örgüye ayrılmış ve fiyonklarla bağlanmış.

"O büyük bir vurucu," diyor Pierce. "Birkaç günde bir canlı yayın yapıyor. Daha iki gece önce bir tane yaptılar. Korkunç bir şey." Hatırladıkça yüzünü buruşturuyor.

"Ve nereden yayınlandığını bilmiyor musunuz?" Bu açık ve yakın bir dava gibi görünüyor, neden biz de sürüklendik?

"Yerlerini tespit ediyoruz. Karanlık ağdaki sorun, sinyallerin sıkışması ve her yerde ping-pong olması. Ne zaman bir kilit bulsak, boş çıkıyor."

"Tamam. Bizi nerede istiyorsun?" Cathy sorar, her zamanki gayretli takım oyuncusu.

"Connor ve Simon size elimizdeki dosyaların geri kalanını gösterebilir. Her şeyi ofisinize göndermedik, bu yüzden yetişmeniz gerekecek. Ben bilgisayarlarla görüşeceğim, bakalım bizim için bir şey bulabilecekler mi?"

"Her şey burada." Pierce odadan çıkarken Connor elini masadaki üç kutunun üzerinde gezdiriyor.

"Bu dava ne zamandır sürüyor?" Cathy ilk kutunun kaldırarak sorar.

Simon boynunu yana çevirerek, "Abigail altıncı kız," diye cevap veriyor. "Ve hiçbiri bulunamadı mı?" Ben soruyorum.

Connor, "Eninde sonunda bölgeden kayboluyorlar ama henüz ceset yok," diyor.

"Altı adam kaçırma vakası mı? Neden federaller çağrılmadı?" İkisinin arasına bakıyorum. Detaylara karşı takındıkları umursamaz tavır bana tükenmiş olduklarını düşündürüyor. Davanın büroya devredilmesini istiyorlarmış gibi görünüyor.

"Kaçırıldıklarını bilmiyoruz." Connor'ın sesi sert ve savunmacı. "Bildiğimiz kadarıyla evden kaçtılar ve bulabildikleri tek yol olan işi buldular. Sırtlarında."

Connor'a olan hoşnutsuzluğum hemen kırmızı bölgeye yükseliyor.

"Diğer kızlar, başka hiçbir yerde ortaya çıkmadılar. Bu hasta herifler onlarla oynamayı bitirdikten sonra, onlardan kurtuluyorlar. Bu kız en sonuncusu. Onlardan bıkmadan önce onu bulabilirsek harika olur. Aksi takdirde, bir sonraki kızla her şeye baştan başlayacağız." Simon Connor'a yaklaşıyor.

"Sanırım bütün kızların kayıp ihbarı var?" Cathy sordu. "Hepsi dava dosyalarında var." Connor omzumu okşadı. "Bazılarını alıyorum Kahvaltıya, bir saate kadar dönerim." Başını Simon'a doğru salladı ve

İkisi de dışarı çıkar.

Cathy'ye kaşlarını kaldırıyorum. "Sence bu kızlar umurlarında mı?" Ona soruyorum.

Dudakları ince bir çizgiye dönüşür. "Eğer onlar . Biz yaparız. Hadi işimizi yapalım." Birkaç dosya klasörü çıkarıp önüne yayıyor.

"Richards'ın bizi buraya sadece bizden kurtulmak için gönderdiğini biliyorsun."

"Muhtemelen." Lacivert blazer ceketini silkeleyerek çıkarıyor ve sandalyesinin arkasına asıyor. Saçlarını ensesinde sıkı bir topuz haline getirmiş. Her zaman işinin başındadır. "Ama henüz ona bu zevki tattırmayacağım."

"Bana bir kutu ver." Bir sandalyeye çöküyorum. Kim bilir, belki gerçekten bir fark yaratırız.

Her dosyayı ve raporu inceledik ve başladığımızdan daha fazla bilgiye sahip değiliz. Kızlar öylece ortadan kayboldu. Görgü tanığı yok, fidye talebi yok, zaten ben de beklemiyordum. Kızlar buhar olup uçtu.

Dolls for Hire'ın yayını durduranlar ölmüş sayılabilir. Bu konuda Cathy ve ben hemfikiriz. Gelecekte bir ceset çıkabilir ama o zamana kadar kuyruğumuzu kovalamanın anlamı yok. Ama Abigail hâlâ internette oynuyor.

Onun için hala zaman var.

Oturumlardan alınan dondurulmuş kareler korkunç koşulları gösteriyor. Bilgisayar laboratuvarındaki adamlar sohbetlerin dökümlerini indirebilmişler. Erkekler onun cezalandırıldığını, tecavüze uğradığını, dövüldüğünü ve asıldığını görmek için para ödüyorlar. Onu bulsak bile, ondan geriye pek bir şey kalmayacak. Son fotoğraflarda gözleri boş.

"Böyle bir kız, genç, önünde bir kariyer var, kayboluyor ve kimse bunu sorgulamıyor mu?" Cathy masanın üzerine bir dosya fırlatır. Saat beşi geçmiştir ve diğerleri akşam için evlerine gitmişlerdir.

"Raporu ailesi hazırladı," diye hatırlatıyorum.

Dudakları buruşuyor. "Bir hafta sonra ihbarda bulundular. Onlarla akşam yemeği için buluşacaktı, gelmedi, sonra da kayıp ihbarında bulunmak için bir hafta bekledi."

"Belki de endişelenmiyorlardı. Yetişkin kızların kendi hayatları vardır."

Bana ölümcül bir bakış fırlattı. "Şimdi de Sarah konusunda üstüme mi gelmek istiyorsun?"

"Sadece söylüyorum. Ondan haber almadan bir hafta geçirdin ve polisi aramadın," diyorum son dosyayı kutuya geri atarken. Görüntüler yüzünden gözlerim yanıyor. Hepsini beynimden asla temizleyemeyeceğim.

"Sarah benimle buluşmaya gelecek olsa ve gelmese, onu bulmaya giderdim. Ondan haber almak için bir hafta beklemezdim." Cathy sandalyeye oturup kollarını başının üzerine uzattı. Gün çok yorucu geçmişti. Ve anlamsızdı. Bunların hiçbirisi Abigail'i ya da Dolls for Hire'ı işleten pislikleri bulmamıza yardımcı olmayacak.

"Hey, güzel, biri hala burada." Teknik departmandan Todd elinde bir tabletle odaya girdi. "Yine yayındalar." Tableti önümüzdeki masaya koyuyor, ekrana vuruyor ve video canlanıyor.

"Abigail arıyor," dedi Cathy, ses tonunda endişe ağır basıyordu. "O nedir?" Ekranı işaret ediyor.

"Bu sohbet. Şu anda sadece insanlar giriş yapıyor. Siteye girdim ve yeni bir oturum başladığında bana ping atması için bir bildirim ayarladım."

"Pierce bundan bahsetmedi." Kendimi olacaklara ekrana bakıyorum. Abigail yeniden boyanmış, dudakları gül kırmızısı, yanaklarında parlak pembe allık, göz kapaklarına yapıştırılmış kalın kirpikler. Elbisesi tertemiz, beyaz dantelli ve başının tepesindeki kocaman fiyonkla uyumlu pembe kurdeleler saçlarını süslüyor. Heykel gibi dururken gözleri bir o yana bir bu yana hareket ediyor.

Todd ekranı işaret ediyor. Sohbet odası hareketleniyor. "Teklif veriyorlar. Baştaki adam en yüksek teklifi vereni aradığında, o kişi Dolly'nin başına ne gelmesini istiyorsa o olacak."

"Dolly?" Ona bakıyorum. "Ona böyle mi diyorlar?"

"Evet. Yayınladıkları her kıza bu ismi veriyorlar."

"Bu seanslardan kaçını izledin?" Cathy usulca sordu. Yalnızca resimler bile öğle ve akşam yemeklerimizi getirildikleri paket servis kaplarında dokunulmadan bıraktı.

"Çok fazla," diyor Todd kaşlarını çatarak. "Ama bu sefer bir yeri tam olarak buldum." Yayın ekranını küçültüyor ve bir harita getiriyor. Kırmızı bir nokta bana göz kırpmıyor.

"Pierce'ı aramalıyız." Cathy çoktan telefonunu eline almıştı.

Haritayı büyütmek için parmaklarımı ekran üzerinde kaydırıyorum. "Burası iki ilçe ötede. Skokie polisini de aramamız gerekiyor."

"Evet, efendim. Hayır... Farkındayım... Sadece..." Cathy bana vahşi bir bakış attı. "Todd yerini tespit etti. Orayı aramamız gerekiyor, pardon, ne?" Kaşlarını çatı.

Telefonu ondan alıp kendim aramak cazip geliyor ama o kendi başının çaresine bakabilir.

"Evet, adresi hemen size gönderiyorum." Telefonu kapattı ve sinirli bir iç çekti. Kızıyla yaptığı ve Cathy'nin söylediği hiçbir şeyin ona ulaşmadığı uzun bir görüşmeden sonra da böyle yaptığını duymuştum.

"Ne?" Ben soruyorum.

Bilgisayardan önce çatırtılar, sonra da mikrofon ayarlanıyormuş gibi yumuşak gümbürtüler geliyor.

"Başladılar." Todd haritayı ekranın kenarına taşır ve Abigail diğer yarısını doldurur.

Beyaz taytının dizleri kirli ve ruju bulaşmış. Gösteriye nasıl başladıklarını bildiğime eminim.

"Şimdiden kirlendim," diyor boğuk bir ses kameranın arkasından. "Sorun değil, nasıl olsa çıkarman gerekecek. Deadmanlove33 bu geceki teklifi kazandı ve Dolly'nin tıraş olduğunu görmek istiyor. Hadi şimdi uslu bir kız ol ve taytını çıkarıp elbiseni yukarı kaldır. Deadmanlove33 için amını güzelce temizleyeceğiz."

"Ne oluyor lan?" Cathy soluk soluğa kalır.

Kameranin önüne bir tıraş bıçağı konur. Eski, yıpranmış ve uzun süredir bilenmemiş gibi görünüyor.

"Birkaç deneme gerekebilir ama başaracağız." Sürüngen kameraya doğru kıkırdar.

"O bıçak onu parçalayacak." Cathy parmağını ekrana doğru salladı.

"Pierce ne dedi?" Ekrana arkamı dönüyorum. Ping sesi
Yer çok uzakta değil, ama çok kötü yaralanmadan önce oraya ulaşma umudumuz varsa hemen harekete geçmeliyiz.

"Diğer karakolu arayacağını söyledi."

"Peki ya biz?" Bastırıyorum.

"Gitmemizi istediğinde bana mesaj atacak."

"Peki ya Connor ve Simon?" Israr ediyorum. Neden kimse bu konuda acele etmiyor?

"Söylemedi. Sadece muhtemelen bir şey çıkmayacağını ve fazla umutlanmamamız gerektiğini söyledi." Cathy tekrar ekrana baktı.

Abigail parlak siyah Mary Janet'larını çoktan çıkarmış ve taytını aşağı sıyrıyor.

Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum. Bize söyleneni yaparsak Abigail tehlikede kalır ama kariyerlerimiz güvende olur.

Cathy'ye bakıyorum. Gözleri kocaman açılmış, dudakları birbirine öyle kenetlenmiş ki renkleri kayboluyor. Tıpkı benim gibi onun da damarlarında adrenalin pompalanıyor. Seçimlerimizi o da benim kadar iyi biliyor.

"Eğer beklersek-"

Cathy, "Çok geç olacak," diye düşüncemi tamamladı. "Todd, konumu izlemeye devam edip geri dönmediğinden emin olabilir misin?"

Todd başını sallar. "Evet, şu anda bana sabit bir sinyal veriyor. Hareket etmiyor."

Masadan bir kâğıt alıp üzerine telefon numaramı karalıyorum. "Bir değişiklik olursa beni hemen ara." Kağıdı ona doğru itiyorum.

"Evet, tabii ki." O alır.

"Dolly, ağlama bebeğim. Her şey yolunda. Bacaklarını biraz daha aç ve elbiseni topla. Üzerinde leke kalsın istemeyiz, değil mi?" Kapıya doğru yürürken ses odayı dolduruyor. Cathy ceketini kapıldığı gibi peşime takıldı.

YEDİ

KENDOLL

Gözlerim çırpınarak açıldı. Parlak ışık beni kör ediyor ve yüzümü ondan çeviriyorum. Hızlı bir çekişle kollarımın hareket etmediğini fark ediyorum. Bağlıyım ama... hayır, bu doğru değil. Dik duruyorum.

"Ah, KenDoll uyanıyor," diyor derin bir ses ve vücudumu soğuk bir titreme kaplıyor.

Gözlerim uçarak açıldı ve onun yüzüne indi. Önümde duruyor ama daha aşağıda. Bir platformun üzerindeyim, ellerim başımın üzerinde bağlı, ayaklarım açık ve ayaklarımın altındaki tahtalara kelepçeli.

"Bırakın beni!" İplere karşı mücadele ederek talep ediyorum. Eğer yeterince sert çekersem, onları tavandan çekeceğim, bundan eminim.

Çırpındıkça alnımda ince bir ter tabakası oluşuyor. Sakallı adam beni durdurmuyor, sadece aşağı inip inemeyeceğimi merak ediyormuş gibi eğlenerek izliyor.

"Çok fazla enerji harcıyorsun." Başını sallıyor. "İzleyiciler giriş yapıyor. Yakında başlayacağız." Kalçamı okşuyor.

Gözlerimi ışıktan korumaya çalışarak gözlerimi kısıyorum ve bana doğrultulmuş iki kamera buluyorum. Biri tavandan aşağı doğru bir açıyla, diğeri de tam önümde.

Göğsüm ağrıyor, kaslarım yanıyor ama daha çok mücadele ediyorum. Aşağı inmek zorundayım.

Dolly'nin ona verdiği isimle Sakallı, köşedeki dizüstü bilgisayarın ekranını kontrol ederken bana sırtını dönüyor. Kıkırdıyor, alçak ve iğrenç bir ses.

Omuzları kahkahalarla titrerken, "Seni öldüreceğim," diye mırıldanıyorum. Bu boş bir tehdit değil. Eğer onu öldürmek beni buradan çıkaracaksa, o ölecek.

"O da neydi?" diye soruyor, sanki düşüncelerini bölmüşüm gibi.

"Seni öldüreceğim," diyorum ona açıkça. Kalbim boğazımda, vücudumun geri kalanına korku pompalıyor ama bu gerçek değişmiyor. Benim elimde ölecek.

Gür kaşlarını kaldırarak ekrandan uzaklaşıyor. "Eminim bunun için de bir izleyici kitlemiz vardır. Ama bu gece ihaleyi Queenhearts kazandı." Dolaba doğru yürür ve küçük bir spor çantası çıkarır.

Küçük bir masanın yerde bana doğru yürürken gözlerim çantaya takılıyor. Açıyor ve birkaç cihaz yerleştiriyor. Hiçbiri tanıdık gelmiyor.

Biri hariç.

"Hayır!" İpler tenimi yakıyor ve ısıyor ama çekiştirmeyi ve bükmeyi bırakmıyorum. "Sakın bana dokunma!" Bacaklarımı sarsıyorum ama ayaklarım platforma bağlı olduğu için bu sadece ona ve izleyicilerine eğlence oluyor.

Bilgisayardan yüksek sesle ping sesi geliyor ve o yine gülüyor.

"İyi gidiyorsun, KenDoll. Böyle devam et." Makineyi monte etmeye başlıyor ve ağırlığımı aşağıya doğru vermem iplerimi gevşetmiyor.

Hayır, hayır, hayır, hayır. Zihnim hızla dönüp duruyor ama tek bir düşünce bile aklıma gelmiyor. Gözlerim sürekli cihaza, kranka, bataryaya dönüyor. Düşünmek zorundayım.

Düşün

.

Düşün

.

Düşün

.

Bundan kurtulmanın bir yolu olmalı. Bunun izin veremem.

Bu olmayacak!

Siktir!

Her şeyi bir araya getirip sağ tarafımda duran masanın üzerine yerleştirdi.

"Sakın bana dokunma!" Boğazım düğümlenerek çığlık atıyorum. Bu oyunda kaç kez rol aldık? Repliklerim değişmeli; olay örgüsü farklı olmalı.

Bilgisayardan daha fazla ping sesi geliyor.

"Seni seviyorlar," diye gururla fısıldıyor elini kalçamdan sikime doğru uzatırken. Sıcak elini etrafıma sarıyor ve okşamaya başlıyor.

Leğen kemiğimi bükerek ondan uzaklaşıyorum, pençesinden kurtulmaya çalışıyorum ama o zaten beni kadar eğleniyor. Vücudum zihnime ihanet edene kadar büküyor ve çekiyor.

"Güzel ve sert." Bana sırtıyor. Sakalının siyahına karşı dişleri müstehcen bir şekilde beyaz. Ya platforma sıçacağım ya da yüzüne kusacağım. Hangisi olduğunu bilemiyorum çünkü bedenim artık beni dinlemiyor.

"Dur!" O sert sikimi pompalamaya devam ederken çığlık atıyorum ve kalçalarımı sıkıyorum.

"İşte. Bayanlar için sikini sert tut, yoksa üzerinde tekrar çalışmak zorunda kalacağız," diyor ve midem bulanıyor.

Daha önce üzerinde çalışmıştı. Sikim ereksiyonunu kaybedinceye kadar beni defalarca o lanet sopasıyla vurdu. Hatırladıkça sırtımdaki kabuklar zonklıyor. Eğer sikim şimdi yumuşarsa, sopayı tekrar çıkaracak.

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor, ışıklardan akan terle karışıyor. Daha fazla çınlama.

Hepsinin canı cehenneme!

Sikimi bırakıyor ve platformun etrafında manevralar yapıyor. Kollarım öne doğru sürükleniyor. Lanet bir makara sisteminin üzerindeyim. Ben belimden eğilene kadar durmuyor. Bir kordon göğsümün etrafındaki kalın banda, sonra da platformda ayaklarımın arasındaki bir halkaya bağlanıyor. Ayağa kalkamıyorum ve omuzlarımdaki yanma beni çok fazla mücadele etmemem konusunda uyarıyor.

"Mükemmel." Kıcımlı okşadı. "O aleti sert tut." Beni tekrar pompalamak için birkaç kez daha okşadı.

"O lanet boğazını koparacağım!" Çığlık atıyorum. Kelimeler benim tek silahım.

Tamamen silahsızım.

Dudaklarıma metal bir halka bastırılıyor ve başımı çeviriyorum. Bunu yapmayacağım. Buna izin vermeyeceğim.

"Aç, güzel çocuk." Altıma uzanıyor ve ben razı olana kadar meme ucumu çimdikliyor.

Benimle nasıl bu kadar iyi oynuyor? İtaatimi almak için nereye dokunacağını, dürteceğini biliyor. Onun kalbini sökmekten zevk alacağım.

Metal halkayı ağzıma sokuyor, kayışı başımın arkasından çenemi açık tutuyor.

"İşte." Başparmağını dilimin üzerine ve boğazımın daha da içine sokuyor. Öğürüyorum, midemdeki tüm asidin dışarı çıkmasına hazır bir şekilde öne doğru atılıyorum, ama bu gerçekleşmeden önce geri çekiyor. "İyi refleks."

Bilgisayardan daha fazla ping sesi geliyor.

"Tamam, hanımlar. İşte başlıyoruz. Kayganlaştırıcı var mı yok ? En yüksek teklifi veren karar verir."

Başımı bilgisayara doğru çeviriyorum, gözlerimin küçük pencerelerin açıldığını görmesini istiyorum. İşe yaramıyor. Sadece ding ve ping sesleri ve onun kahkahaları.

"Queenhearts yine kazandı. Bin dolar, kayganlaştırıcı yok!" diye sesleniyor arkamdan.

Kıcımlı arkasındaki çubuğun üzerindeki kalın dildo yanaklarımın arasına bastırılıyor. Elektrikli bir sikiş makinesi. Kayganlaştırıcı yok.

Savaşmaya başlıyorum, dönüp duruyorum, çekiştiriyorum. Her kasımdan fişkırان acıyı görmezden gelerek, bağlarıma karşı bir savaş açıyorum.

Ve başarısız.

Elleriyle kıcımlın yanaklarını araladı.

İkiye bölünüyorum, . Dildo tamamen içime yerleşirken hıçkırıklarımı tutamıyorum. Ateş patlıyor, görüşüm kararıyor, ama bunu ayarlamak ya da absorbe etmek için bir anım bile yok. Makine açıldı ve arkamdan sikilmeye başladım.

Hayır! Hayır! HAYIR! HAYIR! Buna dayanamam. Buna dayanamayacağım. Dürtülmek ve dövülmek zihnimi zedeliyor, ancak bu tam ihlal, bu tamamen aşağılanma, içimi kazıyor. Bir daha asla bütün olamayacağım.

Tekrar tekrar, dildo girip çıkıyor. Ne kadar mücadele edersem edeyim, devam ediyor.

Pingler hızlanıyor.

"Bu gece KenDoll'larını çok seviyorlar," diyor, hâlâ sert olan sikimi okşarken.

"Şimdi, son kısma gelelim."

Beardman önümde duruyor, kasıklarına bakana kadar saçlarımı tutuyor. Bir eliyle kemerini çözüyor ve kirli kot pantolonunu aşağı itiyor.

Kısa, şişman, damarlı siki pantolonundan çıkıyor. Bu piçi öldüreceğim.

Onu öldüreceğim.

Öldüreceksin.

Öldür onu.

SEKİZ

BRIAN

"Belediye başkanının kızına ne oldu?" Otoyolda hızlanırken Cathy soruyor.

"Belediye başkan yardımcısının kızıydı," diye düzeltiyorum yan gözle. "Ve şimdi bunun hakkında mı konuşmak istiyorsun?"

Ayağını dizinin üzerine atıyor. "Oraya varana kadar en az yirmi dakikamız var ve dikkatimi dağıtmak işime yarayabilir."

Ne demek istediğini anlıyorum. Tam olarak kraliçeyle çay içmeye gitmiyoruz. Oraya vardığımızda ne bulacağımızı bilmiyor olabiliriz ama bunun bizi aylarca uykusuz bırakacağını biliyoruz.

"Ella Romero on yedi yaşındaydı. Bana yirmi bir yaşında olduğunu *söyledi* ve öyle de görünüyordu. Tanrı aşkına, bir bardaydık." Önümdeki yavaş adama küfrediyorum ve geçmek için birleşiyorum. "Yaptığı makyaj ve giydiği kıyafetle, yemin ederim, yaşını gösteriyordu."

"Benimle tartışamazsın." Ellerini havaya kaldırdı. "Sarah lisedeyken birden fazla kez kıyafetlerini değiştirttim. O kızın kaç Cumartesi gecesi evimden üniversiteden yeni mezun olmuş gibi çıkmaya çalıştığını size anlatamam."

"Aynen öyle." Parmağımla işaret ediyorum. "Her tarafımı sarmıştı, nasıl olduğunu bilirsin."

Bana sert bir göz devirmesi yaptı. "Evet, biliyorum, sen büyük bir aygırsın."

"Doğru. Birkaç içki içtik, sonra onu eve bırakıp bırakamayacağımı sordu. Arkadaşları gece için ortak olmuşlardı. Kimseyi yolda bırakmak istemediğim için tabii ki dedim."

"Onu eve götürmekle yatağında yatay koşturmayı kastettiğini umuyorum."

Ona kuşkulu bir bakış attım. "Kim konuşur ki?" Gülüyorum. Elini sallıyor. "Boş ver. Devam et."

"Todd'dan bir değişiklik var mı?" Elimle telefonunu işaret ederek soruyorum.

kuc

ak. "Hayır. Hâlâ aynı yer. Şimdi, devam et."

Dikkatinin dağılmasına gerçekten ihtiyacı olmalı. Bu hikaye istasyonda yayıldı.

bir ay boyunca. Çoktan duymamış imkan yok. "Ben de onu evine bıraktım."

"Ve?" diye bastırıyor.

"Ve lanet olası babası evden çıkıp ellerini havaya kaldırarak kızının hangi cehennemde olduğunu bağırmaya başladı. Sonra beni arabada gördü."

"Ve sevimli yüzün çok akılda kalıcı," diye ekliyor.

"Evet. Beni tanıdı. Nefesindeki likör kokusunu alınca da söylediklerimi dinleme zahmetine bile girmede. En az yirmi üç yaşında görünmesi önemli değildi. O on yedi yaşındaydı ve benim kariyerim boka batmıştı."

"Evet, bu işe yarar. Reşit olmayan birine hizmet ettiğin için rozetini almadığı için şanslısın."

"Ona tek bir içki bile ısmarlamadım. Babasının kredi kartıyla barda hesap açtırmıştı. Aptal kız."

Cathy homurdanıyor. Boktan bir hikâye fazla gülmeyi hak etmiyor. Özellikle de ben Ella'nın hayatıyla ilgili kararların kefareti öderken o muhtemelen bahar tatili için bir Avrupa gezisine çıkmışken.

"Tamam, bir sonraki çıkıştan çık." Cathy koltuğunda doğruldu. "Çıkıştan bir buçuk kilometre uzakta."

"Yerleşim bölgesinde mi?" Bu soytarılar banliyönün ortasındaki bir evi kullanacak kadar cüretkar olabilirler mi?

"Hayır, endüstriyel." Ekranını daha geniş açıyor. "Depolara, ofis binalarına, bu tür şeylere benziyor."

"Pierce'dan haber var mı?"

"Çıt . Belki de bizsiz gitmeye karar vermiştir," diyor. Çıkışa önerilen hız sınırından daha hızlı giriyorum. "Sağa dön," diyor Cathy benim yerime.

"Eğer bir yeraltı porno çetesi kuracak olsaydım, bunu yapacağım yer burası olurdu," diyorum bir tur daha atarken. Binalar yıkık dökük, terk edilmiş.

"Havaalanı pistlerini genişletmek istiyor. Bu arazinin çoğunu çoktan satın aldılar. Sadece birkaç direnişçi var" diye açıklıyor Cathy.

"Todd'u ara ve binanın sahibini bulmasını söyle." Yanıp sönen noktanın önüne geldiğimizde arabayı yavaşlatıyorum. "Bir ." Arabayı caddenin karşısına park ediyorum. "Herkes hangi cehennemde?" Görünürde tek bir polis yok. Polis çoktan burada olmalıydı.

"Pierce desteğin on dakika içinde geleceğini söyledi."

"Lanet olsun. Onunla neredeyse yarım saat önce konuştun!" Binadan bir ışık titriyor ve farlarımı kapatıyorum.

"On dakika fena değil. Bekleriz," diyor.

Hayal kırıklığımı üflüyorum. O kızın görüntüleri beynimde dönüp . Kesikler, çürükler.

"O hasta herifin elinde jilet vardı Cathy. Kızın derisini yüzecekti." Kontağı kapattım.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ama ben çoktan arabadan çıkmıştım.

Ana girişe doğru ilerlerken onun telaşlı ayak sesleri arkamdan geliyor.

"Beklemeliyiz."

"Burada olmalıydılar," diye homurdanıyorum, kapıyı denerken belimden silahımı çekiyorum.

Kilitli.

Çünkü bu çok kolay olurdu.

Binaya yakın durarak ve yüksek pencerelerden kaçınarak arka tarafa doğru ilerliyoruz. Yükleme rıhtımında bir kamyon . Cathy'ye açık kamyon kapısına kadar beni takip etmesini işaret ediyorum. İçeri giriyoruz ve yük ambarına sıcak hava üfleniyor. Cathy arkamdan öksürürken ben kolumla ağzımı kapatıyorum. Arka kapı açılmış, deponun içi görünüyordu. Çıplak, karanlık, kamyonun birkaç metre uzağında sallanan tek bir ampul dışında.

"Brian, nefes alamıyorum." Cathy yine öksürüyor, ceketimi çekiştiriyor. Burada olmamalıydık. Beklemeliydik.

"Meyve kokusu alıyorum," diyorum . Onu ittim, ıskaladım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Yanımda, öksürüyor ve mırıldanıyor.

"Ne?" Sesim bulanıklaşarak soruyorum. Ya da onunki. Her şey dalgalı ve hareketli.

"Hareket ediyor muyuz?"

"Ben çok... Yapamam..." Cathy önüme yığılıyor, onu kontrol etmek için eğiliyorum ama her yer karanlık ve zihnim benden uzaklaşıyor.

Kaburgalarırna sert bir öksürük çarpıyor ve uyanıyorum.

Temiz havayı içime çekiyorum, daha fazlası için nefesim kesiliyor.

"Ah, güzel. Sonunda uyandın," diye azarlıyor karanlık bir ses beni.

Gözlerimi kırpıştırarak görüşümü netleştirmeye çalışıyorum ama her şey sisli. Seslere odaklandığımda kafam daha da netleşmiyor.

"Ona bir dakika daha verin. Onu aşağı indirmek için kızdan çok daha fazla gaz gerekti," diyor başka bir ses.

Kız.

Cathy.

Başımı yerden kaldırıyorum.

"Cathy." Sesim cızırtılı ve boğazımı acıtıyor.

"O burada, endişelenme," diyor ilk ses. Etime çarpan keskin bir şaplak dikkatimi çekiyor. Büyük bir odadayız. Duvarlar beyaz, tertemiz, ama zeminde hiçbir örtü yok. Ben soğuk betonun üzerinde yatıyorum, Cathy solumdaki bankın üzerine uzanmış. O çıplak.

"Cathy!" Ona ulaşmaya çalışıyorum ama kaslarım iflas ediyor ve tekrar yere yığılıyorum.

Onun yönünden boğuk çığlıklar geliyor.

"Şu anda konuşamaz," diye açıklıyor ikinci ses ve çıplak kıkına vurduğu bir şaplak daha yankılanıyor.

Kıcının yanaklarında, uyluklarıyla eşleşen koyu kırmızı bir iz var. Uyluklarında ve kıkında daha hafif izler var. Onu dövüyorlarmış.

Öfke kaslarımı çalıştırıyor. Öne doğru tökezliyorum, ancak karnıma bir çizme iniyor. Yan tarafıma yuvarlanıyorum, kollarımı ortama sarıyorum.

Acı azalana kadar vücudumun izin verdiği kadar hava emerken soğuk zemin tenime sızıyor. Botlar yüzümün önünde belirene kadar betonu çiziyor.

"Buraya gelmemeliydin," diyor ilk ses, tonu sert ve öfkeli. "Yine de yol tariflerini dinlemiyorsun, değil mi?" Ayak parmağıyla omzumu dürtüyor.

Başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. Bizi bayıltmak için her ne kullandırsa düşüncelerimi tıkıyor.

"Cathy, iyi misin?" Ona sesleniyorum, pisliği bir dakikalığına görmezden geliyorum.

"Gayet iyi gidiyor, değil mi tatlım?" diyor ikinci ses, o kadar sakarca ki ona bakma şansım oluyor.

Yüzünü kasıklarına bastırırken eliyle başını okşuyor.

"Seni sikik!" Ona doğru hamle yaptım ama o lanet çizme beni tekrar yere serdi.

Cathy'nin ağzından panik sesleri çıkarken, onu tutan bağlara karşı zorlanıyordu.

"Onu rahat bırakın!" Bağırıyorum ama sesim bozuk çıkıyor. Hay sikeyim.

"Hadi gidelim, aşık çocuk." Ayağa kaldırılmadan önce güçlü kollar çukurlarımın altına giriyor. Vücudumda hâlâ uyuşturucu varken ileri doğru çekilmem işe yaramıyor. Ondan uzaklaşamıyorum.

"Patron, siki hazır değil." İkinci adamın şikayetinin altında hayal kırıklığı yatıyor.

"Merak etme. Her şey yoluna girecek." İleriye doğru çekiliyorum, çıplak ayaklarım yere sürtünüyor.

Hava tenimi yalıyor. Tüm tenimi. Sikim de tıpkı geri kalan her yerim gibi gevşek ve açıkta yatıyor.

Bossman beni Cathy'ye doğru sürükledi ve bir bez bebek gibi kıcının üzerine fırlattı. Ellerim sıraya çarptı ve pelvisim onun dövülmüş kıcına çarptı. Çarpmanın etkisiyle ciyakladı.

Bossman, "Aletini sertleştir, evlat," diye emrediyor ama bana onu Tanrı'yla tanıştırmamı da söyleyebilirdi.

"Ben...hayır..." Bir çizme kıcıma tekme atarken Cathy'den kurtulmaya çalışarak bankı itiyorum. Sikim kık yanaklarının arasında sallanıyordu. Gevşemiştım, ama sikim kıcının yanakları arasında, çöreğin içinde ezilmiş bir sosisli sandviç gibi itiliyordu.

kaskatı kesiliyor, kıcının yanakları kenetleniyor. Onu becermemi istiyorlar.

Aman Tanrım.

"Brian!" İşkencecisi ağzındaki tıkaçı çıkarır çıkarmaz Cathy haykırır.

"Bak, şimdi senin için çığlık atabilir. Aletini hazırla." Sırtıma elektrik çarpıyor ve sıcıyorum. "Kendini okşa," diye emrediyor ve içimden bir şok daha geçiyor.

"Siktir! Dur!" , ama o orada, sonunda ayaklarımın üzerinde sağlam durana kadar beni zaplıyor ve şok ediyor.

"et!" Sopayı karnıma doğrultuyor ve şok derime değmeden hemen önce geri çekiliyorum.

"Tamam!" Onu savuşturmak için elimi uzattım ve sol elimle sikimi tuttum. Cathy ağlarken ve vücudumdan acı akarken hiçbir şey sikimi uyandıramaz.

" böyle. Aferin oğlum. Hazır olduğunda, onun kıcını sikeceksin." Önümde hareket ediyor ve sonunda yüzünü net bir şekilde görebiliyorum. Yuvarlak, mükemmel yuvarlak, göz kapaklarını neredeyse kapatacak kadar şişman.

"Ben... hayır!"

Sakallı adam tatlı ses tonuyla "Tabii ki öylesin," diyor. Hava ciğerlerimi yakıyor.

Sakallı adam Cathy'ye silah doğrultuyor.

"Bekle. Hayır." Sikimi sarsıyorum, daha sert, daha hızlı. *Lütfen! Lütfen sertleş!*

Elindeki düğümlü iple tekrar tekrar vuruyor, sırtına vuruyor.

"Kes şunu!" Tekrar ileri atıldım ve bir elektrik şoku kalçamı yakarak kaslarımı felç etti. "Siktir!"

Sakallı adam çekici geri çekerek, "Acele etsen iyi olur," dedi. Cathy bu sesle başını kaldırdı.

"Brian. Sorun yok...sorun yok, sadece . Sorun yok." Ondan korku damlıyor

Plea.

Sikim tepki vermeye başladı ve onun arkasında durdum.

"Cathy." Birinin bunu durdurması için yalvarıyorum. Sikim tekrar yumuşuyor,

ama daha sert çekiyorum. Gözlerimi sıkarak dayak yemiş kıcının görüntüsünü kapatıyorum. Hafifçe inliyor ve ben kafamı sallayarak onu temizlemeye çalışıyorum. Kalbim daha sert atıyor. Bir damla ter şakağımdan aşağı yuvarlanıyor. Panik boğazımı sıkıyor, ama daha sert ve daha sert sarsılıyorum. Kırık bir hıçkırık kopuyor ve benden geldiğini anlamam tam bir saniye sürüyor. Sikim tekrar gevşiyor.

" et." Sırtıma bir şok daha geldi ve ellerimi yumruk yapıp Cathy'nin altındaki bankı yumrukladım.

"Brian. Dinle." Burnunu çekiyor. "Sorun . Yap şunu. Ne diyorlarsa yap."

Çaresiz gözyaşlarımı geri kırıyorum. Lanet olası bir rozetim var.

Silahım var. Kahverengi kuşağım var amina koyayım. Bu nasıl oluyor?

Yanımda yakıcı bir elektrik patlaması oldu. Şu lanet sopa.

"Tamam!" Elime tükürdüm, sonra tükürüğü sikimin üzerinde gezdirdim. Cathy'nin vücudu istilaya hazırlanmak için sertleşiyor.

"Devam et." Arkamda duruyor, çenesini omzuma dayıyor. Yoğun puro kokusu her yanını kaplıyor ve on yıldır dişlerini fırçalamamış.

Kıcının yanaklarını ayırdım ve koyu renkli kas halkası sıkıştı.

"Cathy... lütfen... gevşet" diye fısıldadım. , *lütfen Tanrım, bunu kolaylaştır.* Ama yıllardır Tanrı'ya inanmıyorum. Ve ibadet eksikliğim bir ceza gerektiriyor.

Dar halkayı ittiğimde çığlık atıyor ve vücudumdaki her kas sertleşiyor. Hay sikeyim!

"Nefes al, Cathy. Sadece nefes al." Onu rahatlatmaya çalışıyorum ama tükürüğüm kayganlaştırmaya yetmiyor. Bildiğim kadarıyla yıllardır bir erkekle birlikte olmamıştı.

"Devam et!" Dürtme tekrar vuruyor ve yan tarafıma daha fazla kavurucu acı gönderiyor.

Öne doğru itildim ve sikim Cathy'nin göt deliğinin dar halkasını geçti.

Çığlığının tizliği asla hafızamdan çıkmayacak. Hay sikeyim.

Sikeyim.

"Huh. Şuna bak. Bunu gerçekten yaptı." Sakallı adam güler.

Bir el silah sesi duyuldu ve odadaki tüm sesler kesildi. Kan göğsüme sıçrarken kığımın üzerine düşüyorum. Yerde birikiyor ve gözümü kırpıştırarak kıpkırmızı izleri kaynağına kadar takip ediyorum.

"Cathy!"

Bedeni bankın üzerine yığılmış, altından kan akıyor.

"Ne istediysen yaptım!" Çığlık atarak ayağına kalkmaya çalışıyorum ve bu sırada onun kanına basıyorum.

Patron başımda dikiliyor, elinde bir bez var.

"Biliyorum. Ama zaten bir bebeğimiz var. Ve şimdi bir KenDoll'umuz var.

Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştık."

Sis geri dönene ve görüşüm bulanıklaşana kadar kumaş beni boğarken tekrar yere itiliyorum.

DOKUZ

DOLLY

Bir sosisli daha.

Parmağımı metal tepsinin üzerine bastırıyorum. Soğuk.

"Gücünü korumak için yemek yemelisin," diyor Ken bana evinden.

Hücre.

Duvara yaslanmış, parmaklıkların arasından beni izliyor. I

bana bakmasına aldırmiyorum. Beardman ve Bossman'ın yaptığı gibi ürkütücü ve korkutucu değil. Çünkü Ken bana zarar vermez. Her zaman beni kontrol ediyor. Beardman beni hücreme geri getirdiğinde, Ken ona neler olduğunu anlatmamı istemiyor. Sadece bir dahaki sefere su getirdiklerinde kesiklerimi yıkadığımdan emin olmamı söylüyor.

"Bir tane aldın mı?" Kapıya doğru kayarak soruyorum, böylece onun içini görebiliyorum.

Hücre.

"Evet. Ben çoktan yedim. Sıra sende." Tepsiyi işaret ediyor. "Ye."

Bazen patronluk taslıyor. Beardman onu birkaç gündür yukarı çıkarmadı. Günlerdir. Onu yalnız bıraktıkça daha da otoriterleşiyor. Sanırım bir plan yapmaya çalışıyor.

Sosisliyi elime alıyorum ve küçük bir ısırık alıyorum. Yutar yutmaz midem bulanıyor ama kalanını da mideye indiriyorum. Ne kadar iğrenç olsa da, tepside olsalardı üç tane daha yiyebilirdim.

"Ken, birkaç gündür seni almaya gelmediler. Bu demek oluyor ki..." Ama bitirmedim. Kalbimi göğsümün derinliklerine çekiyor. Onu her aldıklarında, daha büyük yaralarla geri geliyor. Onlara gerektiği gibi teslim olmuyor. Onlarla savaşıyor ve onlar zorlayana kadar istediklerini yapmıyor.

O benim kadar zeki değil.

"Biliyorum." Kollarını göğsüne doğru uzatıyor. "Sorun değil. Ben hazırım." "Onlarla savaşmamalısın. Seni çok incittiler."

Bana dik dik bakıyor. "Beni ne kadar yukarıda tutarlarsa, sen de o kadar aşağıda kalırsın" diyor.

"Bunu yapmak zorunda değilsin." Ayağa kalkıyorum. Beton hâlâ soğuk ama beni son kez kameraların önüne çıkardıklarında elbisemi çıkarmama izin vermişlerdi.

"Bana daha önceden hatırladığın bir şey söyle." Konuyu değiştiriyor. Bana eskiden ne kadar çok şey hatırlamaya çalışırsak

zihnimiz o kadar güçlü olacaktır. Bazen zihnim berrak oluyor ve eğlenceli şeyler hatırlayabiliyorum ama çoğu zaman sis içindeyim.

"Ne gibi?" Bugün kafam karışık değil.

"Buraya nasıl geldiğini bana hâlâ anlatmadın."

Kaşlarımı çattım. "Başka bir şey hakkında konuşalım." Karyolama oturup kendi içime kıvrılıyorum.

"Yardıma olacaktır. Eğer bina hakkında bir şeyler hatırlayabiliyorsan, nereye getirildiğin hakkında," diyor. Ken kaçabileceğimizi düşünüyor ama o benim kadar uzun süredir burada değil. Hiçbir çıkış yolu olmadığını anlamıyor.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Yüzümü dizlerime gömüp onları kendime daha sıkı sarıyorum. Hücrem öncekinden daha sıcak. Bu dışarının daha sıcak olduğu anlamına mı geliyor? Zamanı kavrayabilseydim, günler bu kadar sonsuz hissetmezdim. Belki de bu kadar umutsuz olmazdı.

" tutmalısın" diye ısrar ediyor ama ben yine yorgunum.

Günlerin hiçliği beni yoruyor.

"Onun yerine bir oyun oynayalım," diye önerdim. "Yirmi soru." İç geçirdi. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Benim için yeni bir şey değil. "Özür dilerim."

"Hayır, sorun değil," diyor ama ses tonunda bıkkınlık var. "Bana başka bir şeyden bahset-" Kapı gıcırdayarak açılınca sözünü kesiyor.

"Siz ikiniz arkadaş olma konusunda herhangi bir fikre kapılmıyorsunuz, değil mi?" Beardman anahtarlarını hücre kapımın parmaklıklarına vuruyor. "Çünkü bu kötü bir fikir ."

Kollarımın arasından Ken'e bakıyorum. Kapıdan geri çekilmiş, elleri iki yanında. Mecbur kalmadıkça Sakallı'yla konuşmayacak ama kapıyı açarsa onunla dövüşmeye hazırlanıyor. Kavga edersek her şey daha kötü olur, bunu anlamıyor mu?

"Bu senin için." Beardman kapımı açtı ve yere bir giysi torbası bıraktı.

"Bunu giy. Yukarıda seni bekleyen özel bir istek var."

Boğazım düğümleniyor ama karyolamdan kalkıp çantayı alıyorum. Önünü açıyorum, dantel katmanları öne doğru düşüyor. Fırfırlı başka bir elbise.

"Kahretsin." Beardman cebini karıştırıyor ve bir cep telefonu çıkarıyor. Gözlerim telefona kilitlendi. Belki Ken haklıdır. Belki bir yol bulabiliriz

Dışarı. Beardman konuşurken onu izlediğimi fark edince elini bana doğru salladı.

Elbiseyi çantadan çıkardım ve karyolanın üzerine koydum. Ken'in alamayıp benim almam hiç adil değil ama zaten onun için fark etmeyeceğini söylemişti. Benim almamı tercih ederdi.

"Giyin ve sakın kirlletme. Hemen döneceğim." Beardman kapıyı çarparak kapatıp kilitledikten sonra merdiven boşluğuna geri dönüyor ve nefesinin altında küfürler mırıldanıyor.

"Özel istek derken neyi kastetti?" Ken hücresinde tekrar öne çıkarak bana soruyor.

Elbisemin düğmelerini açıyorum ve başımın üzerinden geçiriyorum. Daha önce hiç bu kadar az mahremiyetim olmamıştı. Kötü günlerde bile bu kadar açıkta değildim. Ama şimdi herkes beni elbisemin her aşamasında görüyor ve asla benim rızam olmadan.

"Ne demek istedi?" Ken bana tekrar soruyor çünkü cevap vermedim. Yukarı çıktığımda ne olacağını açıklarsam bu onu gerecek. Ve onu endişelendirmek istemiyorum. Bilmek istediği şeyi söylemeyerek onu zaten hayal kırıklığına uğrattım.

"Özel istek, teklif verenin odada benimle birlikte olması demektir." Yeni elbiseyi başımın üzerinde sürüklüyorum. Kıçımın üzerinde kayarken hassas tenime sertçe değişiyor ama yukarı çıktığımda uzun süre üzerimde kalmayacağından eminim.

Ken'in parmaklıkları kavramaktan parmak eklemleri beyazlaşıyor. "Hemen şuradalar," diye sorar.

Sağ saç örgümdeki kurdeleyi çıkarıp avucumun içine alıyorum ve dağınık saçlarımı örmeye çalışıyorum. Fırça olmadan istedikleri kadar düzgün yapamam ama sıkı örersen belki başlamadan önce ceza tezgahının üzerine eğilmem gerekmez.

"Sana dokunuyorlar mı? Canını yakıyorlar mı?" İstemediği ama sormadan da edemediği cevaplar için zorluyor.

Bakışlarımı onunkilerle buluşturmak için kaldırıyorum ve başımı sallıyorum. Yaptıkları şey hakkında konuşmak bunu daha iyi hale getirmiyor ya da hasarı ortadan kaldırmıyor.

"Burada işler böyle yürüyor." Saten mavi kuşağı ortama doluyorum ve yanımda mükemmel bir fiyonkla bağlıyorum.

"Öyle olmak zorunda değil. Buradan çıkacağımıza inanmalısın. Bizi buradan çıkaracağım." Ken bunu daha önce de söyledi ve buna inandığını biliyorum. Ama Bossman bana en başta iyi kızların eve gideceğini söylemişti.

Ne yaptıysam gitmeme izin vermedi. Gitmeme asla izin vermeyecek. Şimdi, Ken de burada sıkışıp kaldı.

"Belki de çok kötü bir şey yaptık, cezamız budur," diyorum elbisemin eteğini düzelterek. Bu sefer bana çorap ya da ayakkabı getirmemişler. Çorapları giymek zor ama aletlerin bacaklarımı çizmesini önlüyorlar. "Belki de onları dinlemesem ve beni öldürmelerini sağlasam daha iyi olurdu."

"Hayır. Öyle söyleme." Sesi sertleşiyor ama Bossman'ın bana bağırdığı zamanki gibi içimi titretmiyor. Ken benden bir şey istemiyor. Hâlâ bunun hayatımızın sadece bir evresi olduğu umudunu taşıyor.

Ama her şeyi bilmiyor.

"Dolly, bana bak. Hemen şimdi bana bak." Otoriter olmaya geri döndü.

Zaten üzgün ve işleri daha da kötüleştirmek istemiyorum, bu yüzden bakışlarını karşılıyorum.

"Umudunu yitiremezsin, tamam mı? Umutsuz göründüğünü biliyorum ama değil. Sana işimden nasıl bahsettiğimi hatırlıyor musun? Bizi bulacaklar. Buradan çıkacağız."

Gülümsüyorum. Çünkü bir tepki istiyor gibi görünüyor ve gülümsememden hoşlanıyor.

"Vazgeçmeyeceğine söz ver. Beni burada yalnız bırakmayacaksın." Sesindeki kararlılık içimi ısıtıyor. Diğerleri gibi kızgın ve soğuk değil. Otoriter davrandığı ve bana soğuk sosisli sandviç yedirdiği zamanlarda bile içindeki iyiliği hissedebiliyorum. Diğerleri gibi kötü değil.

Söz bir yemindir ve yeminler asla bozulamaz. Kapı tekrar açılır. Beardman'ın anahtarları şingırdıyor.

"Dolly." Ken'in gözleri bana sabitlenmiş, çenesi gergin.

"Söz veriyorum." Sakallı ortaya çıkınca hemen başımı salladım.

"Aferin kızıma, randevun için giyinip kuşanmışsın." Anahtarı kilide sokarken duyularımı gıcırdatıyor. Menteşelerin birbirine sürtünmesinden çıkan tiz bir gıcırtı kulaklarımı tırmalıyor ama yüz ifademi sabit tutuyorum. Duygu yok. Dolly'nin duyguları yoktur.

Ken ne derse desin, ben artık buyum. Ben sadece bir bebeğim.

ON

Dolly çok uzun zamandır uyuyor.

Beardman onu baygın ve savaş yorgunu olarak geri getirdi. Ya bize zorla içirdikleri ilaçtan ona çok fazla verdilerse? Hafızasını geri kazanması yarım gün sürer, belki daha da fazla. Buradan çıkmanın bir yolunu bulacaksak zihninin açık olmasına ihtiyacım var.

Saplantılı bir aptal gibi ona bakıyorum, çünkü öyleyim. Bu onun başına gelmemeliydi. Şimdiye kadar güvende olmalıydı. Cathy kızıyla birlikte evde olmalıydı.

Şakaklarımı ovuyorum. Beni bayılttıktan sonra Cathy'ye ne yaptıklarını kim bilebilir? Cesedi bulundu mu?

Pierce hiç ortaya çıktı mı? Bir şey bulamazlarsa aramaya devam ederler miydi?

Soruları rafa kaldırmalıyım. Midem düğümleniyor. Hiçbir cevabım yok ve bu lanet hücrede kilitli kalarak bunların hiçbiri hakkında hiçbir şey yapamam.

Parmaklıkları tekrar kavıyorum ve Dolly'yi uyandırmaya çalışıyorum. "Dolly, Dolly, uyanık mısın?"

Sırt üstü yuvarlanarak inliyor. Bu sefer elbisesini almışlar ve onu beton zeminde çırılçıplak bırakmışlar. Kıçında ve kalçalarında koyu mor yaralar var. Sırtında ince kabarık yaralar var. Şerefsizler derisini parçalamış. Temiz tutması gerek yoksa enfeksiyon kapabilir. Ve burada, bu pisliklerin ona yardım etmeye zahmet edeceğinden şüpheliyim.

Sırtüstü yatarken, göğüslerini ve gövdesini kaplayan kızgın kesikler ortaya çıkıyor.

Vücudundaki tüm morluk ve kesiklere bakarken dişlerim gıcırıyor. Onu lanet bir pinyata olarak kullandılar.

"Yavaş ol. Bir süre acıtacak." Bu lanet ! Hücre sine girebilseydim, ona yardım edebilirdim. Yüzünü bana doğru çevirdi. Dudakları şişmiş ve kızarmıştı. Kıçını ve amını rahat bırakmış olabilirler ama istismar edebilecekleri üçüncü bir delik daha var.

"Siktir, bebeğim," diye inleyerek dizlerimin üzerine çöküyorum. "Bir kova su bırakmışlar. Kendini temizlemelisin. Acıdığını biliyorum, acele etme ama temizlenmelisin."

"Çok uykum var," diye fısıldıyor, dizlerini göğsüne doğru kıvrarak. Gözleri kapanıyor.

"Dolly, artık uyanmalısın. Biraz su iç ve kendini onunla temizle."

Başını sallıyor ve kendini yukarı itiyor. Acıyla irkilmesi beni ikiye böldü. "Hava soğuk," diyor elini kovaya daldırarak.

"Biliyorum, ama temizlemen gerek." Orada olsaydım, onun yerine ben yapardım. Onu kucağıma yatırır ve her bir yarayla ilgilenirdim. Ama burada sıkışıp kaldım, çaresizim.

Ellerini kavuşturuyor ve kendini yıkamaya başlamadan önce sudan birkaç yudum içiyor. Her inilti kalbimi kesiyor.

"Bu iyi. Neredeyse bitti. Aferin kızıma," diyorum ve hemen sertleşiyorum. İtaat ettiğinde ona söyledikleri bu. Sikeyim.

Gözleri bana kayıyor, dudakları hafifçe gülümsüyor.

"Özür dilerim," diyorum alnımı soğuk parmaklıklara bastırarak. Hiç yardımcı olmuyorum.

Bacaklarını yıkamayı bitirirken bana "Sen söyleyince güzel oluyor" diyor. Üstü başı sırlıklam ve kurulanacak havlu ya da malzeme yok.

"Başın nasıl?" Gözlerimi onun vücudundan ayırmaya zorluyorum. Kesiklerin ve çürüklerin altında düzgün bir vücudu var. İhtiyacım olan son şey vücudumun onu çok fazla takdir etmesi.

"Eskisi kadar sisli değil. Sadece uykum var." Üzerine oturduğunda karyoladaki küçük yaylar gıcırıyor. "Biraz daha kestirmek istiyorum."

"Tamam, devam edin. Yakında yemek getirirler." Midem boş ve rahatlamak için ağlıyor. Mantığım değil de umudum konuşuyor olabilir.

Karyolaya uzanıyor, kolunu gözlerinin üzerine örtüyor. Göğsünün sabit bir ritimle inip kalkışını izliyorum.

"Ken," diye mırıldanıyor. Bana gerçek hitap etmiyor, onların kurallarına uymakta ısrar ediyor - ona Abigail, bana da Brian diyemez. Adını -gerçek adını- ilk söylediğimde ağladı, aşağı inip ona zarar vereceklerinden korktu. O zamandan beri denemedim.

"Öyle mi?" Kendimi yere bırakıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Hareket etmek beni sıcak tutacak ama yorulmaya başladım.

"Sözümü tuttum," diye fısıldıyor.

İfadesinde bir sevinç parıltısı buluyorum.

"Yapacağını biliyordum."

"Seni burada yalnız bırakmayacağım," diyor. "Söz, yemindir." "öyle."
Gözlerimi kapatıyorum, onun yumuşak melodisini dinliyorum
Nefes alıyor. Artık güvende, en azından bir süreliğine. Ona dokunamıyorum
ama onu hissedebiliyorum.

"Ken?" Sesi kısık.

"Öyle mi?" Gözlerimi kapalı tutuyorum. Kestirmek iyi bir fikir gibi geliyor.

"Onları incitmek istiyorum," diye itiraf ediyor. "Bana yaptıkları için, sana yaptıkları için onlara zarar vermek istiyorum." Karyola gıcırıyor ve onu görmek için gözlerimi açıyorum.

Yüzüstü yatıyor, parmaklıkların arasından bana bakarken gözleri geniş ve berrak. "Ölmelerini istiyorum."

Sırıyorum.

"Sana söz veriyorum Dolly, yapacaklar." Ben son nefesimi vermeden önce, Bossman ve Beardman cehennemde yanacak.

ON BİR

DOLLY

Uyandığımda sabah mı yoksa gece mi olduğunu asla anlayamıyorum. Uyku düzenim hep bozuk. Bir saat mi yoksa bütün gün mü uyudum? Asla bilemiyorum.

İlk geldiğimde zamanı takip etmeye çalıştım. Faydasızdı. Güneş ışığı bana yardım etmediği için elimde hiçbir ipucu yoktu. Penceresiz bir boşlukta kilitli kaldığınızda zaman aynı hızda ilerlemiyor. Bir yıl çoktan geçmiş olabilirdi ve ben bunu bilemezdim. Doğum günümü kaçırmış olabilirdim.

Ayrıntılı bir şey olmazdı. Annem ve babamla hızlı bir akşam yemeği. Ama yine de bir şeyler olurdu. En azından doğum günüm olduğunu bilirdim. Gerçekten var olduğumu kanıtlamış olurdum.

"Dolly?" Ken sessizliği bozar.

Ona bakmak için karyolamda yuvarlanıyorum. Hücrelerimizdeki ampuller patladığından beri fazla ışık yok. Koridordaki tek ampul karanlık gölgeler oluşturuyor ama en azından yüz hatlarını seçebiliyorum.

"Uyandım." Özel istek seansımdan sonra Beardman beni hücreme geri bıraktığından beri ara ara uyuyorum. Sırtım artık ağrımiyor ve uyluklarımdaki hassasiyet son uyandığımdan daha iyi.

"Hücrende bir kutu var," diyerek parmaklıkların arkasını işaret ediyor. Kapının hemen içinde büyük beyaz bir kutu.

"Bunu ne zaman getirdiler?" Karyoladan yuvarlanarak soruyorum. Kapıya doğru ilerlerken soğuk zemin ayaklarımı ıslatıyor.

"Bilmiyorum. Hiçbir şey duymadım." Boğazını temizliyor ve burnunu çekiyor. "Oldukça derin uyuyor olmalıyım."

Ken pek uyumuyor, en azından ben uyanıkken. Belki de soğuk onu etkilemiştir ve hastalanıyordur. Umurlarında olmaz. Yine de ona oyunlarını oynatacaklar.

Kutuyu açtığımda "ne var?" diye sordu.

İçi beyaz kağıt mendille dolu, çıkarıp kutunun yanına yere koyuyorum. "Terlikli bir elbise daha" diye çekip çıkarıyorum. "Oh." Kıyafeti bırakıyorum ve bir kat daha kağıt mendil taşıyorum. "Burada su şişeleri ve kekler var." Bir şişe alıp havada sallıyorum.

"Şişeler mi?"

"Evet... dört. Ve dört kek." Barlara bir şişe götürüyorum. "Al, sen de bir tane al."

"Bekle." Elini uzattı. "Geri kalanını kontrol et. Bir not ya da başka bir şey olmadığından emin olun."

Her zaman böyle küçük şeyleri düşünür. Suyu ve önceden paketlenmiş kekleri çıkarıyorum ve orada, en altta, kutunun içine bir parça kağıt bantlanmış.

"Haklısın," diye sırtıyorum, sonra notu alıp ona okuyorum. "Ye ve iç. Enerjiye ihtiyacın olacak. Bu gece ekstra özel bir istek var. Arkadaşınla paylaşmayı unutma. Onun da buna ihtiyacı olacak."

Ben parmaklıklara çömelirken Ken kaşlarını çatıyor.

"İkimiz de mi?" diye soruyor ama ona cevap vermek anlamsız. Yine düşünüyor, tüm açılar buluyor. Olayların kötü tarafını tespit etmekte hiçbir zaman iyi olamadım. İhanet gözümün önündeyken bile onu aşk sanmışım.

"Onu yakalamak zorundasın. Parmaklıklarının arasından nişan alamam." Ayağa kalktım, ilk keki ona doğru fırlatmaya hazırlandım. Onun da en az benim kadar yemeğe ihtiyacı var. Benim midem bir süre önce o iğrenç homurtuları çıkarmayı bıraktı ama onunki bırakmadı. O da kilo kaybetti. Sınav ve diğer egzersizlerle bununla savaşmaya çalışıyor ama karnı gittikçe düzleşiyor.

"Tamam, sadece kapımın olabildiğince yakınına at ve şişeleri yuvarla." Parmaklıkların arkasına çömeliyor, siki bacaklarının arasından sarkıyor ve bu beni bir anlığına geçmişe götürüyor. Onu çıplak tuttuklarından beri sikini görüyordum ama daha önce hiç gerçekten bakmamıştım. Şimdi baktığım gibi değil. Sakallı bana onunkini öptürdü, yalattı ve emdirdi ve hayatımda bir daha asla başka bir tane görmek istemeyeceğimi düşündüm. Ama Ken'inki farklı. Sert ya da tehditkâr değil. Bunu bana karşı kullanacağını, beni onun yanında güvende hissettirmekten başka bir şey yapacağını hiç sanmıyorum. Çünkü o hücrede kilitli olsa da, bana dokunamasa da, onun tüm gücünü hissedebiliyorum. Her gün ondan güç alıyorum.

Ben bencil bir
bebeğim. "Neyin
var?"

Başımı salladım. "Yok bir şey. Al." İlk çöreği fırlatıyorum, uzanıp yere düşmeden yakalıyor. İkinciye ıskalıyor ve ambalajın köşesinden tutup alabilecek kadar yaklaştırmak için daha da uzanmak zorunda kalıyor.

Şişeler yana yuvarlanıyor ama o ikisini de alıp hücresinde keklerin yanına diyor. Bir paketi yırtıyorum.

"Yaban mersini." Gülümsedim. Yaban mersinine bayılırım. Çok küçük bir şey ama bütün çöreği daha güzel yapıyor.

Ken elindekiyi çevirip plastiği kırıştırırken ben de ısıyorum. "Tadı güzel." Son lokmayı ağızıma atıyorum ve yutkunmak zorunda kalıyorum. Hepsini yutmak çok zor. İkincisi için ağızım sulanıyor. Bana bir seferde bu kadar çok yemek vermemişlerdi ve tek bir kırıntıyı bile ziyan etmeyeceğim.

"Şimdi beni dinlemeni istiyorum, tamam mı?" Muffininden bir ısırık alıyor ve yüzündeki ifade içime bir elektrik akımı gönderiyor. Mutluluk. O mutlu.

"İyi, değil mi?" Sırıtarak soruyorum.

"Lezzetli." Bir ısırık daha alıyor. "Ama dinlemek zorundasın. Bir fikrim var." Suyun beyaz plastik kapağını çeviriyor ve devam etmeden önce birkaç yudum alıyor. "Beardman bizi yukarı çıkarmak için aşağı indiğinde, ikimizi de aynı anda alacağını umuyorum. Eğer yaparsa, gözlerini benden ayırma. Sana söylediğim her şeyi yap."

Haklıydım. Onun bir planı var.

"Eğer onunla savaşmaya çalışırsak, durumu daha da kötüleştirirler." Buraya ilk geldiğimde zeki değildim ama öğrendim.

"Eğer hiçbir şey yapmazsak, buradan asla çıkamayız." Gözlerini bana dikti. "Onlarla birlikte gitmeye devam edemeyiz. Buradan çıkmak zorundayız."

"Sana zarar verecek-"

"Sana zarar izin vermeyeceğim, yemin ederim. Sen sadece dediklerimi yap, tamam mı?" Sesi sert ve talepkâr.

"Karnın tokken daha otoriter oluyorsun." Kaşlarımı çattım.

Gülüyor ve bu şimdiye kadar duyduğum en tatlı melodi.

"Henüz hiçbir şey görmedin. Şimdi uslu bir kız ol ve dediklerimi yap, tamam mı?" Gülümserken gözleri kırışıyor.

"Tamam." Onun gülümsemesini görmek ve kahkahasını daha fazla duymak, ne ceza verirlerse versinler değer.

İkinci şişe suyumun son damlasını da içiyorum ve derin bir nefes alarak soğuk cüruf duvarına yaslanıyorum. En son ne zaman bu kadar tok hissettiğimi hatırlamıyorum.

Ve uykulu.

Ellerimin topuklarını gözlerime sürüyorum.

"Giyinmeliyim." Yerden doğrulup elbiseyi elime alıyorum. Beardman on dakika ya da üç saat içinde aşağı inebilir ama giyinmezsem, gösteriye başlamadan önce kışımı dürtecek. Ve son isteğimden kalan kesikler ve yaralar sonunda kaşınmayı bıraktı.

"Dolly? Dolly." Ken'in sesi dikkatimi kuşakla uğraşmaktan çekip alıyor. "Kendini iyi hissediyor musun?" Alnı kırış kırış olmuş, yerde yatıyor ve bana bakıyor. Boş şişeler hücresinin kapısının önüne düzgünce dizilmiş, muffin ambalajları da öyle.

"Sadece uykum var. Ben iyiyim," diyorum zihnim dönerken. Birkaç kez göz kırpıyorum ve yayı bağlamayı bitirmek için elimden geldiğince kendimi sabitliyorum

Terlikleri almak için uzanıyorum ama başım başka bir yöne dönüyor ve yere düşüyorum. Oda dönüyor ve midemi de beraberinde götürüyor.

"Ken?" Onu görebilmek için dönmeye çalışıyorum, ama bu küçük hareket başımı yeniden döndürüyor. "Bir dakikalığına gözlerimi kapatacağım," diyorum ama cevap vermiyor. "Ken?" Göz kapaklarım ağırlaşıyor. Ben zayıf bir bebeğim.

Karanlık beni kucaklamadan önce cevap verip vermediğini .

ON İKİ

KENDOLL

Gözlerim fal taşı gibi açılırken derin bir nefes alıyorum. Neredeyim ben?

Hareket başarısızlıkla cevaplanır. Tekrar bağlandım, dik duruyorum. Makaralara değil, bir direğe. Daha fazla hava çekiyorum, o keklerle içime pompaladıkları pisliği temizliyorum. O kadar nemli, o kadar lezzetliydim ki içime çektim.

"Sonunda," diyor derinden gelen bir ses ve odanın diğer ucunda duran Sakallı'yı görmek için gözlerimi kısarak ışığa bakıyorum.

Şerefsiz. Hücrelerden daha kolay çıkmamız için bize ilaç verdiler. Dolly!

Gözlerimle odayı taradım ve onu buldum. Köşede duruyordu, sırtı bana dönüktü.

"Dolly."

"Bir dakika içinde sizinle olacak," diyor Beardman, kamera kurulumuna doğru yürürken. Bilgisayar ve lenslerle oynuyor.

Patron odaya giriyor, şişko suratına boktan bir sırıtma yerleşmiş. "Hazır mısın?" diye soruyor, sanki günlük ziyafetine oturmak üzereymiş gibi ellerini birbirine sürterek.

"Evet, yayın yayına girmeye hazır. Onları getirdin mi?" Beardman birkaç düğmeye daha tıklar.

"Korktular, küçük pislikler." Bossman'ın sözlerinden tiksinti damlıyor. Özel istekte bulunanlar gelmediyse, ödedikleri şeyi yine de görebilecekler mi?

Dolly'ye odaklanıyorum. Omuzları nazik bir ritimle aşağı yukarı hareket ediyor. Bu şeylerin başına gelmesine izin veriyor. Artık onlarla savaşmak istemiyor. Ama pes etmeyecek. Bana söz verdi ve beni hayal kırıklığına uğratmayacak. O tüm bunlarla yüzleşene kadar ikimiz için de yeterince güçlü olmam gerekecek.

"Yine de para ödediler, yani gösteri devam ediyor, sadece ön sıralardan yer alamıyorlar." Kuru bir kahkaha olan gülüşü derin bir öksürüğe dönüşüyor.

"Tamam, Dolly. Gösteri zamanı," diyor Beardman ve Dolly'nin sırtı geriliyor. "Gel, kameranın önünde dur." Yavaşça dönüyor ve yüzüne iyice bakabiliyorum.

Onu normalden daha fazla boyamışlar. Beyaz pudra yüzünü kaplamış. Koyu yakut rengi ruj dudaklarının ortasında, ona büzülmüş bir görünüm veriyor. Koyu pembe halkalar elmacık kemiklerini renklendiriyor.

"Dolly." Onun dikkatinin üzerimde olmasına ihtiyacım var ama bu odadayken onların taleplerine yenik düşüyor. Çünkü burada onu eğlenmek ve hatta cezalandırmak için incitecekler.

Bileklerimi bağların içinde kıvırıyorum ve normalden daha gevşek buluyorum. Eğer onları yeterince büksem, kayışları çekip çıkarabilirim.

"Ve canlı yayındayız." Beardman kenara çekilir ve Dolly'nin tam önündeki kameranın ışığı yanar.

"Dolly for Hire'a tekrar hoş geldiniz!" Bossman kamera dışındaki bir mikrofona konuşuyor. "Bu gece Queenhearts ve Dragonmate'ten hem Dolly hem de Ken için özel bir isteğimiz var. Eğlenceli bir gece olacak ve gecenin sonuna yaklaştıkça etkinlikler için teklifler alacağız. Unutmayın, Dolly veya Ken ile geçireceğiniz bir gecede tüm kontrolün sizde olmasını istiyorsanız, talebinizi ve teklifinizi iletin. Bebeklerimiz bizim için oynarken onları stüdyoda izlemek üzere sete getirileceksiniz."

Korkaklar bilgisayarlarının arkasına saklanıp yorum yapıyor ve teklif veriyor. Sohbet ekranındaki kelimeleri göremiyorum, ancak her ping bana çok sayıda izleyicinin geldiğini ve Queenhearts'ın istediği işkenceyi sabırsızlıkla beklediğini söylüyor.

"Hadi başlayalım. Dolly, o güzel elbiseni çıkarır mısın?" diye emrediyor Bossman ve Dolly'nin parmakları yumruk şeklinde kıvrılıyor. "Dolly, elbisen."

Düğmeleri açmaya çalışırken elleri önünde kaybolur ve elbise bir dantel ve tül havuzunun içinde ayaklarının dibine düşer. Objektiften kendisine bakan izleyicilere karşı tamamen çıplak bir şekilde eteğin içinden çıkar.

Bacakları ve sırtı son özel isteklerinden sonra iyileşti ama izler geride kaldı. Solmadan önce onları aylarca taşıyacak... eğer solurlarsa.

"Şu memelere bak. Çok güzeller." Beardman kızın yanına gider ve ona doğru uzanarak göğüslerini ellemeye başlar.

"Ona dokunma," diye . Bileklerimi henüz çıkaramadım. Ping.

Ping.

Ping.

Bossman gülüyor. "Onun kıskançlığını seviyorlar." Ping.

Ping.

"Devam et," diye emrediyor ve Beardman devam ediyor. Kız küçük bir ılık atıyor ve Beardman'ın dudakları hınzır bir sırtışa dönüşüyor. Şışman, kirli parmakları kızın meme uçlarını bükerek kendine doğru çekiyor. Adam bıraktığında Dolly tekrar ılık atıyor. Göğüsleri geri sıçırıyor ve sakallı adam ona tekrar uzanırken sümüksü dili dudaklarının üzerinde geziniyor.

"Kes şunu. Lanet olası dur." Bağlarımı daha sert çekiştiriyorum. Bossman yorumları okumakla meşgul olduğu için bana dikkat etmiyor ve Beardman profilini görebilmem için Dolly'yi çeviriyor.

Beardman eğildi ve Dolly'nin göğüs ucunu ağzına aldı. Dudaklarını geri çekerek dişlerinin arasından göğüs ucunu net bir şekilde görmemi sağlıyor.

Dolly sızlanıyor, elleri iki yanında titriyor. Onu incitiyor ve bunu yaparken de gülümsüyor.

Bossman metal bir arabayı yanıma iterek, "Bu iyi bir bebek," diye mırıldanıyor. Dikkatimi Dolly'den ayırıyorum ve midem düşüyor, doğruca ayağıma düşüyor.

Bıçaklar. Bıçaklar ve kürek kemikleri, hepsi farklı uzunluklarda, boyutlarda ve şekillerde.

Tepsinin üzerinde kalın bir metal kanca var. Bir adamı asmak için yeterince büyük bir olta.

Yutkunuyorum.

"Bu kadar eğlence yeter. Dolly, buraya gel," diye azarlıyor Bossman onu, meme uçları lanet olası vahşi tarafından ısırıldığı için. Beardman onu serbest bırakıyor ve meme ucunun hemen altında küçük bir kan damlası oluşuyor. Lanet olası deriyi parçaladı!

Nabzım kulaklarımda patlıyor ve Bossman'ın kameraya hitap ederkenki sesini bastırıyor. Queenhearts'ın son emirlerini verdiğiyle ilgili bir şey. Beardman, Dolly'yi metal arabaya doğru çekerken bana doğru sadist bir sırtış fırlatıyor.

"Bu şimdiye kadarki en yüksek görüntülü seansımız olacak," diye mırıldanarak onu önüme yerleştiriyor.

"Dolly. Bana bak, Dolly." Ama bakmıyor. Gözleri aşağıya doğru kayıyor ve Beardman'ın kulağına söylediklerine odaklanmak için başını eğiyor.

"Ken!" Patron'un sesi kısılır. "Sikin şov için hazır değil." Bize doğru yürüdü ve sarkık aletimi tokatladı. Yüzümü buruşturuyorum ama iniltimi içimde tutuyorum. Bu boktan şova katılmayacağım.

"Bu sefer Dolly ona yardım etsin," diyor Beardman, bakışlarını benimkilerle buluşturarak. "Sakso çekmekte çok iyi. İzleyicilere ona sakso çekmekte ne kadar iyi olduğunu gösterelim."

Patron bir an için gözlerini kısıyor, ama bilgisayar o kadar hızlı ping atıyor ki, uzun bir elektrik sesine karışıyor. Monitörü kontrol etmek için yanımızdan ayrılıyor.

"Bu galeriden büyük bir evet demek. Dolly, dizlerinin üzerine çök."

Bakışlarım Dolly'ye yöneldi. Beni görmek için başını yukarı kaldırıyor, alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmış. Önce bir dizine, sonra diğer dizine inerken zaman neredeyse duracak gibi oluyor. Ben daha nefes alamadan, o önümde diz çöküyor.

"Gördün mü, ona yakın olmak bile sikini çalıştırıyor."

Bunu hangi ölü adamın söylediğinden emin değilim, çünkü Dolly'ye odaklanmış durumdayım, yüzünün önünde çelik gibi sert duran hain sikime odaklanmış durumdayım. Bunu yapmasına izin veremem. Bana ilk dokunuşu o pisliklerin emriyle olmayacak.

"Hayır," diye emrediyorum ona karşı kullandığım en sert tonda. Kocaman gözlerini benimkilere dikeyiyor, irkiliyor ve ne yapacağını bilemiyor.

Sol elimi oynatıyorum, mümkün olduğunca içe doğru katlıyorum ve çekiyorum. "Aletini yala, Dolly. Yoksa seni cesaretlendirmem mi gerekiyor?"

Elim kurtuldu ama henüz fark etmediler. Dolly kaşlarını çatıyor.

Sesimi alçak ve sert tutarak ona tekrar "Hayır," diyorum. Kimi dinleyeceğini bilmesi gerekiyor, o da benim. Lanet olsun, bana itaat edecek.

Sağ elimi gevşetmek daha zor, ancak yeterince sert bir çekişle onu çıkarabiliyorum.

"Dolly. Şimdi!" Patron bağıyor, elinde elektrikli sopayla bize doğru ilerliyor.

Adrenalin ve öfke kaslarımı güçlendirirken ileri atılıyorum ve sopa Dolly'ye dokunamadan onu yere düşürüyorum. Sopayı iki elimle kavrayıp, tepki veremeyecek kadar sersemlemiş olan Bossman'dan kurtarıyorum.

"Ne-?" Bossman'ın yüzü kıpkırmızı oldu. Arkamı dönüp sopayı ona doğru itiyorum ve şişko, bulanık yüzüne bastırıyorum. Yanan saç ve et kokusu odayı dolduruyor, çığlığından sonra ikinci sırada geliyor.

"Patron." Beardman sonunda neler olduğunu anladı. Bossman'ın yuvarlak karnına bir tekme atıyorum, onu yere düşürüyorum, acısı boğuk feryatlarla dile geliyor.

Elektriği sopanın ulaşabileceği en yüksek noktaya getirerek Bossman'ın karnına defalarca vuruyorum. Bir o yana bir bu yana yuvarlanıyor, merhamet diliyor.

"Dur! Dur! Yardım et! Dur!" diye bağıyor, ortasını tutuyor ve benden uzakta yan tarafına yuvarlanıyor. Sakallı omuzlarımı tuttuğunda nefes nefese kalmıştı. Kirli tırnakları derime batıyor ve beni geri çekiyor.

Bossman en az bir dakika daha yerdeyken, topuğumun üzerinde dönüyorum ve dürtüyü Beardman'a doğrultuyorum.

"Sıranı bekleyemedin mi?" Diğer şişko arkamda inlerken yüzüne nişan alarak soruyorum.

"Beni incittin." Dolly'nin sesi Bossman'ın sızlanmalarının üzerine kayıyor.

Beardman'in ayaklarını altından tekmeliyorum. Sopayı tamamen doldurup göğsüne doğrultarak onu sırt üstü yere yatırıyorum. Etrafa hızlıca bir göz attıktan sonra bir ip bobini buldum ve onu yakaladım.

"Karnının üstüne yat!" Sakallı'nın yan tarafına tekme attım. Çığlık atıyor ama kaburgalarına gelen bir başka sert tekmeden sonra yüzüstü dönmeyi başarıyor.

"Birçok kez canımı yaktın!" Dolly çığlık atıyor. Dizlerimi Beardman'in sırtına sıkıştırıyorum ve ipi bileklerine doluyorum.

"Çekil üstümden!" Sakallı adam altımda kıpırdanıyor. Sopayı kolumun altına sıkıştırdığım yerden çıkarıp boynuna saplıyorum. İçinden geçen elektrikle sarsılarak çığlık atıyor.

"Kapa şu lanet çeneni." Dizimi tekrar sırtına bastırıp ayağa kalkıyorum.

Ayağa kalkmaya çalışırsa diye dürtmeyi Sakallı'ya doğru tutuyorum ama tek yaptığı sırt üstü yuvarlanmak oluyor.

Dolly tepsiden uzun bir bıçak alır ve Bossman'ın üzerinde durur. "Beni çok incittin." Ağlamıyor ya da titremiyor. Hayır, kararlılığında sabit, gözleri avına odaklanmış durumda.

Bossman ona bakar, gözleri şoktan kocaman olmuştur.

"Birçok kez diz çökmemi istedin." Onun yanında diz çökmek için kendini alçaltıyor. "İşte. Senin için dizlerimin üstündeyim! Senin için dizlerimin üstündeyim! İstedğin buydu, değil mi?" Yüzünü onunkinin üzerine eğiyor ve bağıyor, "Doğru!"

"Hayır. Hayır, bunu yapma. Yapma-" Bossman başını sallar.

İki eliyle kalın ahşap sapı sararak başının üzerine kaldırıyor.

"Şimdi dizlerimin üstündeyim, sadece senin için." Bıçağı adamın kocaman karnına saplar, çığlıklarının tizliğinden zevk alır ve bıçağı çekip tekrar tekrar saplar.

Bossman ilk başta belini büker, karnını korumak için öne doğru eğilir, ancak kadın bir görevdedir. Bıçak göğsüne saplanıyor ve yüzü

Acının donmuş izdüşümü. Kadın onu geri çektiğinde, adam yere yığılır. Elleriyle karnını yokluyor. Dolly bıçağı tekrar tekrar karnına sapladığında hırıltılı bir çığlık kopuyor.

"Dolly! Dur!" Beardman ona doğru yuvarlanıyor ve ben de sopayı kürek kemiklerinin arasına sıkıştırıyorum. Vücudu tutulurken dudaklarından bir çığlık döküldü.

Dolly bıçaklamaya ve geri çekmeye, bıçaklamaya ve geri çekmeye devam ederken yaralardan kan fışkırır ve onu kişisel iğne yastığına dönüştürür.

Dolly bıçağı Bossman'ın boynuna saplar ve bırakarak topuklarının üzerinde geriye düşer. Omuzları çöküyor ve elleri yanlarına düşüyor, tüm adrenalin ve mücadele bir anda ondan kaçıyor.

Bossman'ın gözleri tavana doğru boş boş bakıyor, yaşam gücü bir kurban banyosu gibi etrafında birikiyor. Beardman ayaklarımın dibinde yerde inliyor, kan ona doğru akıyor. Elleri bağlı olduğu halde kaçmaya çalışıyor ama ayağımı göğsüne sıkıştırıyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun?" Sopayı göğsüne saplıyorum ve düğmeye basılı tutuyorum, bayılırken gözleri başının arkasına dönene kadar onu şok ediyorum.

Nefes alışını kontrol altına alması için ona biraz zaman tanıyarak yanında dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Dolly?" Yumuşakça söylüyorum.

Bana dönüyor, yüzüne kan sıçramış, kırmızı bir havuzun içinde oturuyor. Bir damla yanağından aşağı yuvarlanıyor ve yüzünü ellerimin arasına alırken başparmağımla yakalıyorum. O kadar sıcak, o kadar elektrikli ki. Kanı zaten boyalı olan dudaklarına sürerek yüz ifadesini inceliyorum. Sakin. Paniklememiş ya da korkmamış.

"Dolly, bebeğim, çok iyiydin." Yüzüne doğru yaklaşıyorum. Onu ilk gördüğüm andan beri nasıl hissettiğine, koktuğuna, tadına dair düşünceler zihnimi işgal etmişti. Sonunda, artık merak etmek zorunda kalmayacağım.

"Kızmadın mı? Seni beklemedim."

Sırıtiyorum. Çok tatlı, çok masum. "Hiç de kızgın değilim." Bakışları ağzıma kayıyor ve bu kız arkadaşımın almam gereken tek işaret.

Eğilip dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum, dudaklarını kaplayan ılık kanın tatlı metalik tadını alıyorum. Elleri omuzlarımı kavırıyor, beni kendine çekiyor, daha fazlasını istiyor, daha fazlasına ihtiyaç duyuyor. Öpüşmemizi derinleştiriyorum, dilimi ileri atıyorum, sadece bedenlerimizin anladığı bir ritim ve melodi karmaşasında onunkiyile dans ediyorum.

Pek çok gün ve gece yakınımıdaydı ama dokunacak, tenini tenimde hissedecek kadar değil. Ama şimdi, onu ellerimde tutuyorum, dudakları dudaklarıma değiyor, dili beni tadıyor.

Öpüşmeyi kestiğimde parmaklarını dudaklarına götürüyor. Endişe alını kırıştırıyor.

"Sorun nedir?" Ben soruyorum. Yaptığımız şeyin yanlış olmasından korkuyor olamaz.

Hiçbir şey bu kadar doğru olmamıştı.

"Beardman," diye fısıldıyor ve ben Dolly'nin lüks dokunuşundan uzaklaşıyorum. "O seni de incitti. Bunu yapmalısın." Bıçağı Bossman'ın boğazından çekip elime tutuşturuyor.

"İkimize de zarar verdi." Parmaklarını benimkilerin etrafına doladım. "Bunu birlikte yapacağız. Şu andan itibaren her şeyi birlikte yapacağız."

Uzun bir süre bana bakıyor, parlak gözlerine umut giriyor. Dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor. "Birlikte." Başını sallıyor ve biz de kendine gelmeye başlayan Beardman'a dönüyoruz.

"Bakın kim dönmüş. Tam zamanında." Kolundan tutup onu kendimize doğru çekiyorum. Gözlerini açıp bize döndü ve bakışları bıçağa takıldı. Panik patlak verdi. Dudakları sesin çıkabileceğinden daha hızlı hareket ediyor.

"Hayır! Hayır! Lütfen!" Ayağa kalkmaya çalışıyor.

Tek bir hareketle bıçağı önce boğazına, sonra göğsüne ve midesine saplıyoruz. Dolly'nin yanaklarına ve göğsüne taze kan damlacıkları sıcıyor. Kollarını kırmızı lekeler kaplıyor, dizleri hâlâ kalın bir kan gölünün içinde. Birlikte çalışıyoruz ve çok geçmeden ağlamayı ve kıpırdanmayı bırakıyor.

O öldü.

Yerde yatıyor, yaralarından kan akıyor.

Dolly göğsüme yaslanırken bıçağı yere bırakıyoruz ve ben de kanlı kollarımı ona sarıyorum. O iki soysuz pisliğin pisliğine bulanmış bir halde ayağa kalkıyoruz.

Ping.

Ping.

Ping.

Bilgisayardan gelen sesler hızla yayılıyor.

Kameraya doğru ilerlemeden önce Abigail'e "Burada kal," diye talimat veriyorum. İzleyiciler tezahüratlarını, tebriklerini ve Bossman ile Beardman'ın sonunu getirmenin daha iyi yolları için taleplerini yazıyorlar.

"Queenhearts, umarım bu akşamki özel isteğinizi beğenmişsinizdir. Size söz veriyorum, canlı yayında çok daha fazla keyif alacaksınız. Sizinle gerçekten görüşeceğiz.

yakında."

Başparmağım kameranın güç düğmesini bulurken üç nokta sohbet kutusunda dans ediyor.

"Güle güle, güle güle."

ON ÜÇ

"Hadi sana giyecek bir şeyler bulalım." Ken elini benimkine doluyor ve ayağa kalkmama yardım ediyor. Oda buz gibi. Yarattığımız havuzlarda dururken kan ayaklarımın üzerinde soğuk akıyor ama onun dokunuşu beni ısıtıyor. Parmakları örgülü, birleşmiş ellerimizin izini kolundan çenesine kadar takip ediyorum.

"Tıraş olmalısın." Güçlü çenesini kaplayan kalın kirli sakala dokunmak için uzanıyorum. Kaba ve kirli. Parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum, onu hissediyorum, uzun süre ulaşamadıktan sonra ona dokunuyorum.

Hafifçe gülüyor.

"İkimiz de temizlenebiliriz ama önce buradan çıkmalıyız." "Peki ya... onlar?" Elimi cesetlerin üzerinde salladım. onunla göz temasını kesiyor. Onlara bakmaya gerek yok. Ne göreceğimi biliyorum. Kan, parçalanmış et, çaresizlik içinde kilitlenmiş gözler bana bakıyor.

"Bununla sonra ilgileneceğim." Dizüstü bilgisayarına bakar. Kameralar kapalı olsa bile insanlar sohbet odasını patlatmaya devam ediyor.

Elimi tutup beni odadan dışarı çıkardı. Patron bizi oyun odasında kilitli tutması gerekeceğinden hiç şüphelenmemişti, bu yüzden Ken düğmeyi çevirdiğinde kapı açıldı.

Pelüş halı kaplı bir koridora adım attığımızda zorlanmış sıcaklık çıplak bedenlerimizi sarıyor.

"Depoda değiliz." Elimi bırakıyor ve çevremizi gözden geçiriyor. Kısa koridorda üç kapı daha var.

"İşte banyo." Soldaki son odayı gösteriyorum. "Merdivenler köşeyi dönünce."

Kaşları kırışıyor.

"Seni buraya getirdiklerinde hep uyuyordun," diye açıklıyorum. "Bana ilaç vermelerine gerek yoktu. Yukarı geldim-" Acı kalbimin etrafını sarıyor, hafifçe sıkıyor. "Kendi isteğimle geldim." Gözlerimden yaşlar akıyor ve ben onları zorlayamadan düşüyorlar. Gözyaşlarım bile benim kontrolümde değil.

"Dolly." Elleri omuzlarımı kavriyor. "Sana yaptıkları hiçbir şey senin suçun değil. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Sözlerini duyuyorum ve mantıklı geliyorlar. Doğru sıradalar ve onları anlıyorum ama beynim onları özümsememe izin vermiyor.

"Onlarla savaşmadım. Senin gibi değil." Bakışlarımı indirdim. Ken kaçmak için çabalamaktan bir an bile vazgeçmedi. Hayattaki kaderini benim gibi kabullenmedi. O güçlüydü. Benim olabileceğimden çok daha güçlüydü.

"Hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yaptın." Sesi alçalıyor, patronluk taslayan yanı istila etmeye başlıyor. "Temizlenmeli ve seni sıcak tutacak bir şeyler giydirmeliyiz. Çok uzun zamandır üşüyoruz." Banyonun kapısını iterek açıyor. Diğerlerinden farklı değil. Duş, tuvalet, lavabo. Hepsi burada. Normal.

"Diğer odalarda ne var?" Suyu açmak için duşa uzanıyor. Buhar hemen yükseliyor ve ben suyun altına girmek için sabırsızlanıyorum.

"İki yatak odası. Oyun odası değil. Sadece normal odalar," diyorum ona lavabonun altını ararken. Yeni bir kalıp sabun bulup paketi yırtıyor ve bana uzatıyor. "Tamam, gir içeri." Suyu işaret ediyor.

"Burada benimle kalacak mısınız?" diye sordum. O özgür. Kaçabilir, evine dönebilir, tüm bunlardan çok uzaklara gidebilir.

"Kesinlikle." Acımasız bir gülümsemeyle başını sallıyor. "şu andan itibaren yapacağımız her şey birlikte olacak, unuttun mu?" Duş perdesini geri çekiyor. "Gir bakalım."

Kvete tırmanıyorum ve başımı sıcak spreyin altına daldırıyorum. Mırıldanabilirim, o kadar harika ki. Perde yana kayıyor ve Ken arkamdan giriyor. Çok yer kaplıyor ama aldırmiyorum. Böylesi daha iyi, ona yakın olmak.

" olur mu?" diye soruyor bana. Hayır deseydim, gitmesini isteseydim, . Yapmak istemediğim hiçbir şeyi bana yaptırmazdı.

"Evet." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak başımı sallıyorum. Beni çırılçıplak gördü, üzerimde bıraktıkları korkunç izleri gördü, artık utanması için bir neden yok. Su ve sabun kiri ve kanı temizliyor ama saçlarım kafa derime yapışmış ve yüzüme sürdükleri boya yanaklarıma bulaşmış olmalı.

"Benden saklanmak zorunda değilsin." Kollarımı fırçalıyor. "Meme ucunu kontrol edeceğim. O ısırdı-" Durdu, gözleri benimkilerle buluştu. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Başımı sallıyorum ve akıntının dışına doğru ilerliyorum. İri eliyle iki göğsümü de avuçlarının arasına alıyor.

"Küçük bir kesik." Başparmağını baktığı yerin üzerinde gezdiriyor. "Yarına kadar iyileşir."

Yanağımın içini ısırıyorum. Sıcak nefesi göğüs larımla üzerinde geziniyor.

Tekrar ayağa kalkıyor, hâlâ göğüslerimi tutuyor. "Sana karşı dürüst olmak istiyorum. Her şeyde olduğu gibi, her zaman dürüst olmalıyız. Kabul ediyor musun?"

"Evet." Ona yalan söyleyemem. Gözlerindeki hayal kırıklığını görmek beni paramparça eder.

"Seni öpmek istiyorum. Tüm izlerini ve yaralarını öpüp yok etmek istiyorum." Ayakları yaklaştıkça porselen gıcırıyor, su onu geçmişin arındırıyor.

Ona doğru eğilip yanağımı çenesine değdiriyorum. Sakalının sertliği bana bunun gerçek olduğunu hatırlatıyor. Burada beraberiz. Hücrelerimizde değil. Ayaklarımızın altında soğuk beton ya da aramızda parmaklıklar yok.

"Bunu ben de istiyorum," diye onu temin ediyorum. Onun dokunuşunu istediğimi bilmesi gerekiyor. Ondan korktuğumu düşünmemeli. Onun dokunuşunu korkuyla lekelemeyeceğim.

Başını eğerek dilini gergin göğüs ucuma değdiriyor ve ben gözlerimi kapatıyorum. Yavaş davranıyor, taraf değiştirmeden önce tatlı bir baskıyla ısıyor. Dilini meme ucumda uzun bir süre gezdirdikten sonra beni yutuyor. Elimi saçlarına daldırıp parmaklarımın arasına alıyorum.

"Bu... bu güzel." Aptal gibi konuşuyorum ama bu onun hatası. Onun dokunuşu düşüncelerimin ulaşamayacağım kadar uzaklara dağılmasına neden oluyor.

Ayağa kalkıyor ve ben tekrar suyun altına girene kadar ilerliyor, sonra beni fayanslara bastırıyor. Elleri saçlarımda, beni yakalamadan önce yumuşak fırçalarla ağzını ağzımda gezdirirken beni sabit tutuyor. Hâlâ saçlarını tutuyorum ve kavrayışımı sıkılaştırdığımda inliyor.

"Evet, Dolly," diye mırıldanıyor öpücükler arasında, vücudunu benimkine bastırarak. Aleti sertleşmiş, uzunluğu bana baskı yapıyor.

Bacağımı kaldırıyorum ve onu daha yakın hissetmek için beline sarıyorum. O öpücüğü derinleştirdikçe içimdeki ihtiyaç da artıyor.

"Seni incitmek istemiyorum," diyor ama beni öpmeyi bırakmıyor.

"Zaten canım yanıyor. Beni tekrar iyi hissettirmene ihtiyacım var. Acımı dindir. Dokunuşlarını yok et." Dudağını ısırdım, dilimi ağzına götürdüm.

Göğsünden alçak bir hırıltı yükseliyor, titreşimler göğsümde oynuyor.

Saçlarımı serbest bırakıyor ve kıcımı kavırıyor, sikinin ucu girişime gelene kadar beni kaldırıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, çenesi boyunca öpücükler bırakıyorum.

"Dolly," sesi gergin geliyor ama gözleri benimkilerle buluştuğunda açlığını görüyorum. O da en az benim kadar acı çekiyor, dokunuşuma en az benim kadar ihtiyacı var.

Ellerimle yüzünü çerçeveleyorum ve beni sert uzunluğunun üzerine indirirken bakışlarımızı kilitliyorum. Bedenim onun etrafında geriliyor, her parçasını içine alıyor. Sert bir nefes veriyorum ve başımı geriye itiyorum. Yanma çok hoş. O beni kavrayışını ayarlarken vücudumda dans ediyor.

"Yumuşak değil," diyorum, ayağımı küvetin kenarına bastırarak. Kalçalarımı ona doğru itiyorum ve o geri çekiliyor. "Yumuşak değil," diyorum tekrar, güçlü bir hamleyle ödüllendiriliyor. Zevkin içimden fişkırdığı özgürlükle haykırıyorum. "Durma," diye emrediyorum durakladığında. "Durma."

"Bunu söylediğini unutma." Bana meydan okuyan bir sırıtışla bakıyor ve ben de kollarımı boynuna dolayarak bana verebileceği her şeyi memnuniyetle alıyorum. Her şeyini istiyorum, her şeyini.

"Evet. Evet!" Klitorisim onun sikinin üzerindeki sert buklelere sürtünüyor. Sürtünme beni sınıra yaklaştırıyor, tam da olmak istediğim yere. Uçmam gerek.

İçime pompalarken fayanslar sırtıma sürtünüyor. Parmak uçları kıcımlı kazıyor ve tırnaklarının ısırtığı kafamın içine uçmamı engelliyor.

"Oh Tanrım. Tanrım," diye sayıklıyorum, boynuna sarılışımı sıkılaştırarak. "Dolly. Siktir, Dolly." Önce çenemi, sonra boynumu ısırtıyor.

"Tam orada. Daha sert, daha sert, daha sert." Ayağımı kaldıraç olarak küvetin kenarına koyuyorum ve ona karşı koymaya başlıyorum. Birbirimizi bulduğumuzda üzerimize su sıçırıyor, gözlerime ve dudaklarımızın arasına akıyor.

Bana çarpıyor ve içim titreyerek karnımda oluşan kırılgan balonu patlatıyor. Dalgalarla birlikte çığlık atıyorum, tekrar tekrar, bedenim çözülürken haykırıyorum.

"Çok iyi bir kızsın, benim iyi kızım," diyor usulca, saçlarımı tekrar avuçlamak için bir yanağımı serbest bırakıyor. Yüzümü ona doğru çekiyor ve ağzımı kendi ağzıyla kapatıyor. Serbest kalana kadar daha sert ve daha sert pompalarken inlemelerim kayboluyor. Parmakları saçlarımı çekiyor ve o uçurumdan kendi uçuşunu yaparken çığlığını yutuyorum.

Birbirimize sarıldığımız anlar geçiyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor. Su artık ılık.

"İyi misin-?" Elimle ağzını kapatarak sorusunu susturuyorum ve ona en iyi bakışımı yöneltiyorum.

"Ben senin kollarındayım. Nasıl başka bir şey olabilirim ki?"

Bileğimi tutuyor ve elimi aşağı çekerek yumuşak gülümsemesini ortaya çıkarıyor.

Sessizce beni iki ayağımın üzerine yatırdı ve tepsiden sabunu aldı. Ellerini köpürterek sırtımı, göğüslerimi, kıçımı şefkatle yıkıyor. Saçlarımla işi bitince onu yıkamama izin verdi.

"Burada kalabileceğimizi sanmıyorum," diye fısıldıyorum saçlarımı kuruturken. Havlunun gevşek ucunu beline doluyor.

"Eşyalarımızı bulmamız gerek. Giysi, para... bilgi almalıyız."

"Ne bilgisi?"

"Bu gecenin sorumlusu Queenhearts ve son özel isteğinizin sorumlusu da Dragonmate. Peki kaç kişi senin zarar görmes için teklifte bulundu?" Çenemi avucunun içine aldı. "Bedelini ödeyecekler. Her biri."

"Evet. Her biri," diye tekrarlıyorum.

Buraya geldiğimden beri beni boğan tüm umutsuzluk yıkanıp gidiyor. Yaptıkları yanlarına kâr kalmayacak.

ON DÖRT

KENDOLL

Girdiğimiz ikinci yatak odasında aradığım her şey var. Yatağın üzerinde katlanmış giysi yığınları. Birkaç elbise, kazak, tayt, iç çamaşırı... Burada kaç tane bebek tutmuşlar?

Beni giydiğim kotu ve tişörtü buldum.

Neden kıyafetleri saklıyorsun?

"Dolly?"

Elinde bir çift siyah tayt ve kırmızı bir kazakla yatağın ucunda duruyor. "Sanırım bunlar benim," diye fısıldıyor. İki adımda onun yanındayım. Parmaklarını örgü kazağın üzerinde gezdiriyor, okşuyor. "Doğum günü yemeğimdi."

Buraya nasıl geldiğini bana hâlâ anlatmadı. "Seni ne zaman aldılar?" Sesimi yumuşak tutuyorum. Eğer çok zorlarsam, çok hızlı, saklanır.

"Ailemle buluşacaktım."

Yanaklarının parlaklığı kayboluyor ve anılar onu etkisi altına alınca omuzları düşüyor.

"Şimdi bunu düşünmene gerek yok." Kıyafetleri ondan aldım. "Hadi seni giydirelim."

"Yapabilirim." Yatağa oturur. "Buradan ayrılmadan önce yapmamız gereken çok şey var."

O haklı. İlk işimiz tam olarak nerede olduğumuzu bulmak. O kıyafetlerini çıkarırken ben de kot pantolonumu ve tişörtümü giyiyorum. O giyinirken ben de pencereye gidip panjurdaki çubuğu çevirerek açıyorum. Parlak güneş ışığı beni kör ediyor.

"Siktir!" Işığa karşı gözlerimi sıkıyorum. Elimle onları koruyarak dışarıya bir kez daha bakıyorum. Ön bahçe ölü otlarla kaplı. Buruşturulmuş kâğıtlar kaldırıma savruluyor. Sokağın geri kalanını seçebilecek kadar güneş ışığına kadar gözlerimi kırıştırıyorum. Yıpranmış evler. Kırık kepenkler. Tahtalı kapılar. Pencereelerde ve dış duvarlarda kırmızı spreyci boyalar izleri.

Terk edilmiş bir kasabadayız. Palos Gölü'nden ne kadar uzakta?

Perdeleri kapatıyorum. Zihnim yapmamız gereken tüm işleri, ihtiyacımız olan malzemeleri listeliyor.

"Onları bırakacak mıyız...?" Dolly kapıda durmuş, koridorun aşağısında, o pislikleri çürümeye bıraktığımız odaya bakarak soruyor.

"Bilgisayarları oradan çıkarmam gerekiyor. Sonra buranın geri kalanında işe yarayacak başka bir şey var mı diye bakarız."

"Yemek gibi mi?" Elini karnına bastırıyor.

"Sikeyim evet." Gülüyorum. "Yemek en önemli önceliktir."

"Ben aşağıya ineyim. Belki buzdolabı doludur."

Uzağa gitmeden kolunu yakaladım. "Hayır. Benimle burada kal. Tek başına dolaşma." Evde sadece Bossman ve Beardman'ın olduğundan emin değiliz. Duş almak yeterince riskliydi, şansımı zorlamak ve onun alt katı korumasız bir şekilde incelemesine izin vermek istemiyorum.

"O zaman yardım etmeme izin ver," diye ısrar ediyor. Çok kilo kaybetmiş. Kazağı onu boğuyor.

Saçlarını kulağının arkasına süpürüyorum. "Pekâlâ. Buradaki diğer eşyaları gözden geçir ve cüzdan ya da çanta bulabilecek misin bir bak. Uyan bir şey varsa al." Çıplak ayaklarına bakıyorum. Mahzende geçirdiği zaman yüzünden çizilmiş ve nasır tutmuş. "Ayakkabılarını da unutma."

Gülerek ayak parmaklarını oynatıyor. "Sanırım bunlar yardımcı olur, ha?" Kıkırdaması beni sıcaklıkla sarıyor.

"Evet." Alnına bir öpücük konduruyorum. "İhtiyacımız olan şeyleri diğer odadan getireyim. Bir ceketim olmalı. Siyah ve gri astarlı. Bak bakalım bulabilecek misin? İç cebinde cüzdanım olacak... tabii tüm o şeyleri çıkarmadırlarsa." Tecavüzcüler, katiller, işkenceciler. Hırsızlar neden listede olmasın ki? "İşim bittiğinde gelip seni alacağım. Bu odadan çıkma, tamam mı?" O şerefsizlerden üç ömrüne yetecek kadar görmüştü, uzatmaya gerek yoktu.

"Elbette. Onlara bakmak istemiyorum" -içinden bir ürperti geçiyor-

"onlara bakmak istemiyorum." "Bakmak zorunda değilsin, bir daha asla." Omuzlarını sıkıyorum.

Ben oyun odasına geri dönerken Dolly atılmış giysileri karıştırıyor.

Kapının dışında dururken, ölüm kokusu koridora sızmaya başlamıştı bile. İçerideki manzara bunaltıcı. Zihnimin dönmesini engellemek için büyük bir nefes almak zorunda kalıyorum. Onlar öldü. Sonunda ve sonsuza dek Dolly'yi rahat bırakacaklar.

Basit bilgisayar kurulumunu sökmek çok hızlı. Odada daha önce fark etmediğim bir dolap var. İçinde üç çekmeceli bir dosya dolabı buldum. Harici sabit diskler ve flash sürücüler. Elimde taşıyamayacağım kadar çok.

"Ken?" Dolly kapıda.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sana diğer odada kalmanı söylemiştim," diye bağıryorum kelimeleri ısırmadan önce. Gözleri bir parça açılıyor ve çenesi göğsüne doğru kıvrılıyor.

İç çekerek dolabın içinde çömeldiğim yerden kalktım. "Özür dilerim." Ve üzgünüm. O benimle güvende. Sinirimi ondan çıkaramam. "Hayır, onlara bakma." Çenesini tutup bakışlarını kendime çeviriyorum. "Buraya neden geldin? Bir şeye mi ihtiyacın vardı?"

"Giysileri ve ayakkabıları içine koymak için bir çantaya ihtiyacım var."

"Hadi aşağı inelim. Belki bir çöp torbası ya da başka bir şey bulabiliriz." Elimi kolundan aşağı kaydırıyorum ve parmaklarımızı birleştirip onunkini nazikçe sıkıyorum. "Ve biraz yiyecek."

Bu onu gülümsetiyor. Aşağıda yenilebilir bir şeyler bulursak çok mutlu olacağım. Midem yemek için yalvarmayı bir süre önce bıraktı, ama bu olasılık karnımdaki gölge sancılarını geri getirdi.

Odadaki dağınıklığı arkamızda bırakarak koridorda ilerliyoruz. Halı kaplı merdivenlerden inerken Dolly'yi arkamda tutuyorum. Ev hareketsiz. Ne bir gıcırta ne de ayak sürüme sesi var. Ön salona indiğimizde pizza kokusu bizi mutfığa çekiyor. Tezgâhın üzerinde büyük bir pizza kutusu, yanında da altılı paketin yarısı duruyor.

"Görünüşe göre ön oyun oynuyorlarmış." Elini bırakıyorum ve kutuyu çevirerek açıyorum. Pepperoni. Hâlâ bir sürü dilim var ve sıcaklar. "Bir parça al."

Büyük bir dilim alıyor. Başını arkaya eğip köşesini ağzına götürüyor ve büyük bir parça ısıyor. Çiğnerken mırıldanıyor ve bir an için bu sesin içinde kayboluyorum.

"Yemek yemeyecek misin?" diye soruyor ikinci bir ısırık almadan önce.

Bir dilim alıp içime çekiyorum, peynirin ve sucuk baharatının tadına bakmak için bile yavaşlamıyorum. İstila karşısında midem bulanıyor.

"Çok hızlı değil." Dolly'nin koluna dokunuyorum. İkinci dilimi neredeyse bitirmek üzereydi. Peynirin yağı çenesinden aşağı kayıyor. "Hasta olmak istemezsin."

Daha küçük bir ısırık alırken başını sallıyor.

Zamanımız olsaydı, pizzayı bitirmesine yardım ederdim. Ama malzemeleri alıp buradan gitmeliyiz. Bossman ve Beardman'ın girişimlerinde yalnız çalıştıklarından hiç şüphem yok. Çevrelerinde başka kim varsa canlı yayını görmüş ve bize yaklaşıyor olabilir.

Mutfakta işe yarar bir şey yoktu, ben de birinci katı baştan aşağı aradım. Her oda boş. Burada kalmamışlar.

"Ken, bir şey buldum." Dolly beni koridorda buldu, elinde iki siyah spor çantası vardı. "Garaj kapısının yanındaki küçük odadaydılar. Ceketler de var."

"Garaja mı girdin?"

"Hayır." Ellerini ödülüyle birlikte bana doğru uzatıyor.

"Yukarı çık ve bulduğun kıyafetleri bir çantaya doldur, tamam mı?"

"Nereye gidiyorsun?" Hafif bir titreme sözlerini sarsıyor.

"Garajı ve paltolarını kontrol edeceğim. Nakit paraları olabilir ve kullanabileceğimiz bir araba olduğunu umuyorum." Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sensiz bir yere gitmiyorum. Birlikte, hatırladın mı?"

Bana inanma ihtiyacı gözlerinde dans ediyor ama emin değil. Artık özgür olduğumuza göre, her an çekip gidebilirim. Ona gitmeyeceğimi söylemem bunu pekiştirmez, bu yüzden ona göstermeye devam etmem gerekecek. Sorun değil. Benim için sorun değil. Dolly bu çabaya değer.

"Tamam. Ben üst kattan eşyaları getireyim." Derin bir nefes alıyor ve elimden kurtuluyor. "İşte gidiyorum." Garaja koşmadan önce onun merdivenleri çıkmasını bekliyorum.

Garaj kapısının arkasında üç palto asılı. Cepleri karıştırınca bir cep telefonu, cüzdan ve bir dizi anahtar çıkıyor. *Lütfen araba anahtarı olsun.* Garaj kapısını açıp boş alanın ortasında siyah bir Ford kamyonet bulduğumda kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor. bulana kadar anahtarları karıştırıyorum. Kamyonet hemen . Göğsümde bir düğüm çözülüyor. Daha rahat nefes alabiliyorum. Buradan çabucak uzaklaşabiliriz. Biz istediğimiz yere gidebiliriz.

Kontağı kamyonetten çıkıyorum ve Dolly'yi bulmak için eve geri dönüyorum.

"Dolly! İşin bitti mi?" Merdivenleri çıkarken bağıriyorum. Evin, içimize kazınmış anılardan başka sunabileceği bir şey yok. Buradan gitme vakti geldi.

"Her şey hazır." Dolly elinde iki spor çantasıyla oyun odasından çıkar. Çenesinde kan var. Ayakkabıları da kanla kaplıdır.

"Ne yaptın sen?" Başparmağımı yalıyorum ve yanağına sıçrayan küçük lekeyi siliyorum. Dokunduğumda irkilmiyor, onu temizlememe izin veriyor. Çocuk değil ama kurabiye çalarken yakalanmış küçük bir kız gibi gülümsüyor bana.

"Sadece hoşça kal dedim." Bir omzunu kaldırdı.

"Bu doğru mu?" Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. "Orada tepinmişsin gibi görünüyor." Ayakkabılarını gösteriyorum.

Kaşlarını çatıyor. "Ortalığı dağıttım."

"Çantada yeni ayakkabılar var mı?" diye sordum. "Evet. Ama sadece bir çift."

"Sorun değil. Bunları geride bırakın ve yenilerini takın, böylece kamyonun her yerine kan bulaşmaz."

Gözlerinde ışık parlıyor. "Bir kamyon mu buldun?" "Evet, şimdi acele et ve ayakkabıları değiştir."

Torbaları bırakıp etrafı karıştırıyor. O kanlıları temizlerle değiştirirken ben de başımı oyun odasına eğiyorum. Onun kanlı ayak izlerini takip ederken, Sakallı'nın başını bana doğru dönmüş, burnu kırılmış ve çenesi garip bir açıyla açık bir şekilde buluyorum.

"Tamam, ben hazırım."

Çantaları onun için alıyorum ve merdivenlere doğru işaret ediyorum. "Burası garaj. Cüzdan ya da çanta gibi bir şey bulabildin mi?" Aceleyle birinci kata inerken soruyorum. Dolly'ye bundan bahsetmiyorum ama buralarda ne kadar uzun süre kalırsak Bossman'ın ortaklarıyla karşılaşma ihtimalimiz o kadar artıyor.

"Evet, çantanın içinde. Her şeyi insanlardan saklamışlar." Beni garaja kadar takip etti.

Çantaları kamyonetin arka koltuğuna koyuyorum, sonra da kalkmasına yardım ediyorum. "Bu garip, değil mi? Kıyafetleri ve eşyaları saklamak. Bu çok garip." O da dudaklarını bir tarafa kıvrır.

Kamyonun önünü sürücü tarafına atladım.

"Bu yerle ilgili her şey tuhaf Dolly," diyorum garaj kapısı açıcısını bulmak için konsolu ararken.

"Ama onları hatıra gibi sakladılar. Bu gerçekten garip." Alay ediyor.

Uzaktan kumandayı bulup garaj kapısını açtım. Güneş ışığı içeri doluyor ve ikimiz de gözlerimizi kapatıyoruz.

"Güneş ışığı," diye fısıldıyor Dolly, kolunu yavaşça yüzünden çekerek. Işıklar kabini aydınlatırken, ön cama doğru eğiliyor ve dudaklarında kocaman bir sırıtış dans ediyor.

Kamyon kabinini aydınlatan sadece güneşin sıcak ışınları değil, aynı zamanda özgürlüğümüzdür.

"Nereye ?" diye soruyor garajdan çıkıp kapıyı arkamızdan kapatmak için düğmeye bastığımda.

İki tarafı tahtalarla kaplı evlerin sıralandığı boş sokağa dönüyorum.

"Güvenli bir yerde her şeyi gözden geçirebiliriz." elini tutuyorum.

Benimkinden daha küçük ama bir o kadar da güçlü.

"Sonra ne olacak?" diye sorar, camı indirerek. Gevrek bahar havası kabinin içine doluyor ve soğuk olmasına rağmen taze.

Derin bir nefes çekiyorum. Yenilenmiş enerji damarlarımdan pompalanıyor. "O zaman bunu onlara ödetiriz."

ON BEŞ

DOLLY

Üzerimde büyük boy bir tişörtle banyodan çıktığımda Ken hâlâ evden aldığı bilgisayara gömülmüştü. Atılmış giysi yığınları arasında hiç pijama yoktu ama bunu bulmuştum. Tekrar kıyafet giymek iyi hissettiriyor, gerçek kıyafetler.

İzleyicileri cezbetmek ve beni aşağılayarak itaat etmemi sağlamak için tasarlanmış firfırlı ve dantelli elbiseler garip kostümlere dönüştü. Çıplaklığımı kameradan -en azından birkaç dakikalığına- gizlediler ama başarısızlıklarımı sergilediler.

Bu tişört beni rahatlatıyor, çünkü onu ben seçtim.

"Bir şey bulabildin mi?" Ken'e soruyorum. Saçlarım duştan dolayı hâlâ ıslak ve kısa beyaz havluyu daha fazla suyu sıkamak için sarıyorum.

Bir düğmeye basıyor ve sandalyede arkasına yaslanıyor. Bizi getirdiği motelde kraliçe boy bir yatak ve o otururken cüceleştirdiği bir yazı masası var.

"Birkaç şey." Dizleri beni dizlerinin arasına sıkıştırana kadar sandalyeyi döndürüyor. "Uzun zamandır oradaydın."

Sırıtarak başımı salladım. "Su çok sıcaktı, çıkmak istemedim."

Havluyu benden alıyor ve yatağın kenarına atıyor.

"Bana hiç bırakmadın o zaman?" Kıkırdıyor ve beni kucağına çekiyor. Kalçaları güçlü.

"Bence sen korkunç bir polis memuruydun," diyorum ellerimi göğsüne bastırarak. Bana polis olduğunu, Bossman onu çaldığında beni kurtarmaya geldiğini söyledi. Ekibinin geri kalanının bizi aramaya devam edeceğine söz verdi.

Hiç gelmediler.

Kaşları kırışıyor. "Neden söylüyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çok büyüksün."

Gülüyor ve alnımdan öpmek için beni göğsüne çekiyor.

"Pek çok açıdan," diye fısıldıyorum kulağına, sonra kulak memesini ısıyorum.

"Hmmm, bu doğru mu?" Beni kollarının arasına alıp kaldırıyor ve bir sıçrayışta yatağa fırlatıyor.

Dizlerimin üzerine çöküp yatağın ucuna doğru sürünüyorum. Diz çöküp gömleğimin eteğini tutup başımın üzerine çekerken gözleri beni yakıyor.

Bakışları

benimkinden ayrılmıyor.

"Bunu tıraş edecek misin?" Parmaklarımı çenesini kaplayan kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum. Hücre sine geldiğinde yüzü pürüzsüz ve temizdi. O zamanlar daha genç, daha masum görünüyordu. Koyu renk sakal ona yakışıyor, onu karşımdaki hücrede terk edilmiş, uyuşturulmuş, morarmış ve kesilmiş adamdan ayırıyor.

"Yapacağımı sanmıyorum." Sesi de neredeyse görünüşü kadar sert. Benim aksime, onu hiç tıraş etmemişler. "Bütün geceyi bana bakarak mı geçireceksin, yoksa beni öpmeyi mi düşünüyorsun?" Yine benimle alay ediyor.

Başımı eğiyorum, sanki bir sonraki hamlemi ciddi ciddi düşünüyormuşum gibi. Ağzım onunkine dokunmak için can atıyor ve o da bunu biliyor olmalı. Kibrini dudaklarında taşıyor.

"Seni öpmemi ister misin?" Bunun için onu bekletmek zorunda kalabilirim. Ona meydan okuduğumu gösterdiğimde kaşındaki küçük seğirme içimi uyandırıyor. Gözleri karardığında karnım titriyor. Hareketlerindeki belirsizlik omurgamdan aşağı küçük bir heyecan fırlatıyor. İçimde akan elektrik saf acıdan başka bir şey olmayalı çok uzun zaman olmuştu.

Ellerini kollarımın altından geçiriyor ve ayaklarım yere değene kadar beni yataktan çekiyor. Ellerimi başımın üzerine kaldırıyor ve oraya yerleştiriyor. Bana kıpırdamadan durmamı söylemesine gerek yok, yüzünden okunuyor. İtaatimi istiyor. Sanki onu bir şeyden mahrum edebilirmişim gibi.

Parmak uçları yanlarımda geziniyor, üzerlerinden geçerken kaburgalarımı gıdıklıyor.

"Çok fazla yara izi var." Omzumdaki beyaz izi yalıyor. Eski, tutsaklığımdan önce. "Çok fazla güzellik var," diye mırıldanıyor, sonra boynumu öpüyor, etimi ısıyor ve ben rahatsızlıktan inleyip zevkin saflığına yükselene kadar emiyor.

Eli boğazımı sarıyor, çok sert değil ama hâkimiyeti, kontrolü inkâr edilemez.

"Şimdi öp beni." Sesi, elimde tuttuğum kararlılık kırıntısını paramparça ediyor. Ayak parmaklarımın ucuna kadar yükselip ağzımı onunkine yaklaştırıyorum ve hafifçe bastırıyorum. Boğazımı sıkıyor ve kolumu boynuna dolayarak öpücüğü derinleştirmek için onu kendime doğru çekiyorum. Dilim dudaklarını itiyor, kimin kimi öptüğünden emin olamayana kadar onunkiyle dans ediyor. Alt dudağımı ısıyor, dilimi onunkine değdiriyor, bir bütün olarak dans ediyoruz.

İlk kopan o oluyor, başını geriye atıyor ve uzun bir nefes çekiyor.

"Siktir, Dolly." Kendi kontrolü için mücadele ediyor. Kontrolünü kaybettiğinde, kendimi onun içine sokabilirim ve bu süreçte kendimi özgürleştirebilirim. "Yapmak istediğim şeyi yapmak istememeliyim." Kararsız.

Yüzünü ellerimle çerçeveleyorum ve onu kendime çekiyorum. "Ben de istiyorum. Beni asla incitmeyeceksin, beni asla gerçekten incitmeyeceksin." Bir elimi bileğine doluyorum ve elini daha sert bir şekilde boğazıma bastırıyorum.

"Ben onlar gibi olmayacağım." Sesi düşer.

"Sen onlar gibi değilsin." Elini etrafımda daha sıkı tutuyorum. Hava kavrayışından hafifçe uzaklaşıyor. "Seni istiyorum."

Dudakları düz bir çizgi halinde inceliyor. Burun delikleri sert nefes verişiyile genişler. Bir karar verildi. Savaş sona erdi.

Elini boğazımda sıkı sıkı tutarak pantolonuna uzanıyor, tokasını, düğmesini ve fermuarını çözüyor ve kalçalarından aşağıya indiriyor. Bakışlarımı bırakmadan kot pantolonunu tekmeleyerek bizden uzaklaştırıyor ve beni yatağa iterek benimle birlikte tırmanıyor.

Tamamen yatağın üzerine çıkana kadar beni yukarı çekiyor. Eli esniyor ve havam kayboluyor. Gözlerimi kapatıyorum, kenarlardan içeri sızan karanlığın tadını çıkarıyorum.

Diziyle bacaklarımı ayırıyor ve aralarına yerleşiyor. Sert boyu ıslak, arzulu seksime dayanıyor.

Parmakları gevşerken "Nefes al," diye emrediyor. "Derin nefes al."

Tekrar sıkmadan önce emebildiğim kadar emiyorum. Beni ne kadar süre altında tutacağını bilmiyorum ama bakışlarım onunkilere kayıyor. Kararmış yüz ifadesine kilitlenmişken, enerjisi tarafından tüketiliyorum.

Işık görüş alanımın kenarında dans etmeye başlıyor ve tekrar serbest bırakıyor. "Nefes al." Elini çekmedi. Daha bitirmedi.

alıyorum, ama çok geçmeden tekrar sıkıştırıyor. Havam kesildiği anda giriyor. Zihnim ani dolgunluk karşısında çılgılık atıyor, sadece onun sikinin bana verebileceği yanma karşısında sevinç duyuyorum.

"İçinde tut, bebeğim." Beni tekrar tekrar sikiyle doldururken hırıltısı kulağımın üzerinde dans ediyor. "Tut onu." Zihnim onun sözlerini emiyor ama bedenim ona cevap veriyor.

Bacaklarımı yukarı çekip ayak bileklerimi beline doluyorum.

Parmakları gevşiyor ve ben havayı içime çekiyorum, boğazıma değen havayla hafifçe öksürüyorum.

"Nefes al, bebeğim. Nefes al," diyor. Pozisyonunu değiştiriyor, boştaki eliyle meme ucumu kavırıyor ve ben çılgılığımı daha fazla tutamayana kadar sıkıyor.

Daha uzun. Tanıdık bir acı vücuduma hücum ediyor, ama zihnim onu çözüyor ve hisleri uzun zamandır engellediğim hoş bir vadiye itiyor.

Gözleri benimkilere dikildi. "Şimdi derin nefes al."

Ciğerlerimin izin verdiği kadarını içime çekiyorum. Kapasiteye ulaşıldığında, parmakları tekrar sıkılaşıyor, öncekinden daha sert. Hiçbir hava onu geçemeyecek.

İtiş gücü artıyor, beni becermeye devam ederken gücü yatağı sallıyor ve beni belirsizliğin ve paniklemiş neşenin eşğine getiriyor. Göbeğim düşüyor. Parmakları göğsümden ayrılıyor ve klitorisimi buluyor.

Vücudumda nasıl çalışacağını bilmediği bir yer var mı? Becerikli hareketler, klitorisimi daire içine alıyor, sertçe bastırıyor, tekrar daire içine alıyor, sancı, fiske, daire, hepsi kalın horozuyla amımı gererken.

Baskı çok fazla.

"Hazır mısın?" diye soruyor bana. Çenesi sıkıca kenetleniyor ve yanağında küçük bir kırışıklık oluşuyor. Sınırına geldi ama bensiz dalmayacak. Ken beni geride bırakmayacak.

Başımı sallamaya çalışıyorum ama eli çok sıkı.

Kısa bir süre için gözlerini kapatır. Gözlerini tekrar açtığında kararlılıkla dolup taşıyor.

"Siktir..." Daha fazla sıkıyor ve tam her şeyin kaybolduğunu düşündüğüm anda vücudum çeşitli sarsıntılar ve elektrikle patlıyor. Benden enerji akıyor.

Elini bırakıyor ve ılgılığımın boğazımdan kaçmasına izin veriyor. Kendi ütopyasının peşinden koşarak içime daha sert girerken, ben de ona karşılık veriyorum. Onu yanımda istiyorum. Havayı emiyorum, daha sert ve daha sert iterken tırnaklarımı pazılarına kazıyorum, sonunda üzerimde durana kadar.

Bedenim göklerden hafifliyor. Karıncalanmalar hala dolaşıyor.

Tüm enerjim benden boşalıyor, beni gevşek ve ahlaksız bırakıyor.

Ağır nefesi yüzümü yıkıyor. Elimi boğazıma götürüyorum, hâlâ parmaklarının hayaletini hissediyorum.

"Dolly," diye fısıldıyor vücudumdan sıyrılıp yanıma uzanırken ve beni kendi yanına çekerken. "İyi misin bebeğim? Yaralanmadın değil mi?"

Çenesinin altına sokularak . "Ben mükemmelim."

"Nedenini bilmiyorum..." Sesi . "Ben kullanmadım-"

Kendimi dirseğimin üzerinde yukarı itiyorum ve onun muhteşem gücüne bakıyorum. "Sanırım bazı parçalarımız hücrelerimizde öldü. Orada zayıf ve korkmuştum." Elimi tekrar sakalının üzerinde gezdiriyorum. "Sen beni korkutmuyorsun. Canım acıdığında bile kendimi güçlü hissettim. Bunu bana sen verdin."

Bileğimi tutup ağzına götürüyor ve iç kısmına bir öpücük konduruyor.

"Sen asla zayıf olmadın," diye azarlıyor beni.

Gülümsüyorum       onun istediği de bu gibi görünüyor. Aptallığım ve zayıflığım üzerine tartışmak onu  zecektir.

"Uyumaya ihtiya ın var. Seni temizleyeyim, böylece yorganın altına girebilirsin." Bileğimi tekrar öpüyor, sonra yataktan yuvarlanıyor. Kot pantolonunu kapıyor ve banyoya doğru yürürken kalçalarının üzerinden geçiriyor.

"Yatağa gelmiyor musun?" Sıcak bezi kıvrımlarımın arasında gezdirip özünü silerken soruyorum.

"Bir şey bulmaya çok yakını . Bulduğumda yatağa geleceğim." Havluyu katlar ve komodinin üzerine koyar. "Uyu, Dolly." Yorganı geri çekiyor ve çeneme kadar çekmeden önce altına girmemi bekliyor.

Keşke bilgisayarlar hakkında daha çok şey bilseydim de ona yardım edebilseydim. Bu durumda tek yapabileceğim onu sessizce çalışmaya bırakmak.

Esniyorum.

"Burada güvende miyiz, Ken?" Gözlerimi kapatarak soruyorum.

" yleyiz." Sesinde hiç güven sarsıntısı yok. "Polis bizi aramayacak mı?" Tekrar esnedim.

"Sabah konuşuruz. Uyu." Parmağını dudakları a bastırıyor. Bana sorular sormaya başlayacak.

Ona söylemek zorundayım.

Umarım bunu yaptığı da beni hor görmez.

ON ALTI

KENDOLL

Sabit diskleri dolduran bilgi miktarı beni hayrete düşürdü. Beardman ve Bossman'ın herhangi bir şeyi nasıl gizli tutacaklarına dair hiçbir fikirleri yoktu. Asla yenilmeyeceklerini ya da yakalanmayacaklarını düşünecek kadar kibirliydiler.

Her seans iki yıl öncesine kadar kronolojik sırayla listelenmiştir. Dolly'nin seansları üç ay önce başladı. Beni bir ay boyunca o lanet hücrede kilitli tuttular. Kaybettiğim zaman için ne kadar kızgın olsam da, Dolly'nin daha uzun süredir orada olduğunu bilmek içimi titretiyor. Ve yalnız.

En azından o yanımdaydı.

Sohbet kayıtları içimi burkuyor. Ekrandaki istismara uğrayanların insanlığını hiçe sayan izleyiciler, son seanslarına kadar giderek daha rahatsız edici taleplerde bulundular. Bizden önce gelen kadın ve erkeklerin son sahnelerini izlemek için kendimi ikna edemedim, ama eninde sonunda izlemek zorunda kalacağım. Kasetlerde neredeyse ben vardım, hayatım hevesli izleyicilerin işkencemi ve ölümümü yalayıp yutmasıyla sona eriyordu.

Dolly odayı adımlıyor, küçük tırnağı dişlerinin arasında. Mali dosyaları inceliyorum. Kayıtlı üyelikler.

"Aç mısın?" diye soruyor, aniden yanıma gelerek. "Belki de biraz ara verip öğle yemeği yemeliyiz." Kıpırdanarak kucağıma oturuyor ve başını omzuma yaslıyor.

Sabahtan beri dikkatimi dağıtıyor.

Kahvaltı için caddenin karşısındaki lokantaya gittik bile. Evde neler olduğunu iyice anlamadan daha fazla risk almak istemiyorum.

"Birazdan bize sandviç getireceğim. Acıktıysanız kahvaltınızdan kalan meyveler var." Komodinin üzerindeki paket servis kartonunu gösteriyorum.

Kaşlarını çatıyor.

"Ne oldu?" Saçlarını yüzünden çekerek soruyorum. "Bir süreliğine buradan çıkmaya ihtiyacın var mı?"

Yanağının içini kemiriyor. Aklından geçen düşünceleri yakalayabilmek isterdim.

"Gerginim," diye fısıldıyor, başını çenemin altına gömüyor. Kollarımı ona doluyorum.

"Onlar öldü. Artık bize zarar veremezler. Ve operasyonlarının arkasında kimin olduğunu öğreneceğiz. Korkutucu olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum

sana başka bir şey olmayacak. Asla." Onu kendime doğru çektim.

Bir şey söyleyecekmiş gibi nefes alıyor, sonra susuyor. Vücudu bana karşı yumuşuyor.

"Bana bir saat daha ver ve dışarı çıkalım, tamam mı? Hava güneşli ve buradan çok uzakta olmayan bir ormanlık alan var. Ormanda yürüyebiliriz."

"Tamam." Nefes alıp veriyor ve kucağımdan kalkıyor. Çıplak ayaklarıyla odanın içinde ilerleyerek televizyonun kumandasını kapıyor ve açıyor.

Boynumdaki sertliği gidermek için başımı çeviriyorum. Saatlerdir bunu yapıyorum, tüm cevapları istemekle tükendim. Bir şey ya da biri bizi yakalamadan önce ne kadar zamanımız olduğunu bilemeyiz. Karakolu aramayı düşündüm ama sonunda içgüdülerime yenik düştüm. Onları bu işe karıştırmak yardımdan çok engel getirecekti. Bilgisayar dehası değilim ama federal bir işe girmeyi düşünürken aldığım birkaç ders sayesinde şu ana kadar kendi başıma çözemeyeceğim bir şeyle karşılaşmadım.

Havayı temizledikten ve her şeyi hallettikten sonra onları temizlik için getirebilirim.

Kullanıcı adlarının bir listesini bulmayı umarak başka bir dosyayı açıyorum. Başka bir video, ancak Dolly-7 olarak etiketlenmek yerine Dolly'nin gerçek adı var. Abigail.test.mov

Kendini yorganın altına gömmüş ve izlediği sitcom'un tekrarına dalmış durumda. Bilgisayarın sesinin duyamayacağı kadar kısık olduğundan emin olduktan sonra oynat tuşuna basıyorum.

Şu anda tanıdığım kadının daha genç bir versiyonu ekranda beliriyor. İçinde bulunduğumuz odaya benzer bir motel odasında bir yatakta oturuyor. Saçları daha kısa, bukleler masum yüzünü çerçevesiyor. Bacaklarını göğsüne doğru çekmiş ve kamerayla oynayan kişiyi izlerken bacaklarına sarılıyor.

Videoda on beşten fazla olamaz, belki daha küçük. Yaş tahminlerim her zaman doğru olmayabilir.

"Şimdi, Gabby. Sana giyinmeni söylemiştim, değil mi?" diye azarlıyor bir erkek sesi. Bir elinde ilmekli bir kemerle ekranda yürüyor. Yüzünü göremiyorum, sadece lanet pantolonunu. Duvar da bir konser posterinin alt kısmı görülüyor. Burası onun yatak odası. Bunu onun evinde yapmış. Annesi neredeydi?

Bacaklarını yataktan indirirken gözlerimi kırıştıyorum ve başımı sallıyorum. "Baba, bunu yapmak istemiyorum," diyor. Yumuşak ve savunması ağır, ama onu net bir şekilde duyuyorum.

"Gabby, Şimdi. Yoksa bunun bedelini 6demek zorunda kalırsın." Adam kemeri bacağına vuruyor ve Gabby'nin dikkati kemerde toplanıyor. Teni soluyor ama hareket ediyor. Her Şeyin nasıl geliŐtiđini izlerken nefesim boğazımda d6đ6mleniyor. Onun i7in soyunuyor ve adam onu 6v6yor, dokunuyor. Kadın y6z6n6 buruşturuyor ve ağlıyor ama adamın umurunda değil. Yara izleri g6đs6n6 ve karnını kaplıyor, daha d6n gece 6pt6đ6m soluk beyaz izlerden daha taze.

Sonunda, 6fke kalbimi d6rtnala koŐtururken ciğerlerime hava geri geliyor. Onu incitiyor, ona dokunuyor, onun kendisine dokunmasını sağlıyor.

Onun eziyetine bir saniye daha dayanamayarak bilgisayarını kapattım.

Oyun odasında baŐlamadı.

G6zyaŐlarım g6zlerimi yakıyor.

Pek 7ok insan onu incitti.

Tekrar başımı kaldırdığımda Dolly bana bakıyor, dudakları ince bir 7izgi halinde bastırılmıŐ ve alnı endişeyle kırıŐmıŐ. Bakışları masanın 6zerindeki kapalı diz6st6 bilgisayarına kayıyor.

"Dolly, buraya gel." Elimi ona uzattım.

Yorganı itip yataktan kayarak 7ıktı. 6l76l6 adımlarla bana doğru y6r6yor, başı eğik ve parmakları yanlarında kıpırdıyor, g6nah 7ıkarmak 6zere olan k676k bir kız gibi.

Ama bu onun g6nahı değil.

"Dolly, bana bu eve nasıl geldiğini anlat. Oraya nasıl d6Őt6n?"

Sertleşiyor ve dudağını ısıyor.

"Ger7ekten hatırlamıyorum."

"Dolly." Sesimin sertleŐmesine izin veriyorum. Bundan nefret ediyorum ama o buna karşılık veriyor. "Yalan 66ylemek yok."

"6z6r dilerim." Dişlerinin arasından havayı i7ine 7ekiyor. "Akşam yemeği i7in ailemle buluŐmam gerekiyordu."

"Doğum g6n6n i7in," diye teklif ediyorum

durduğunda. "Evet. Doğum g6n6m."

"Ve?" Titriyor ama hen6z ona dokunmayacağım. İ7ini d6kmeyi bitirdiğinde, kollarımı ona saracağım ve acısı ge7ene kadar onu kucaklayacağım.

"Babam... babam... o, uh..." Yanağından s6z6len bir damla g6zyaŐını sildi. "İyi bir evlat değildim. Sorun 7ıkardım ve onun da paraya ihtiya7ı vardı."

Damarlarımda bir ateş tutuşuyor. "İyi bir evlat olmadığını düşünmene neden olacak ne yaptın?" Ses tonumu düz kalmaya zorluyorum. Ona kızgın değilim ama o bunu anlamayabilir.

"Bazen onu dinlemiyordum. Bana sözünü dinletmek zorundaydı ve bunu yapmaktan nefret ederdi. Bu annemi çok üzdü. Sonra, üniversiteye gidecek yaşa geldiğimde, gidebileceğimi söyledi, parasını ödeyebileceğini söyledi ama bir şey olmuş olmalı çünkü paraya çok ihtiyacı vardı..." Sözcükleri, her birini yakalayamayacağım kadar hızlı uçuşuyor. Konuşmaya devam ederken parmaklarını birbirine geçiriyor. "Ve bu benim hatamdı çünkü dinlemedim. Kendi başıma yaşayabilecek yaştayım. Beni bir daire ararken yakaladı. Bu onu çok kızdırdı."

Kendine zarar vermesini engellemek için elimi onunkinin üzerine koyuyorum.

"Ailen taşınmanı istemedi mi?" Devam etmesi için onu teşvik ederek soruyorum.

"Hayır. Babam henüz taşınamayacağımı söyledi. Ama ben dinlemedim."

"Bekle bir saniye." Dosyasını, elime aldığım gün üzerine döktüğüm her şeyi düşünüyorum. Nerede yaşadığını hatırlamıyorum ama aynı evde yaşıyorlarsa ailesi neden akşam yemeği için onunla buluşsun ki?

"Onlarla akşam yemeği için mi buluşacaktın?" Akşam yemeğine atladım. Babasının ellerinde nelere katlandığını bilmek için geriye gitmeme gerek yok; kanıtlar önümdeki ekranda oynadı.

Aynı anda hem başını salladı hem de omuz silkti. "Bana söylediği buydu. Akşam yemeği için annemle buluşacağımızı söyledi. Ama beni restorana götürmedi."

Elim onunkini sıkıyor.

"Dolly." Bu onun dikkatini çekmek için bir komut ve o da tereddüt etmeden itaat ediyor. "Seni eve baban mı getirdi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Bir fabrika ya da depo gibi bir şey. Bir sürü bina vardı ama hepsi boştu."

Beni ve Cathy'yi yakaladıkları yer.

"Ne dediklerini hatırlıyor musun? Onları gördün mü?"

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor.

"Benden nefret mi ediyorsun?"

Soru beni hazırlıksız yakaladı. Ondan nefret mi ediyorsun?

"Neden böyle düşünüyorsun?" Talep ediyorum ve bu zorlama değil. Nasıl böyle bir şey düşünebilir?

"Ben olmasaydım, sen de kaçırılmayacaktın. Bu kadar sorun çıkarmasaydım babam beni oraya getirmezdi ve sen de beni aramaya gelmezdin. Ben bu kadar korkunç olmasaydım sen de incinmezdin." Sesindeki kararlılık gözlerindeki samimiyetle örtüşüyor. Babasının kendisine istediği gibi tecavüz ve taciz etmesine izin vermediği için tüm bunların başına geldiğine gerçekten inanıyor. Göğsüm sıkışıyor ama bakışlarımı çelikleştiriyorum. Öfkemin onu benden korkutmasına izin vermeyeceğim.

"Sen yanlış bir şey yapmadın. Sana yaptığı her şey-" Öfkem beni bağırmaya zorlamadan önce sözlerimi kesiyorum. "Sana yaptığı her şey yanlıştı." Boğazım öfkeyle haykırma ihtiyacıyla yanıyor. Babası bir nefesi daha hak etmiyor.

"Belki de-"

Parmağımı dudaklarına bastırıyorum. "Hayır. Bu onun suçu. Bu, o oyun odasında kanını akıtan piçlerin suçu. Senin değil." Sert bir ton tutturuyorum. Bana inanması gerekiyor. Anlaması gerekiyor, çünkü babasıyla işimiz bittiğinde, onun ölümü için kendini suçlamasını da göze alamam.

"Kızmanı istemedim," diyor parmağımın arkasından. Tekrar konuşabilsin diye parmağımı bırakıyorum. Daha çok sorum var.

"Annen onun sana yaptığı her şeyi biliyor muydu?" Soruyorum, içimdeki bulantıdan cevabın bende olduğunu zaten biliyorum.

"Eğer iyi olursam, bu kadar çok yapmayacağını söyledi. Sadece dinlersem beni rahat bırakacaktı. Ama ben bunu denedim. Denedim." Sesi alçalıyor. "Söylediği her şeyi yaptım. O kadar çok kavga etmeyi bıraktım. Ama o bunu yapmaya devam etti. Odama gelmeye devam etti. Her yapmaya devam etti! Yurtta kalmama bile izin vermedi çünkü yakınımda olmamı istiyordu!" diye bağırıyor, yumruklarını kalçalarına vurarak.

Bileklerini yakalıyorum ve yüzeyin altında kaynayan öfke yatışana kadar tutuyorum. "Seni depoya getirdiği gece ne oldu?" Onu serbest bırakarak soruyorum.

Bakışlarını benimkilerle buluşturuyor. Yanaklarına renk gelmiş, gözlerinde hayat canlanmış. "Üç adam vardı. Beardman, Bossman ve bir başkası. Babam beni onlara sattı. Parayı geri aldıktan sonra eve döneceğime söz verdiler. Ama bu sadece işbirliği yapmamı ve eve gitmemi sağlamak içindi. Oraya gittiğimde, bir kez kilitlendiğimde, vaatler kesildi."

"Baban üçüncü adamın kim olduğunu biliyor olabilir." Ayağa kalkıyorum ve onu göğsüme çekiyorum, tüm acısını ve öfkesini içime alıyorum. "Öğreneceğiz."

Kolları belime dolanıyor.

"O kötü bir adam," diyor uzun süren sessizlikten sonra. "Evet, öyle."

"Onu tekrar görmek zorunda mıyım?"

"Öyle." Alnından öpüyorum. "Ama bu son kez olacak. Yemin ederim."

Bana daha sıkı sarılıyor. "Biliyorum."

Öğleden sonrası planlama için ama bu gece, onu yanımdaki yatağa yatırmadan önce, bir kabustan daha kurtulmuş olacak.

YEDİ

DOLLY

Benim evim sokaktaki son evdi ve diğer evlerden daha yüksekte, bir tepenin üzerindeydi. Babamın böyle olmasını sevdiğini düşünürdüm çünkü ben dışarıda arkadaşlarımla oynarken beni yakından izleyebiliyordu. Her zaman nerede olduğumu ve güvende olduğumu bilirdi. Ama yanılmışım - tıpkı diğer pek çok şeyde olduğu gibi. Bunu seviyordu çünkü diğer komşularımıza tepeden bakabiliyordu.

Onun kadar iyi ya da yetenekli . Babam bir doktor.
Bazen kendini Tanrı ile karıştırdığını düşünüyorum.

Bazen ben de yapıyorum. İkisi de bana ihanet etti.

"Neredeyse geldik." Ken kamyonun farlarını kapatır ve yokuş yukarı hızlanır.

Geç oldu. Sundurma ışıkları gece için sönmüş ve biz yanlarından geçerken evler karanlık.

Bir ömür önce bu evler güvenli yerlerdi. Okuldan sonra arkadaşlarımla oyun buluşmaları ve çalışma grupları. Tıpkı diğer çocuklar gibi.

Sonra babam oyun arkadaşları için çok yaşlı olduğumu söyledi. Kendi başıma çalışmamın daha iyi olacağını söyledi.

"Ya hiçbir şey bilmiyorsa?" Ben soruyorum.

Ken çenesini kaldırıyor. "O biliyor."

"Çok özür dilerim." Onun beni suçlamadığını biliyorum ama ben suçluyorum. Babam bir aziz değildi ve kendi iç uyarılarıma kulak vermeliydim. Onun tatlı öfkesine ve tatlı gülümsemesine kanmamalıydım. Annemin neden bizimle olmadığını sorgulamalıydım. Neden bizimle restoranda buluşsun ki?

Babamın beni satacağı, kendisinden daha kötü canavarlara teslim hiç aklıma gelmemişti. Ve olmalıydı da.

Ken orta konsolun üzerinden uzanıp elimi sıktı. "Bunu bir daha söylediğini duymak istemiyorum. Burada suçlanması gereken tek kişiler annen ve baban." Yine otoriter davranıyor ve bu sinirlerimi yatıştırıyor.

Onu gördüğümde, elinde kamerasıyla odama her gelişinde olduğu gibi içim titreyecek mi? Yoksa yapmam gerekeni yapabilecek miyim?

Ken benimle olacak, kendime söylüyorum. Beni güçlü tutacak.

"İşte." Araba yolunu gösteriyorum. Geceleyin ışık olmadan görmek zor, ama Ken kolayca buluyor ve kamyonu durduruyor.

Üst kattaki yatak odasında bir ışık parlıyor. Benim odamda.

Keskin bir bulantı hissiyle elimi karnıma bastırıyorum. Işığım neden yanıyor?

"Babanın içeride hiç silahı var mı?" Ken dikkatimi çekti. "Silah ya da onun gibi bir şey?"

Boğazıma doğru tırmanan safrayı yutuyorum.

"Uh...evet." Birkaç kez gözlerimi kırıştırp zihnimdeki korkuyu temizliyorum. "Ofisinde. Bir silah çantası var. Oraya girmeme izin verilmedi ama sanırım bir tüfeği var, belki de bir tabancası. Emin değilim." Ken'i yine hayal kırıklığına uğratiyorum.

Çenemi kavırıyor, gözlerimi kendisiyle buluşturmak için çekiyor. Sert ve karanlık, bir an için kendimi onun içinde kaybediyorum. "Onları bulacağız. Geç oldu, ailen muhtemelen uyuyordur."

"Yatak odamın ışığı yanıyor," diye fısıldıyorum. Babam beni duyamaz ama işi şansa bırakmamayı öğrendim.

Ken başparmağını çenemde gezdiriyor. "Eğer burada kalmak istiyorsan-"

"Hayır. Bunu yapabilirim. Yapmak istiyorum. O... o artık benim bu parçama sahip olamaz." Vücuduma zarar veren sinirlerimi yatıştıracağını umarak bir nefes çekiyorum. Her şey ters gidebilirdi. Kendimi olduğum yerde bulabilirdim.

Ken uzun bir süre beni inceledi. Belki de bana olan güvenini kaybediyor, beni zayıf biri olarak görüyor.

"Artık sana sahip değil," diyor kararlılıkla, sonra beni sertçe öpüyor, ben onun içinde erimeden önce beni gafil avlıyor. "Beni takip et, yanımdan ayrılma. Anlaşıldı mı Dolly?"

Başımı sallıyorum, alnım onunkine çarpıyor. "Anlıyorum, Ken."

Yanağıma son bir öpücük konduruyor ve kapısını açıyor. Sürünerek yanımdan çıkıyorum ve ses çıkarmamaya çalışarak kapıyı kapatıyorum.

Ken'in arkasından ön kapıya gidiyoruz.

"Bir alarm anahtarı var," diye fısıldıyorum. "Değişmiş olabilir. Babam bazen değiştirir."

Ken'in çenesi gerilir. "Risk almak zorundayız. Eğer alarm çalarsa, daha hızlı hareket etmemiz gerekecek." Hırdavatçıdan aldığı küçük kazmaları çıkarıyor ve topuz dönüp kapı açılana kadar kilidi açmaya çalışıyor. Aceleyle içeri giriyoruz ve ben tuş takımına gidip hatırladığım son kodu giriyorum.

Yanlış.

Nefesim kesiliyor. Şirket babamı aramadan önce sadece iki denemem daha var.

Belki de yanlış yazmışımdır. Hareketlerimi yavaşlatarak tekrar deniyorum. Yanlış.

Siktir!

Ken sessiz. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Düşün. Düşün. Düşün!

"Bir kez daha dene Dolly," diye fısıldıyor kulağıma. Başarısız olursam diye bir B planı bile ama yine de göğsümdeki baskı azalmıyor.

Birkaç nefes alıyorum. Eğer babam değiştirdiyse... ne...

Dört basamaklı. Parmağım ilk rakamın üzerinde geziniyor. Denemekten başka çare yok. Tahminimi bastırıyorum.

Alarm kapalı.

Vücudum rahatlayarak sarkıyor. Doğum yılım. Eski ben bunu bana olan sevgisinin bir işareti olarak görürdü. Şimdi bunun beni kullanmasının başka bir yolu olduğunu biliyorum. "Ofisi nerede?" Ken elimi tutarak soruyor. Onu aşağı yönlendiriyorum.

koridorda. Sessiz adımlar atıyoruz, üst kattan bir ses duymak için duruyoruz. Hiçbir şey yok.

Babamın ofisine girdiğimde elini bıraktım ve kendimi duvara yasladım. Ben buraya ait değilim. Duvarlardaki koyu maun paneller onun bölgesini işaret ediyor. Onun odası. Benim odam değil. O benimkine girebilir ama ben asla onunkine girmemeliyim.

Ken silah kutusunu açmak için kazmasını kullanıyor. Hatırladığımdan daha fazlası var. İki tabancayı beline sokuyor ve duvardan tüfek çekiyor. Mermileri alıyor ve her şeyi doldurmaya başlıyor.

"Bunu nasıl kullanacağını biliyor musun?" diye soruyor, bir tabanca tutarak.

Babam bırakın dokunmayı, bakmama bile izin vermezdi. "Nişan al ve ateş et?" diye sordum.

Ken usulca kıkırdar. "Bundan daha fazlası var. Ama zamanımız yok. Gerekirse, nişan al ve ateş et." Silahı bana uzattı.

Göründüğünden daha ağır. Göz gezdirirken, emniyet olması gereken küçük bir düğme buldum ve onu kapattım.

"Hayır, şimdilik kalsın." Ken emniyeti benim için geri taktı. "Sadece tut." Daha önce hiç silah tutmadığıma göre, muhtemelen en iyisi onu dinlemek. Kazara kendimi vurursam planlarımız mahvolur.

Elimi avucunun içine alıyor ve beni ofisten mutfağa götürüyor. Kapı aralığında durup, hareket olup olmadığına bakıyorum. Annem bir

Uykusu hafiftir. Eğer bizi duyarsa, araştırmak için kalkacaktır. ekmeceler açılıp kapanıyor. Ken tekrar ortaya çıktığında, elinde bir kasap bıçağı ve bir satır var.

Bana kasap bıçağını uzatıyor ve geçip gidiyor, ben de onu takip ederek ikinci kata çıkan merdivenleri sürünerek çıkıyorum.

st kata yaklaşırken yatak odamın ışığı koridoru dolduruyor. adım.

"İşte bu" Erotik bir inilti aynı odadan kaçıyor ve ikimiz de Hala. Ken yüz ifademi kontrol ederek bana bakıyor, sonra dudaklarına dokunarak sessiz kalmamı işaret ediyor. Zaten iim ses çıkaramayacak kadar titriyor.

"Baba, hayır."

Donup kalıyorum. Bu benim sesim. Ken beni kendisiyle birlikte duvara doğru çekiyor. Parmaklarım bıçağın sapını sıkıca kavırıyor, diğer elimdeki silah titriyor.

"Evet. İşte böyle Susanna. Aynen böyle."

Anne, Ken'e söylüyorum.

Ciğerlerim kısa nefesler pompalıyor. Ter alınımı kaplıyor. Ken'in gözleri kısıldı. Yeterince şey duydu.

Duvarı itiyor ve eski yatak odamın açık kapısından içeri dalıyor. Ben de onu takip ettim. şu anda pek bir şeyden emin değilim ama Ken'le birlikte olmam gerektiğinden eminim.

Annem ıplak ve dizlerinin üzerinde. Saçları atkuyruğu yapılmış, ağzı babamın sikiyle dolu. Masamın zerindeki televizyonda geçmişimden hafızamdan silinmesini istediğim bir bölüm oynuyor. Ben de ekranda aynı pozisyondayım.

"Bu ne lan!" Bizi ilk babam gördü ve bir adım geriye sendeledi. Annem ellerinin üzerine düşüyor ve oyunlarına kimin karıştığını görmek için başını iki yana çeviriyor.

"Gabby?" Annemin gözleri büyüdü. "Nasıl geldin buraya?"

"Anne..." Kelimeler beynimle dilim arasında bir yerlerde kayboluyor. Gözlerimin ekrana kaymasını engelleyemiyorum.

Ken ne çıkıp görüşümü engelliyor.

"Sen de kimsin lan?" Babam dikleşerek ve kalın çerçeveli gözlüklerini burnuna doğru iterek talepte bulunuyor. "Gabby, buraya gel." Yanındaki zemini işaret ediyor.

Ken'in arkasına yaklaşıp gücünü kendime çekiyorum. Bana bir şey olmasına izin vermeyecek.

"Onu sattıktan sonra yaptığın şey bu mu?" Ken anneme doğru ilerliyor ve bıçağını ona doğrultuyor. "Ona tecavüz etmeyi tekrar yaşayabilsin diye kızın gibi mi giyiniyorsun?"

Annem ayağa fırladı. "Hayır..."

Ken televizyonu işaret ediyor. "Hayır mı? Gerçekten mi?" Masaya doğru yürür ve güçlü bir vuruşla satırı televizyona indirerek düz ekranı çatlatır. Bir darbe daha alır ve görüntü maviye döner. Videonun oynatıldığı CD çalara nişan alır ve tek vuruşta onu da yok eder.

"Gabby! Ona durmasını söyle," diye ısrar ediyor annem, talebinde panik ve öfke birbirine karışıyor. "Ona böyle olmadığını söyle."

Başımı Ken'in yarattığı karmaşadan, birbirine sokulmuş, çıplak ve sarkık annemle babama çeviriyorum. Babam kilo vermiş. Cildi orta kısmından sarkıyor. Yoksa hep böyle miydi? Hatırladığım iri adam, ben uyurken yatağımın üzerinde beliren güçlü, kuvvetli baba, artık yatak odamdaki aynı adam değil. Belki de hiç öyle olmadı. Belki de onu bu kadar büyük yapan benim korkumdu.

"Umurunda değildi." Ayak parmaklarımı spor ayakkabılarımın içinde oynatıyorum. "Daha sonra izleyebilmek için ona izin mi verdin?" Çılgılık atarak onu zıplatıyorum.

"Gabby-"

"Bana öyle deme!" Ellerimle kulaklarımı kapatarak babama bağıryorum. Silah elimden kaydı.

Babam annemi yere itiyor ve ona doğru hamle yapıyor ama Ken daha hızlı, daha güçlü ve daha zeki. Babamın hamlelerini çoktan tahmin etti ve hazırды.

Bir el silah sesi kulaklarımda yankılanıyor. Babam ayaklarımın dibine düşüyor, sol bileğinden kan fışkırıyor.

Babamın feryatlarından annemin bağırıışlarını duyamıyorum. Babamın üstünden geçip anneme gidiyorum.

"Ne diyorsun sen?" Kulağımı avuçlayıp başımı eğerek soruyorum. "Seni duyamıyorum." Çınlama sözleri arasında gidip geliyor.

"Ona zarar verme," diye bağıryor yüzüme.

Ona zarar verme. Beni savunmak için o üç küçük kelimeyi hiç söylemiş miydi? Bir kez olsun kızdığında beni incitmemesi için ona yalvarmış mıydı?

-Ya da daha kötüsü, olmadığı zaman? Dizlerinin üzerine çöküp tek çocuğu, küçük kızı için merhamet diledi mi?

Yumruğum yüzünün ortasına iniyor ve burnundan fışkıran kan eşofmanıma sıçırıyor.

"Gabby!" Babam yerde yattığı yerden bileğini tutarak bağıyor. Ken, silahı ona doğrultmuş bir halde babasının başında durmaktadır.

"Yatağa uzan." Ken annemi işaret ediyor. Burnunu tutuyor ve başını sallıyor. "Şimdi yap yoksa onu tekrar vururum," diye tehdit ediyor Ken ama yapmayacağını biliyorum. Babam bir şeyler biliyor ve bize söyleyene kadar yaşayacak.

Ama annem bunu bilmiyor.

"Tamam... Tamam..." Hala burada yaşadığım zamanki yumuşak pembe yorgan ve beyaz yastıklarla kaplı yatağıma tırmanıyor. Sadece aylar geçti ama anılar sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Ken yerde duran babamın kemerini işaret ediyor. "Bileklerini bağlamak için bunu kullan," diye talimat veriyor. Zor değil. Babam bunu bana birçok kez yapmıştı. Deriyi bileklerine doluyorum, sonra da tokadan geçiriyorum, ta ki sıkı bir şekilde bağlanana ve ellerini çıkaramayana kadar. Benimle konuşmaya çalışmıyor ama gözleri yalvarıyor, bana hiç bahsedilmemiş bir merhamet için yalvarıyor.

Ken, babasını sırtüstü yatırana kadar tekmeler, sonra yüzünün yanına çömelir ve satırı burnunun üzerinde sallandırır.

"Onu sattığın o şişko piçlere bir video gönderdin. Seçmeler için mi? Ya da belki de seansları satıyordun?" Ken bıçağın ucunu babasının burnuna bastırıyor.

"Ne yaptığını bilmiyorsun," diye cevap veriyor babam panik içinde.

"Videoları kime gönderdin?" Ken'in sesi sertleşir. O değil Babam ona söyleyene kadar durmayacak. Ken kafasını çevirir. "Bu saçmalıklar için vaktim yok. Videoları kime gönderdin ve kızın için kim para aldı?" Ken satırın ucunu babasının burnundan yanağına doğru kaydırıyor. Derin kesikten koyu kırmızı kan damlıyor.

"Dur!" Babası ellerini yüzüne götürür, ama Ken onları iter, caymaz.

"Sana yalvardığında bir kez durdun mu?" Ken bir dizini babasının göğsüne bastırır.

"Ah. Hayır... Üzgünüm." Hava almak zorlaştıkça babam öksürüyor. Gerçekten üzgün değil. Bunu biliyorum. Acı onu konuşturuyor. O bana zarar verirken istemediğim pek çok şey söyledim... Bossman bana zarar verirken.

"Kim?" Ken dizini daha sert batırır.

"Ona zarar veriyorsun!" Annem yatakta arkamdan ağlıyor.

"Kapa çeneni." Ona bir tokat daha attım.

"Kes şunu! Hemen kes şunu!" diye bağıyor bana. Bıçağımı yere bırakıyorum ve boğazına uzanıyorum. Onu susturacağım.

"Dolly! Hayır," diye bağırdı Ken, ben de sustum. "Onu başka bir şekilde susturacağız. Ağzını için bir şey getir. Havlu falan," diye emrediyor Ken, dizini babama doğru büküyor ve onun daha fazla inlemesini sağlıyor.

Aceleyle şifonyerime gidip tozluklarımı buluyorum. Evden çıkmadan önce onlardan daha fazla almalıyım.

"Güzel." Ken başıyla onayladı. Onları anneme götürüyorum. Paniğe kapılıyor ve ben ona yaklaşırken gözleri açılıyor.

"Bir saniye Dolly," diye durduruyor Ken beni, annemin ağzını tozluklarımla tıkamaya hazırlanırken.

"Yapma! Lütfen." Ken duruşunu yeniden ayarlarken annem babam için yalvarıyor. Babamın yumuşak, küçük sikini kaldırıyor ve havada bir salınımla satır temiz bir kesik atıyor.

Babası kaybettiği acıdan dolayı feryat ederken, Ken etli kası eliyle kavrayarak yatağa götürür. Babam yerde çırpınıyor, yere kan sıçrayan kasıklarını tutmaya çalışıyor. Ağır, acı dolu hıçkırıklar ondan kaçıyor. Dizlerini yukarı doğru kaldırıyor, sanki bir topun içine yuvarlanmak acıya yardımcı olacakmış gibi.

Ken'in dikkati babamın çıkardığı seslerden dağılmıyor.

"Bunu çok istiyorsun. Al." Ken annemin yanaklarını sıkarak ağzını açmasını ve içine sokmasını sağlıyor. Taytı benden alıyor ve annem diliyle itmeden önce ağzının etrafından geçiriyor. "Onun sikiyle biraz daha boğul." Taytı başının arkasından bağlıyor ve parmağıyla doğrudan burnunu işaret ediyor. "İyi bir anne olmalıydın. Onu korumalı ve ona yardım etmeliydin. Bunun yerine, evlendiğin canavarı besledin -Senin. Kendi. Kızını." Saçlarını kavriyor ve başını geriye çekerek boynunu ortaya çıkarıyor.

Annem çılgın atmaya çalışarak başını başka yöne çeviriyor ama tozluk ve horoz tıkacı onu susturuyor. Babasının sikini tekrar ağzından çıkarmaya çalışırken yüzü tiksintiyle kapanıyor.

"Onu orada tut!" Ellerimi ağzına bastırarak bağıyorum. Daha fazla boğuk çılgılık. Yüzünden aşağı yağlı gözyaşları süzülüyor. Omuzları yoğun hıçkırıklarla titriyor.

Onun dramından bıktım artık. Ona yaşatılanlardan daha kötü şeyler de var. Bıçağımı yerden alıp, Ken'e bakıyorum.

Bir sonraki hamle. Bakışlarımı yakaladı ve başını salladı.

Bir taraftan diğerine sürüklerken bıçak kolayca kesiyor. Babam her zaman keskin bıçakları severdi.

Kan fişkirir ve damlarken annemin boğuk çığlıkları anlaşılmaZ hale gelir. Hava almak için çırpınıyor ama asla bulamayacak. Çok iyi kestim. Sadece birkaç uzun dakika sonra sesler kesiliyor ve başı yana yatıyor, gözlerinden hayat akıyor.

"Susanna!" Babam acınası bir şekilde ağlıyor. Ken ve ben babama dönüyoruz, yerde yatıyor, iki eli hâlâ kasıklarına bastırıyor. Altında kan birikmiş, bej rengi halıyı ıslatıyor.

"Tekrar soruyorum. Kiminle anlaştın?" Ken babamın kalçasını iterek tekrar sırt üstü yatmasını sağlar ve üzerine çömelir.

"Lütfen." Gözyaşları kırıkmış yüzünden aşağı süzülüyordu. Ne zaman bu kadar yaşlanmıştı? "Lütfen."

"Eğer tekrar sormam gerekirse, parmaklarını koparmaya başlayacağım." Ken'in sesi sıkılmış gibi geliyor ama babama bunu ödeteceğim için onun da benim kadar heyecanlı olduğunu biliyorum.

"Hayır. Hayır. Tamam... Tamam..." Burnunu çekiyor. "Siktir!" diye bağılıyor, boynundaki kaslar zorlandığı için geriliyor. "Hızlıca paraya ihtiyacım vardı ve bu adam... uzun zamandır Gabby ile oynamak istiyordu. Onu sonsuza kadar alacağını düşünmemiştim, sadece bilirsin işte... kısa bir süreliğine."

Göğsüm ağrıyor. "Beni kiraladın mı?" Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin değilim. Bunun iyi bir tarafı olabilir mi?

"Hayır. O bunu yapmak istemedi, o... lanet olsun... onun adı Mortimer Montgomery."

"Onu nasıl bulabilirim?" Ken babamın çenesini kavırıyor ve yüzünü ona bakana kadar çekiyor. "Nerede o?"

"Bilmiyorum. Bir telefon numarası var. Telefonumda. Morty. İletişim Morty." İtirafını hıçkırıklarla bitiriyor. "Lütfen. Başka yok. Lütfen." Yaşamak için mi yoksa ölmek için mi yalvarıyor?

Bana yaşattığı onca acıdan, uykusuz gecelerden, kabuslardan, korkudan sonra merhamet istiyor.

"Ken." Omzuna dokunuyorum. "İzin verir misin?" Sesimi alçak tutuyorum. Babam artık bana sahip değil.

Ken başıyla onaylıyor ve babamın üzerinden inerek yanına diz çöküyor ve bana ihtiyacım olan alanı açıyor.

"Canımı yaktın," diyorum ona, dizlerimin üzerine çökerek. Kanı pantolonumun içine sızıyor, sıcaklık tenime yayılıyor. "Sen kötü bir adamsın." Bıçağımı iki elimle kavriyorum. Çok fazla yaralanmış ve kanaması var. Onu şimdi terk etmek kesin ölüm demek. Ama henüz işim bitmedi. Ne yaptığını bilmeli. Kaybettiğini bilmeli.

"Sen kötü bir adamsın. Ama ben iyi bir kızım." Bıçağımı kaldırıp göğsüne saplıyorum, sonra öne doğru eğilip, göğsüne saplanana kadar ağırlığımı sapa veriyorum. "Gördün mü, sana anatomimi öğrendiğimi söylemiştim." Canını yakabilirdim. Ona işkence edebilirdim. Ama bu beni ondan hoşlandırırdı.

Ve kazanmasına izin
vermeyeceğim. Ben iyi
bir kızım.

SEKİZ

"Sence cehenneme mi gidiyoruz?" Dolly'nin sorusu parmaklarımı klavyenin üzerinde gezdiriyor.

Babasının ofisinin kapısında duruyor, banyodan gelen yumuşak ışık yüz ifadesini gölgede bırakıyor. Acelem var. Bilgisayarından alabildiğimiz her şeyi almalıyız -banka bilgileri, kişiler, diğer videolar- ve evden çıkmalıyız. Saat neredeyse sabahın üçü. İnsanlar yakında işe gitmek için kalkmaya başlayacak.

Ama sorusu beni dondurdu. O güçlü biri. Yaptığımız şeyin ağırlığı altında ezileceğinden endişe etmiyorum ama onlar onun ebeveynleriydi. Burası onun evi. Yaptıklarımızı sorgulayacaktır.

"Buraya gel." Parmağımı ona doğru uzattım. Ayaklarında yeni ayakkabıları, üzerinde siyah taytı ve düğmeli ekose bluzuyla bana doğru sürünerek geliyor.

"Gitmemiz gerektiğini biliyorum," diyor bilgisayara bakarak. Ellerini tutup parmaklarımın arasında sıkıyorum. "Biraz zamanımız var."

"Korkmuyorum," diye savunuyor. "Düşüncelerim daireler çiziyor."

"Yardım etmek için ne yapabilirim?" Başparmağımı parmak eklemlerinin üzerinde gezdiriyorum. "Burada seninle oturabilir miyim?"

"Elbette." Kucağıma oturması için ona yer açmak üzere geri itiyorum. Üzerime tırmanmak yerine yanımda yere çöküyor ve bacaklarını altına katlıyor. Başını bacağıma yaslayıp iç geçiriyor. Sabit diskteki dosyalara bakmaya devam ederken parmaklarımı şakağında gezdirip onu okşarken, onun üzerimdeki ağırlığıyla içime bir dinginlik yayılıyor.

Hepsini kopyalamak ve motelde daha derine dalmak daha kolay olacak. Bir flash bellek bulana kadar masanın çekmecelerini açıyorum ve bilgisayara takıyorum. Babası eski kafalıydı, dizüstü bilgisayar yoktu. Videoyu odasında bir diskte oynatıyordu, diğerleri nerede?

Ofisin geri kalanını gezerken Dolly'nin yumuşak saçlarını okşamaya devam ediyorum. Onları yakınında tutardı, evin her yerine dağıtmazdı. Buraya girmesine izin verilmediğine göre, kendi alanını seven bir adama benziyordu, muhtemelen her şeyi tek bir yerde, bu odada tutuyordu.

Kitap rafları yerden tavana kadar ciltli metinlerle kaplı. Odada çalışma masası dışında başka bir mobilya yok. Gerçekten de

sadece onun içindi. Bir kapı, aynı koyu renkli panellerle duvara karışıyor. Menteşeler görünmese fark edilmeyecekti.

Dolly'nin başını okşadım. "Bir saniyeliğine kalkmam gerekiyor tatlım." Doğruldu ve kocaman gözlerini bana çevirdi.

"Diğer odayı kontrol etmek istiyorum." Kapıyı işaret ediyorum ve bakışları parmağımı takip ediyor.

Kaşlarını çatarak omuz silkiyor. "Muhtemelen sadece bir dolaptır."

Haklı olduğuna eminim ama benim istediğim dolabın içindekiler. Sandalyeden kalkıp üzerine çıkıyorum. Ayağa kalkmaya başladığında, olduğu yerde kalmasını işaret ediyorum. Tam olarak ne bulacağımı bilmiyorum ve onun daha fazla tuhaf sürprize ihtiyacı yok.

Kapı açıldığında hiç ses çıkmıyor. İç duvarda bir düğme bulup ışığı açıyorum ve raflarla kaplı gömme dolabı aydınlatıyorum. İçeri adım attığımda kanım donuyor. Yüzlerce kompakt disk raflarda sıralanmıştı.

Birini dışarı
kaydırıyorum.

Gabby - altı
yaşında

Göğsümden bir hırıltı kopuyor. Bir
tane daha çıkarıyorum.

Gabby - beş yaşında

Kalbim kulaklarımda çınlıyor. İlk CD'nin üzerinde sadece adı yazıyor, yaşı yok. Böyle bir sapkınlığın arasında durup, uzun zaman önce beş yaşında başladığı için terk ettiğim bir Tanrı'ya dua ediyor olmam iğrenç. Lütfen canavarın onu hayatının en başından beri mahvetmesine izin verme.

"Bazıları ben değilim," diyor Dolly masasındaki yerinden. "Bazıları ben değilim. Bütün kızlarına Gabby diyor."

Bütün kızları mı?

"Başka var mı? Dışarıda başka kızlar?" Aptalca sordum. Onu bulmanın dehşetin sonu olacağını mı düşünmüştüm? Onun tek kurban olduğunu mu?

Başını sallamadan önce tereddüt ediyor. Beni üzmemekten hoşlanmıyor ve bu bilginin hoşuna gitmeyeceğini biliyor olmalı.

"Kim bunlar? Neredeler?"

"Bilmiyorum. Bazen eve bir kız getirirdi ve ben de biriyle oynayacağımı sanırdım ama onun yerine buraya getirirlerdi. Bana izin yoktu. İşleri bittikten sonra kızı eve götürürdü." Gözlerini aşağıya doğru çeviriyor.

Tutuşum diskin plastik muhafazasını çatlatıyor. "Onlar mı?"

Nefesini içine çekiyor ve tekrar başını sallıyor. "Annem de onunla oynadı."

O kadın kendisine verilen nazik sonu hak etmedi ama artık çok geç.

Çenem kapanıyor ve öfke çılgınlıklarımı içimde tutmak için dişlerimi sıkıyorum. Dolly'yi korkutmayacağım. Bir adım geri çekiliyorum ve ayağım yerdeki bir kutuyu tekmeliyor. Kapağını itiyorum, olayların özüne inme susuzluğum beni kalbimin kaldırabileceğinden daha fazla bilgiye boğuyor.

Para.

Tüm dosya kutusu para desteleriyle dolu. Nakite ihtiyacı olduğunu söylememiş miydi? Belki de Bossman'la yaptığı işlemin ödemesidir. *İşlem.* Babası böyle görüyordu, Bossman da böyle bakıyordu. Bir ürün için para. Dolly'nin bir insan, yaşayan, nefes alan, hisseden bir varlık olduğu düşünülmemiş.

Bütün bu kızlar nerede? Babası onları nasıl buldu?

Disklerde ipuçları olabilir. Eğer arkamda departmanın desteği olsaydı, hepsini izlemek haftalarımı alırdı. Zamanım yok ve midem daha fazlasını görmeye el vermiyor. Kutuda en az bir düzine disk için yer var, bu yüzden hepsini alıyorum. Onları rastgele kapıyorum ve kapağı tekrar üstüne koymadan önce parayla birlikte içine itiyorum.

Dirseğimi kullanarak ışığı kapattım. Masaya geri dönüp kapıyı arkamdan tekmeleyerek kapattım. Dosyaların aktarımı bitti.

Flaş belleği de aynı kutuya atıyorum.

"Tamam. Hadi buradan çıkalım." Ayağa kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım. Elini benimkine koyduğunda eli soğuktu.

"İyi misin?" Kutuyu masanın üzerine bırakıyorum ve onu kendime çekiyorum, kollarımı ona doluyorum ve başını öpüyorum. Onunla yüzleşmek onu tüketmişti.

"Ben iyiyim. Sadece burası biraz soğuk." Ellerini göğsüme bastırıyor ve bana bakmak için çenesini eğiyor. Gözleri geniş ve berrak. "Diğer kızlara yardım edecek miyiz?"

"Elimizden geleni yapacağız," diye söz veriyorum. Bossman'ın iplerini elinde tutan lideri bulabilirsek, çeteyi çökterebiliriz. Birkaç kız daha kurtarabiliriz. Hepsini kurtarabileceğimize inanacak kadar deli değilim. Benim kahraman kompleksim yıllar önce bu davayı izledikten sonra öldü.

çözülmeden dosyalanıyor. Ama mümkün olduğunca çok sayıda bulabilirsek, o zaman iyi bir iş yapmış oluruz.

"Tamam." Başını sertçe salladı ve benden uzaklaştı. "O zaman buradan çıkalım da işe koyulalım." Gözlerinde kararlılık çiçekleri açıyor. İnandığı kadar zayıf değil. Yakınından bile geçmiyor. Ama bunu görmesi için daha fazla zaman gerekecek.

Sabırlı bir adam olmam iyi bir şey.

Ofisten çıkıp koridordan ön kapıya kadar beni takip ediyor. O alarmı sıfırlayıp kapıyı kapatırken ben dışarı çıkıyorum ve ön verandada bana katılıyor.

"Silah hâlâ sende mi?" Kutuyu kamyonu koyduktan sonra ona sordum.

Tişörtünü kaldırıp bana tozluğunun içine soktuğu Glock'u gösteriyor. Ne kadar sevimli olduğuna bakıp sırıtiyorum.

"Güvenlik hâlâ açık, değil mi?" Sert bir bakış atmaya çalışarak çenemi biraz eğiyorum.

Gözlerini deviriyor.

"Tabii ki. Lanet olası ayağımı vurmak istemiyorum." Kamyonetin içine zıpladı ve kemeri göğsünün üzerine çekti. "Ben acıktım. Krep yiyebilir miyiz?" Kapıyı çekip kapatıyor ama çarpmadan önce durduruyor. Hâlâ sessiz kalmaya çalışıyoruz.

Kendimi sürücü koltuğuna yerleştiriyorum ve elini tutup dudaklarıma götürüyorum. Tırnak etlerinde kan lekeleri var.

"Elbette yapabiliriz," diye söz veriyorum, sonra kamyonu çalıştırıyorum, elini kucağıma sıkıştırıyorum.

Otoyola sapıp motele geri dönerken kalçamı sıkıyor. "Hiç gözleme evine gitmedim," diyor hüznle. Sözlerinde umut çiçekleri açıyor.

"Motelin hemen yanında bir tane var. Temizlenelim, sonra orada duralım," diyorum gaza daha sert basarak.

Benim kızım krep istiyor ve alacak da.

NINETEEN

DOLLY

Tereyağı kreplerimin üzerinde eriyor ve tatlı kokusunu içime çekmek için öne doğru eğiliyorum. Gülümseyerek arkama yaslandığımda Ken bana bakıyor.

"Ne?" Garip davranıyorum. Biliyorum ama kendime engel olamıyorum. Dünyanın canlılığı sonunda beni vurdu. Sanki gerçekliğin siyah beyaz bir versiyonunda yaşıyordum ve renkler bir anda geri döndü.

Yumuşak bir kıkırdamayla başını sallıyor. "Yok bir şey, tatlım." Yumurtalarını bıçaklıyor, sonra kürekle ağzına atıyor.

Çatalımı ve bıçağımı alıp krepleri ısırık büyüklüğünde parçalara ayırmakla meşgul oluyorum, böylece onları akçaağaç şurubuyla boğabiliyorum.

"Başka bir şey ister misiniz?" Garsonumuz Ken'in fincanına biraz daha kahve dolduruyor. Kahverengi önlüğünün her yerinde lekeler var, muhtemelen gün boyu masaların üzerine eğilmekten. Topuzundan birkaç tutam saç dökülmüş ve gözlerinin altında bir gölge var. Vardiyasının sonuna olmalı.

"Hayır, teşekkürler. Bence böyle iyiyiz." Ken'e bakıyorum, çünkü belki de başka bir şey istiyor ve çok erken konuştu. Beni onaylarcasına başını sallıyor.

"Aslında, etrafta gazete var mı?" Tekrar Ken'e bakıyorum. "Belki bu öğleden sonra sinemaya gidebiliriz."

"Evet, ön tarafta. Size bir tane getireyim." Garson kız ortadan kaybolur.

"Özür dilerim. Belki de önce sana sormalıyım." Bakışlarımı indirdim.

Çatalıyla masanın öbür ucuna uzanıyor ve bileğimi dürtüyor. "Gözlerini kaldır," diye emrediyor ve itaat etmemi bekliyor. "Böyle şeyleri sormak zorunda değilsin. Bu öğleden sonra sinemaya gitmek istiyorsan gideriz. Benim yanımda tutsak değilsin Dolly."

"Ben öyle düşünmemiştim," diyorum yüksek sesle. Ses tonumu yeniden ayarlayarak devam ediyorum. "Bana böyle davranamazsın." Onunla istediğim için oturduğumu anlaması gerekiyor, beni zorladığı için değil.

Dudaklarının kenarları yumuşuyor ama kara gözlerinde endişe var.

"Bir daha kimse sana böyle davranmayacak." Bu onun birkaç kez verdiği bir söz. Kalbim bunu kastettiğini söyleyebilir, ama beynim dünyadaki tüm kötülükleri sonsuza kadar uzak tutamayacağını biliyor.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Ağzıma bir çatal dolusu krep atıyorum. Tereyağı, yapışkan ve lezzetli bir karmaşa içinde şurupla karışarak dilimin üzerinden akıyor. Bunu önümüzdeki hafta boyunca içebilirim.

"Tabii. Ne istersen." Kahvesini yudumlar.

Yutkunuyorum ve portakal suyuma uzanıyorum. "Neden polis memuru oldun?" Her şey olabileceği bir dünyada, neden her gün dünyanın pislikleriyle yüzleşerek çalışıyordu?

Çatalını tabağa bırakıyor ve kabinde arkasına yaslanıyor. Nefesiyle göğsü genişler.

"İstemiyorsan bana söylemek zorunda değilsin." Daha fazla meraklı olmamak için kabarık kahvaltıdan büyük bir ısırık daha alıyorum.

Garson kız geçerken gazeteyi masamıza bırakıyor. Ken gazeteyi kendine doğru çekiyor ve benim ona tekrar bakmamı beklerken tutuyor. Böyle durakladığında, tüm dikkatimi bana vermek istediği içindir. Bunu elde edene kadar konuşmaz.

"Üniversiteye gittiğimde bilgisayar bilimleri okudum. Bir gün FBI'da adli tıp alanında çalışarak büyük bir iş bulacaktım - bilirsiniz, büyük bilgisayarları hacklemek, banka hackerlarının izini sürmek." Gençliği utanılacak bir şeymiş gibi gözlerini deviriyor. "İlk yılımda annem kayboldu. Ortadan kayboldu." Parmakları kâğıdın kenarlarını kırıştırıyor. "İşten çıktı ve bir daha eve dönmedi. Arama çalışmaları haftalarca sürdü. Kimse bir şey görmedi. Çalıştığı şirketin otoparkında video görüntüsü yok. Cinayete dair gerçek bir kanıt yok."

"Benim gibi," diye fısıldıyorum. Kimse beni ortalıkta görmeyince bir şey düşünmezdi. Sınıfa gitmek dışında nadiren dışarı çıkardım. Gerçek arkadaşlarım yok, sosyal medya yok... Ortadan kaybolduğumu fark edecek kimse yok.

"Evet." Sesi boğazında düğümleniyor. "Onu aramak için okuldan eve geldim. Polis pes etti ve çözülmemiş bir vaka olarak dosyaladı." Kahvesinden bir yudum aldı ve fincanı her zamankinden daha az özenle yerine koydu. "Bir yıl sonra onu buldular. Havaalanının yakınındaki ormanlık alanda sığ bir mezarda. Tecavüze uğramış ve öldürülmüştü." Çenesi sertleşiyor. Annesinin ölümü üzerine yıllarca süren öfke ve üzüntü, kaşlarının etrafındaki kırışıklığı derinleştiriyor.

"Onun katilini bulabilmek için mi polis oldun?" Sesimi alçak tutuyorum. Oturduğumuzdan beri daha fazla insan lokantaya dolmuştu.

"Tüm katilleri bulmak istiyordum," diye kestirip atıyor. "Eğer onu aramaktan vazgeçmeselerdi, öldürülmeden önce onu bulabileceklerini düşündüm."

Kahvesinden uzun bir yudum daha aldı. "Bu, sistemin gerçekte nasıl çalıştığını öğrenmeden önceydi." Alay ediyor. "Aptalın tekiydim, acı çekiyordum ve öfkeliydim. Lanet olası dünyayı kurtaracaktım. Ama dünya kurtarılabilir değil." Tabağını işaret ediyor. "Hepsini yemeni istiyorum."

Bana söylediklerinin kafamda dönüp durmasına izin vererek bir ısırik daha alıyorum.

"Yine de diğer kızları bulmak istiyorsun, değil mi?" Eğer gerçekten dünyanın kurtarılamayacağını düşünseydi, o diskleri gördüğünde bu kadar öfkelenmezdi. Ailemden kurtulmama yardım etmezdi.

"Tabii ki biliyorum." Kahvesinin son damlasını da içiyor ve fincanı tabağıyla birlikte masanın kenarına koyuyor. "Sanırım içimden bir parça hâlâ herkesi kötü adamlardan kurtarmak istiyor. Videoyu gördüğümde bu yüzden sana koştum. Sana ulaşmam gerekiyordu."

Kreplerimin son lokmasını yutuyorum. Midem yediğim yemeğin miktarını karşılamak için geriliyor. Kendimi bu kadar tok hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu.

"Ve sen beni yakaladın," diye hatırlatıyorum ona. "Ve bu diğer kızları bulacağız. Ve kötü adamlardan kurtulacağız."

"Dünyadaki tüm kötü adamlardan kurtulamayız, Dolly." Kaşları çatıldı. "Ama sana zarar verenin yanına kâr kalmasına izin vermeyeceğim."

"Peki ya polis? Evimde parmak izlerimizi bulamayacaklar mı? Ve oyun odasında? Bizi aramaya başlamayacaklar mı?" Aklıma şu an kanunun diğer tarafında olduğu geliyor. Dedektiflik yetenekleri var ama rozeti yok. İyi adamlar olarak anlaşılmayacağız.

Bu ihtimalden rahatsız olmamış gibi bir omzunu kaldırıyor. "Bu konuda endişeli değilim."

"Bu konuda nasıl endişelenmezsin? Orada olduğumuzu bilecekler. Biz olduğumuzu bilecekler. Bizi bulacaklar." Ellerimi masanın üzerinde düzleştirdim, sertçe bastırdım.

Kaşlarını çatı. "İki kasaba uzaktayız ve hiç elektronik ödeme kullanmadık, sadece nakit. Motel güzel ama koridorlarda güvenlik kameraları olacak kadar güzel değil. Ve kamyon Bossman adına kayıtlı."

Ken bana gerçek isimlerini söylemiyor ama onları tanıyor. İçlerinden birinin babamın cep telefonundaki kişi olduğuna eminim. Babamın bize verdiği isim-Mortimer. Evet, Bossman Mortimer'a benziyordu.

"Aileni bulduklarında ve evin tozunu aldıklarında, parmak izlerimizi bulacaklar, evet. Ama aynı zamanda tüm CD'lerin bulunduğu dolabı da bulacaklar" diye açıklıyor Ken.

Başka bir düşünce mideme batıyor. "İnsanlar onları izleyecek mi? Ne yaptığımı görecekler." Yanaklarıma sıcaklık yayılıyor.

"Dolly." Sert ses tonu dikkatimi tekrar ona vermemi sağlıyor. "Babanın sana ve diğer kızlara yaptığı işkenceleri görecekler. Başka bir şey görmeyecekler."

"Ama-"

Parmağıyla beni işaret ederek itirazımı bastırıyor. "Artık suçluluktan bahsetmek yok.

Hiçbirini taşımıyorsun."

Garson durur ve tabağını alır. "Hesap için hazır mısınız, yoksa biraz daha kahve ister misiniz?" Bu bir soru ama o şekilde sormuyor.

Ken bakışlarını benimkilerden ayırmadan, "Sadece çek," diye cevap veriyor. Yine patronluk taslamaya başladı.

Onu bu şekilde seviyorum.

"Hangi filmi görmek istiyorsun?" Gazeteyi açıyor ve önümde ön sayfa yanıp sönüyor.

Oyun evi bana bakıyor. Üst kattaki yatak odasının penceresinin önünde bir yıkım topu beliriyor. Fazladan kıyafetlerin olduğu oda. Oyun odasının karşısındaki oda.

Başlık bana bağılıyor.

HAVAALANI GENİŞLETME ÇALIŞMALARI SONUNDA BAŞLADI.

YİRMİ

"Sen haki rengi seven biri değilsin." Dolly raftan aldığım pantolona burnunu kıvırdı. Kendisi için bir sürü kıyafet bulmuş olmasına ve yatak odasından rağmen ben hâlâ kaçtığımız gün giydiğim ve sinemada kucağıma patlamış mısır döküp lekelemeyi başardığım kot pantolonu giyiyordum. Kahvaltıda öğrendiklerimiz düşünüldüğünde çok da öncelikli değil ama Dolly'nin aklını her şeyden uzak tutmaya yardımcı oluyor.

"Hayır mı?" Düz bacaklı şirket kıyafetlerine dönüp bakıyorum. "Haklısın." Askıyı kalabalık raftaki diğer iki askının arasına itiyorum.

Dolly eşyaları karıştırır ve baldırlarında yırtıklar olan ve bir bacağına dizi kesilmiş bir kot pantolon çıkarır.

Gülüyorum. "Hiçbir parçası eksik olmayan bir çift bulabilir miyiz?" Delik olan bacağı alıyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. "Bu moda. Kampüste böyle şeyler giyen bir sürü erkek gördüm."

Kaşlarımı çatıyorum. Üniversite kariyerinin ne kadarını evde ya da kütüphanede kilitli kalarak geçirmişti?

"Ben üniversite değilim," diyorum.

Uzun bir süre beni arıyor, bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor. "Sanırım değil."

"Bu da ne demek?" Bu şakacı söz içimdeki endişeyi kaldırdı. Gazetede oyun evinin yıkılmak üzere olduğunu gösteren haberden sonra iyice gerilmişti. Parmakları lokantadaki masaya vururken, onu endişelenecek bir şey olmadığına ikna edene kadar kelimeleri hızlıca sıraladım.

Yıkım devam ediyordu, ancak evi yıkarken büyük olasılıkla bizim olaya karıştığımıza dair her türlü kanıtı da yok edeceklerdi. Ona söylediğim tek yalan buydu ama orada neler olduğu hakkında daha fazla şey öğrenene kadar onu panik içinde tutmanın bir anlamı yoktu.

Omuzlarını dramatik bir şekilde silkiyor. "Sadece yaşlı olduğun için."

Ona doğru hamle yapıyorum, belinden tutup kendime çekiyorum, ciyaklayana kadar karnını çimdikliyorum.

"Kaç yaşında olduğumu sanıyorsun?" Onu serbest bırakarak soruyorum. Satış görevlisi ortaya çıktı ve ben izleyicilerden hoşlanmıyorum.

Yüzündeki saçları siliyor, gülümsemesi ruhumu aydınlatıyor. Onu sert ışınlara boğmaya çalışan floresan ışığa rağmen odadaki her şeyi gölgede bırakıyor.

"Elli mi?" diye alay ediyor, rafın arkasına eğiliyor, ulaşamayacağı bir yerde ama çok da uzakta değil.

"Sanırım bunu ödemek zorunda kalacaksın," diye uyarıyorum sırtarak. "Tamam, kırk dokuz?"

Midem kahkahalarla gurulduyor. "Otuz ikiden bir gün bile fazla değil." Çenemi eğiyorum ve ona alaycı bir sertlikle bakıyorum.

Gülüyor, tüm vücudu titreten bir kahkaha ve sesi cennete daha fazla benzeyemezdi.

Delik ya da yırtık olmayan birkaç kot pantolon alıyorum ve onu kasaya yönlendiriyorum. "Hadi buradan çıkalım."

Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış, hâlâ bana sırtıyor.

Ona başımı salladım. "Artık sorun yok." Parmağımla onu işaret ediyorum. "Yaşımla ilgili yaptığın küçük şakanın bedelini hâlâ ödemen gerekiyor. Daha da kötüleştirme."

Yanakları kızarıyor. "Ne kadar kötü?" diye fısıldıyor biz kıyafet raflarının arasında dolanırken.

Uzanıp elini tutuyorum ve sıkıca kavriyorum. "Benim geldiğim yerde yaramaz kızlara genellikle şaplak atılır." Yıllardır bir kadına şaplak atmamıştım. Hatta daha uzun zamandır biriyle ciddi bir ilişki yaşamadım. Ama Dolly herhangi bir kadın değil ve önerim sikimi sertleştirmiş olabilir ama onu korkutabilirdim.

"Sanırım biraz yaramazlık yaptım." Parmaklarını elimin etrafında sıkıyor. Kasaya geldiğimizde, kasiyerin kulağına gitmeden önce bizi durduruyorum.

"Dolly, gerçekten öyle demek istemedim. Seni asla incitmem."

Gülümsemesi soluyor. "Sen... sen bana şaplak atmak istemiyor musun?" Büyümüş göz bebekleri zihninin içine bakmamı sağlıyor.

"İstiyorum ama seni incitmek istemiyorum."

İç çekiyor ve kolumu sertçe çekiyor. "Yapmayacaksın." Kararlı. "Kimse bana bunu yapmadı, Ken. Her zaman benim isteğim dışında ve kötü nedenlerle oldu."

Demek istediği yankı uyandırıyor.

"O zaman odaya geri dönelim." Onu kasaya doğru çektim ve kot pantolonu tezgâhın üzerine fırlattım.

Kısa motele geri döndük. Dolly odanın ortasına doğru yürüyor ve bana dönüyor, gözleri beklentiyle kocaman. Kapıyı tekmeleyerek kapatıyorum ve kilidi fırlatıyorum, burada kimsenin bizi rahatsız edeceğini sanmıyorum. Kot pantolon çantasını masanın üzerine atarak ona doğru ilerliyorum. Bakışları benimkilerden hiç ayrılmıyor. Yine dolgun, pembe dudağını dişlerinin arasında ısırıyor. "Eee." Ellerimi omuzlarına koyuyorum. Hâlâ çok zayıf. kilo alması zaman alacak ama o mükemmel.

"Yaşınla ilgili seninle dalga geçtim," söze giriyor ben devam etmeyince.

Başını salladığında yanaklarında mükemmel bir pembe tonu beliriyor. Saçları omuzlarına dökülmüştü, ben de tutamları geriye doğru taradım.

"Seni asla incitmeyeceğim," diyorum ona. Bir zamanlar elimin altındaki bir kadının çılgınlıkları ve inlemeleri libidomu harekete geçirirdi ama Dolly'ye zarar verme riskini göze alamam. Asla.

"Bana zarar vermeyeceksin." Kolumu kaldırıp elimi ağzına götürüyor ve avucuma şefkatli bir öpücük konduruyor. "Bana her vurduklarında, bu öfkeden, kendilerine ait olmayanı almanın verdiği hastalıklı zevkten kaynaklanıyordu. Sen bana bunu yapmayacaksın." Avucumu tekrar öpüyor, başparmağıma doğru yaylanan çizgi boyunca yalıyor. "Kötüyü iyiyle değiştir."

Benim yumuşak olmamı istemiyor, ki bu iyi bir şey çünkü onunla birlikte olabileceğimi sanmıyorum. Onun miyavlamalarını ve ağılamalarını istiyorum. Onun acısına sahip olmak ve ona zevk vermek istiyorum. Onunla ilgili her şeye sahip olmayı hedefliyorum ve ellerim kollarında gezinirken gözlerinde oluşan arzu, bana vereceği şey için umut vaat ediyor.

Yatağın kenarına oturup onu dizlerimin üzerine yatırıyorum. Nefes nefese kalıyor ama kalkmaya çalışmıyor. Ellerini yerde düzleştirerek kendini daha da aşağıya doğru eğiyor ve kıcını benim için daha yükseğe kaldırıyor.

Tişörtünü sırtına geçirip taytını aşağı çekiyorum. Kıçında soluk yara izleri var, derisi geçmişinin dehşetiyle gölgelenmiş ve boyanmış. Hepsini yıkayacağım ve teninde yeni bir başlangıç yapacağım.

"Eğer durmamı istiyorsan, sadece söyle. Sadece dur de." Eğer bunu ima bile ederse, uyarıyı dikkate alacağım. Ona hak ettiği neşeyi vermeyen hiçbir şeyi ona yaşatmayacağım.

"Yapacağım," diye söz veriyor, bana bakabilmek için başını çeviriyor. Yanakları pozisyonundan dolayı kızarmış ve gülümsemesi geniş, o hazır.

Bunu sevmemiş gibi davranmayacağım bile. Sikim sertleşti ve ona doğru bastırıyor. Kıçı güzel ve pembe olduğunda, onu cehennemde becereceğim.

Yanaklarında gezdirdiğim elimin altında kıcı sıcacık. İlk şaplak onu sarsıyor ama sessizliğini koruyor. Elimi yanaklarında gezdiriyorum ve elimi tekrar sertçe indiriyorum, kıcının küçük zıplamasını izliyorum. Hay sikeyim. Sikim seğiriyor.

Kararlı ve sert bir şekilde kıcına şaplaklar atıyorum. Sağ bacağı kucağımdan kayıyor ve onu benim için açıyor. Darbenin etkisiyle kasıldığında, amı bacağıma baskı yapıyor ve kot pantolonumu ıslatıyor. Her inilti daha fazlasını arzulamama neden oluyor, ta ki sonunda bana alçak bir inilti hediye edene kadar.

Ona şaplak atmayı bıraktım, kıcının derin kırmızısını ıslattım. Taytını daha da aşağı iterek bacaklarından çekiyorum, o da hemen benim için açıyor. Ayaklarını yere bastırıyor ve kıcı kucağımdan kalkana kadar kavisler çiziyor, amı benim için sergileniyor.

Eğlenceye meze olan şaplak bitti. Elimi dizinden bacaklarının arasındaki sıcaklığa doğru kaydırıyorum. Benim için sırlıslam olmuştu. İki parmağımı girişine bastırduğimde yine inliyor, daha yüksek sesle, şaplak attığım zamankinden daha derin.

"Hoşuna gitti mi?" Orta parmağımı ikinci boğuma kadar amına daldırarak soruyorum.

"Evet," diyor nefes nefese. Onu bütün gün böyle tutabilir, şaplak atıp onunla oynayabilir, çığlıkları ve inlemeleriyle benim için müzik yaratmasına izin verebilirdim. Ama amı parmağımın etrafında kasılıyor ve ben onun sıcaklığıyla sarılmak istiyorum.

İki parmağımı tamamen içine sokuyorum ve o benim için kalçalarını oynatırken içine girip çıkıyorum. Çok fazla değil - hayır, yeterli olmadığı için sızlanıyor. Sikimin ona vereceği yanma ve esneme hissini istiyor.

Sadece sorması yeterli.

"Bir şey ister misin Dolly?" Sol elimle kıcının yanağını tutup çekiyorum. Amcığı daha da açılırken göt deliği kırmızı kürelerinin arasından bana bakıyor.

"Ken." Parmaklarımı büküp içindeki gizli noktayla oynayarak ayak parmaklarının kıvrılmasına neden olduğumda havayı içine çekiyor.

"Sormak zorundasın, Dolly." Beni görmeye çalışmaktan vazgeçmiş olsa da ona sırtıyıyorum. Altındaki zemine bakarken saçları yüzünü örtüyor.

"Ken, lütfen. Becer beni." Sesinde titreme yok, sadece kararlılık ve ihtiyaç var.

Parmaklarımı ondan çekiyorum ve onu kucağımdan kaldırıp yatağa atıyorum. O tişörtünü çıkarmaya çalışırken ben de kıyafetlerimi çıkarıyorum. Çıplağım ve o yatakta uzanmış, dirseklerine dayanmış, yenmeyi bekleyen bir av gibi beni izliyor.

Ayak bileğinden tutarak, üzerine tırmanmadan önce onu yatağın ucuna doğru çekiyorum. Ten tene, uzanıyoruz. Kulağının arkasındaki hassas noktaya ulaşana kadar vücudunda, göğüslerinin arasında, çenesi boyunca öpücükler bırakıyorum. Kısıtım yapıyorum.

Elleri her yerimde, sanki beni hiç unutmak istemiyormuş gibi beni hissediyor. Yukarı doğru yükseliyor, omzumu öpüyor, yüzümü çerçeveleyiyor ve ağzını benimkine bastırana kadar beni kendine çekiyor.

O başladı, ama ben yöneteceğim. Dilim dudaklarının arasından geçerek bizi daha derinlere ve daha sertlere götürüyor. Sikim amına doğru bastırıyor ve vücutlarımızın arasına uzanıp, zevkle haykırmak için öpücüğümünden kurtulana kadar klitorisini ovuyorum. Sikimi onun girişiyle hizalayıp ona bakıyorum.

"Sen tanıdığım en güzel kadınsın," diyorum ona. Ve bu saçmalık değil. Pantolonunu indirmek için bir cümle ya da libidomuzu daha da yükseltmek için şehvetli bir ifade değil. Bu gerçek. Sade ve basit.

Yanaklarını bir kızarıklık kaplıyor. "Ben sadece benim," diye fısıldıyor.

"Ve sen her şeyisin," diyorum, ağzını başka bir tutku dolu öpücükle alırken sikimi sertçe içine sokuyorum.

Sıcaklığı beni çevreliyor, ben itmeye başladıkça beni daha derine çekiyor. Ona doyamıyorum. Öpücükleri, dokunuşları, amı... Ben onu daha sert ve daha sert sikerken her şeyi içimde kaynaştırıyor.

Bacaklarını yukarı çekip sikimi daha sıkı kavlıyor.

"Siktir," diye inliyorum, öpüşmeyi kesip daha hızlı içine pompalıyorum. "Siktir."

Tırnakları omuzlarıma batıyor. "Arkadan, Ken. Arkamdan sik beni."

Tartışmak için sahip olduğum tüm yetenekler, aletim onun içine kaydığı anda pencereden dışarı çıktı. Onu duyduğumu bilmesi için başımı salladım ve dışarı çıktım. Elleri ve dizleri çırpınarak kendini önüme attı. Omzunun üzerinden bana sırtırken hala pembe olan kıcı bana doğru kıpırdandı.

"Yumuşak değil," diye emrediyor ve ben neredeyse patlıyorum. Peki, hanımefendi.

Kalçalarını kavrayarak, kızıma istediği şeyi vermek için hiç zaman kaybetmiyorum - talep ettiği şeyi. Bir hamlede taşaklarımı içine sokuyorum. İçine girerken tırnaklarım derisini ısırtıyor.

Yatak gıcırıyor ama Dolly'nin homurtularıyla bastırılıyor. Sikim içine girerken kendini sabitlemek için yatak başlığını tutuyor.

Saçlarını kavıyorum, yumruk yapıyorum ve daha yüksek sesle inleyene kadar başını geriye çekiyorum.

"Siktir. Siktir. Siktir," diye bağıyor.

Belinden kayarak klitorisini buluyorum. Nazik olmak istemedi ve olmayacak da. Benden alamayacak.

Ben bir pisliğim.

Bunun acıtmasını istiyorum.

Onun acıyı alıp benim için güzel bir şeye dönüştürmesini istiyorum.

Klitorisini çimdiklemek onu kızdırıyor. Kıpırdanıyor ama kaçamıyor. Saçlarını bırakıp sinir yumağını tekrar kavıyorum.

"Ken!" diye bağıyor, ama daha önce duyduğum gibi korkunç bir şekilde değil. Hayır, tam olarak yapmasını istediğim şeyi yapıyor: kabulleniyor.

Amcığı sikimin etrafında kenetleniyor. Sıcak, ıslak ve sıkı, bana kendi yöntemiyle işkence ediyor - en iyi şekilde.

"Şimdi benim için iyi bir kız olacak mısın?" Kalçalarımı sallayarak ve onu yatakta öne doğru iterek soruyorum. Öne doğru tökezliyor, ama dinlenmesine izin vermeyeceğim, henüz değil. Ellerinden kurtulup yatağın üzerinde sallanana kadar başını geriye doğru çekiyorum.

"Evet. Evet. Evet. Evet. Aferin kızıma." Sözcükler havayı emerken çıkıyor.

"Yakınsınız, değil mi? Kızım boşalmak mı istiyor?" Klitorisini kızdırıyorum, arkadan içine girerken dokunuşlarımı yumuşatıyorum.

"Evet. Lütfen...oh, lanet olsun, lütfen, Ken." Kollarını arkaya doğru savurarak bana sarıldı, beni kendine çekmeye çalıştı.

Onu geri ittim, yüzü yastığa gömüldü.

"Kıçını kaldır." Kıçını tokatlamak için saçlarını serbest bırakıyorum. İnliyor. "Daha yükseğe," diyorum, onu tekrar tokatlıyorum. Bir titreme vücuduna doğru ilerliyor, sikimin üzerinde titreşiyor.

"İşte böyle. Aferin kızıma," diye mırıldanıyorum, klitorisini okşuyorum, sert ve yumuşak arasında gidip geliyorum, ta ki umduğum kadar büyük bir şevkle bana geri dönene kadar. Serbest kalmanın peşinde.

O çok açık ve arzularını söylüyor. Bir daha asla bir kutuya tıklılmasına izin vermeyeceğim. Vahşi ve özgür olduğu yerde, şu anda yaşadığı yerde.

"Ken!" Yastığa doğru çılgılık atıyor. Amı sınıksız kenetleniyor, sonra bir spazm dalgasıyla serbest kalıyor ve ben de son kısıtlama parçasını da eritiyorum.

var.

Tekrar tekrar onun sıkılığına pompalıyorum, sonra bedenim kontrolümden çıkarken hareketsiz kalıyorum. Görüşüm kararıyor ve odadaki sesler gergin dalgalara dönüşüyor.

Üzerine yığılıyorum ama onu ezmek için ellerimle kendimi destekliyorum. Zorlu nefes alışları yumuşak bir iç çekişle karışıyor. Yanağına bir öpücük konduruyorum ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

"İyi misin?" Bedeninden kayarak soruyorum. Onu vücudumla örtüyorum. "İyiden çok daha iyiyim," diye beni temin ediyor.

Alnındaki bir tutam saçı tarıyorum.

"Dersini aldığını mı sanıyorsun?" Benden bayat şakalar çıkarıyor. Gülüyor, bu yüzden onu affediyorum.

"Seni bir daha asla elli yaşında olmakla suçlamayacağım." Ciddi bir yüz ifadesi takınmaya çalışıyor, ama yüz ifadesi bozuluyor. "Bir dahaki sefere, altmış olduğunu varsayabilirim."

Yanına düştüm ve ona sarıldım. Döllerim ondan sızıyor ve yatağın her yerine bulaşıyor ama umurumda değil. Kızımı kollarımın arasına almıştım ve o gülümsüyor ve doyuyordu.

Bundan daha iyi ne olabilir?

YİRMİ BİR

DOLLY

Ken'le birlikte oyun evinin dışında geçirdiğim günlerde öğrendiğime göre patates cipsi neredeyse her sorunu çözebilir. Annem ve babam evde hiç bulundurmazlardı ve benim de bu tür yiyecekleri yememe izin verilmezdi. Beni şişmanlatırlardı ve benim zayıf kalmam gerekiyordu. Sağlık nedenleriyle dediler, ama şimdi daha iyi biliyorum. Babamın beni küçük tutması gerekiyordu, böylece onun ve diğerleri için mükemmel bir bebek olabilirdim.

"Dikkat et, karnın ağrıyacak," diye uyarıyor Ken banyodan dönerken.

Son cipsi ağzıma atıyorum ve poşeti elimde buruşturuyorum. "Sıkılmadın mı?" Bacaklarımı yataktan sallayarak ona soruyorum. Uzun zamandır Oyun evinin yıkılmasının üzerinden iki gün geçti ve ben hiçbir haberi iyi haber olarak kabul etmiyorum. Gazetelerde ya da haberlerde oyun evinden ya da ailemin bulunduğu bahsedilmiyor.

"İlginç bir şey buldum." Ken dizüstü bilgisayarını çalıştırır. Babamın bilgisayarından indirdiği her şeyi gözden geçiriyordu. O videoları izlerken ben de sokağın karşısındaki kafeye gidip bize donut aldım. Onları görmemi istemiyordu ve benim de buna karşı çıkmaya hiç niyetim yoktu.

"Ne?" Cips poşetini çöpe attım.

Bilgisayarı bana doğru çeviriyor. "Queenhearts hala internette aktif."

Kanım donuyor, bir an için beni donduruyor. "Onu görebiliyor musun?" Şok yeterince çözüldüğünde soruyorum. "O seni görebiliyor mu? Senin neye benzediğini biliyor," diye acele ediyorum, endişeyle.

"Hayır, sorun değil. Bir kullanıcı kimliğim var ama fotoğrafım yok. İnsanlar bu tür sitelere yüzlerini koymayı sevmezler. Bende de fotoğrafı yok ama faaliyetlerini görebiliyorum." Ekrandaki giriş listesini işaret ediyor. "Dolly for Hire sitesindeki eski oturumları izliyormuş."

Kollarımı göbeğime doladım. "Videoları indirmedi mi?" Ben oyun odasında yapmış tüm korkunç şeyleri başkalarının görmesine izin veriyordu. Erkekler ve kadınlar hâlâ benimle. Bana gülüyorlardı. Beni kendi çıkarları için kullanıyorlardı.

Belimdeki elleri dikkatimi tekrar ona çekiyor.

"Yapmadım çünkü etkinliği izlemek istiyordum." Sesi yumuşak, sanki çok gürültü yaparsa kaçacak korkak bir kedi yavrusuymuşum gibi. Yavru kedilerin bile pençeleri vardır.

"İnsanların izlemesini istemiyorum!" Ellerini kendimden uzaklaştırıyorum. "Onların indirilmesini istiyorum. Hemen! Artık kimse beni izleyemez. Hiç kimse!" Sandalyesinden kalkıyor ve kollarını bana dolayarak sıkıca sarılıyor.

"Tamam, tamam." Elini saçlarımla üzerinde gezdiriyor. "Beslemeleri kapatabiliriz. İhtiyacım olan şey bende. Onu buldum."

Endişem yatıyor.

"Neden insanlara izin verdin-?"

"Onun izini sürmem gerekiyordu ve bunu yapmanın en iyi yolu onun izlemeye devam etmesine izin vermektir. Dragonmate de öyle. Ama son zamanlarda ortalıkta görünmüyor."

Kucağından yavaşça iniyorum. "Eğer yayınlara kapatırsan, onu göremez misin?"

"Sitede yok ama diğer siteler aracılığıyla izini sürebilirim." Alnını ovuşturuyor. "Böyle bilgisayarlar üzerinde çalışmayalı uzun zaman oldu. Çoğunlukla sadece oyun oynuyorum. Eyalet veri tabanına girebilseydim daha kolay olurdu ama giriş bilgilerimi kullanırsam merkezin haberi olur. Beni arayıp aramadıklarını da bilmiyorum."

Onun ya da ortağının kayboluşundan hiç bahsedilmedi.

"Onları atamaz mıyız? Daha uzağa gidelim, mesela yüz mil, sonra sen işini yaparsın ve biz geri döneriz? Giriş bilgilerinizi görürlerse izini sürebilirler, değil mi? Bu onları buradan uzaklaştırır."

Ellerini çenesinde gezdiriyor. Önceden kalan küçük kirli sakalları uzamış ve tam bir sakala dönüşümüş. Bu ona sert bir görünüm veriyor, sanki günlerini ağaç keserek geçiriyormuş gibi.

"Önce Queenhearts'ı ziyaret edelim. Kayıtları okudum. Son özel istekten o ve Ejderha Arkadaşı sorumluymuş. Paralarını bir araya getirmişler." Bir nefes duraklıyor. "Beni dilimlediğini görmek için elli bin."

Kalbim durdu.

"Seni öldürmemi mi istediler?" Başımı sallıyorum. "Bunu asla yapmazdım."

Kaşlarını kaldırıyor. "Bunu da düşünmüşler. Eğer işbirliği yapmazsanız, Bossman'ın bunu yapması ve size izletmesi için bir yirmi beşlik daha ödeyeceklerdi. Sonra..." Ağızını kapatıyor.

"Sonra ne oldu? O gece ne yapacaklardı?" Bunu benden saklamasına izin vermeyeceğim. Bildiği her şeyi öğrenmeliyim. Bu benim hakkım.

"Sonra seni benim kanımla boyayacaklar ve tavandaki iplerden sarkarken sana tecavüz edeceklerdi." Bana her şeyi anlatmıyor ama boşlukları kendim dolduruyorum. Beni daha önce de asmışlardı, bir kuklaya .

"Ve bunu o mu istedi?"

"İkisi de yaptı. Kimin fikri olduğunu söyleyemem ama ona sorabiliriz." Dudakları kenarlardan kıvrılıyor. "Onu gördüğümüzde her şeyi sorabiliriz."

"Nerede olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama nerede olacağını biliyorum."

Kaşlarımı çattım. "Oyun oynuyorsun. Sadece söyle bana."

"Sık sık başka bir siteye giriyor, kendi oyun zamanı fikri için insanlarla gerçekten buluşabileceğiniz bir site. Onun oyuncağı olmak için teklif verdim. Eğer kabul ederse, buluşmak için bir zaman ve yer belirleyeceğiz." Ellerini birbirine sürtüyor.

Yatağın kenarına çöktüm. Queenhearts benden Ken'imi öldürmemi istedi. Bana işkence yapıldığını görmek istedi, tecavüz edilip incitilmem için para ödedi. Ve ben onunla aynı odada olacağım. Canlı bir insanla. Merhaba dediğimizde kalbi atacak, pompalayacak. Ondan ayrıldığımda, elimde hareketsiz ve sessiz olacak.

"Ne zaman?"

"Teklifi kabul ederse, bu gece için ayarlayacağım. Eğer Ejderha Arkadaşı hakkında ihtiyacımız olan bilgiyi bize veremezse, önerdiği gibi şehir dışına çıkacağız. Güvenli bir yere geldiğimizde, veri tabanına girip bulabildiğim her şeyi bulabilirim. Bir arama başlatmadan önce bunu yapmak için muhtemelen tek bir şansımız var."

"İşimiz bittiğinde ne olacak? Onlar gittiğinde bize ne olacak?"

Çenemi tutup başımı geriye yatırıyor. "O zaman baştan başlarız." "İnsanlar bizi arayacak."

Başını iki yana sallar. "Bunu sonra düşünürüz." Bilgisayar çalışıyor ve o da geri çekiliyor. "Cevap verdi."

O bilgisayara tıklarken ben nefesimi tutuyorum.

"Kahretsin, evet," diye mırıldanıyor ve yazmaya başlıyor. "Kabul etti. Bu akşam saat onda buluşacağız."

Dudağımı ısıriyorum, çok geniş gülümsememeye çalışıyorum. Başkasının mutsuzluğunda neşe bulmak kibar bir davranış değil.

Ama içimden gelen kıkırdamayı durduramıyorum.

"Daha fazla alete ihtiyacımız var." Yataktan kalktım. "Sadece bir silahımız olamaz. Daha fazlasına ihtiyacımız var."

Ken gülüyor. "Merak etme, ihtiyacımız olan her şeyi alacağız."

Kalbim hafifliyor. "Bu gece onu gerçekten göreceğiz miyiz?" Noel Baba'yla bir akşam yemeği planlıyor da olabilirdik, kalbim böyle sevinçle çarpıyor.

"Evet, Dolly." Önümde çömeldi ve ellerimi kendi ellerinin içine çekti. "Yayınlara hâlâ açık olduğunu sana söylemediğim için özür dilerim."

Daha önce hiç kimse benden özür dilememişti. Bana bakarken gözlerine acı yerleştiriyor. Beni incitti ve bu ona da acı verdi.

"Onları bulmak için yapman gerekeni yapıyordun." Öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırıyorum ve sakalından dolayı gıcıklayan hızlı bir öpücük konduruyorum. "Beni incitmeye çalışmıyordun."

"Ama benim işim seni korumak. Seni incitecek bir şey yapmamalıyım." Eğer izin veririm kendini dövecek.

"Birbirimizi koruyoruz," diye düzeltiyorum onu. "Artık onun nerede olduğunu biliyoruz ve yakında Ejderha Arkadaşı'nı da öğreneceğiz."

Dudaklarının kenarları . "İnanılmazsın."

"Ben sadece benim," diyorum, bana her iltifat ettiğinde yaptığım gibi. Özel bir şey değilim ama bunu eninde sonunda öğrenecek. Bu arada gülümsemesindeki yumuşaklığı ve gözlerindeki ışığı görmek güzel.

O oyun odasında ona olanlar... Hiç kimse bunu yaşamamalı. Bunu kabullenmişim. Her an ne kadar korkunç olsa da, her nefesimin son nefesim olmasını ne kadar istesem de, bu benim için yeni bir şey değildi. Ama Ken bu şekilde büyümedi. O bir kahramandı, kurban değil. Ve o adamlar onu kurban kalıbına sokmaya çalıştılar.

"Dolly." Parmakları ellerimi sıkıca kavıyor. "O yayınlar, o videolar uzun zamandır internette. Hâlâ her yerde olma ihtimalleri yüksek. Hepsinin izini sürebileceğimden emin değilim."

Saklanacak güvenli bir yer bulmak için gözlerini arıyorum. Mesele hala orada olup olmamaları değil. Kopyalanıp başka sitelere yüklenmemiş olma ihtimalleri yok.

"Biliyorum," diye fısıldıyorum, gerçekliğin yakıcılığından boğazım acıyor. "Babamın videolarını sadece Bossman'e göndermediğinden eminim. Birkaç kez annemle konuştuğunu duydum." Ellerimi tuttuğu yerden çekip yüzümü kapatıyorum. "Çok aptaldım. Çok aptaldım. Kaçmalıydım. Bir sürü şansım vardı. Neden kaçmadım?"

"Hey! Hey." Bileklerimi kavradı ve yüzümü açtı. "Hayatta kaldın. Tek yapman gereken buydu ve başardın." Alnı kırışıyor ve dudakları inceliyor.

"Yaptım," diye kabul ediyorum. Eminim daha derin bir açıklaması vardır. Çocukluğundan beri istismara uğrayan bir kızın kaçmak için pek çok yolu vardır ama asla kaçmaz. Gitmek kalmaktan daha korkutucuydu sanırım. Gölgede dolaşan canavarlar vardı ve babam beni onlardan korudu. Çünkü babamdan daha kötü insanlar da var. Queenhearts gibi.

"Şimdi ona ödeteceğiz, değil mi?" Ben soruyorum. Onun gibi insanlar yaydıkları dehşeti asla durduramayacaklar. Eylemlerine son vermenin tek yolu onu bitirmektir.

Bana parlak bir gülümseme gönderdi. "Evet."

Bu düşünceye tutunuyorum - onun acısına, değer verdiği zavallı hayatını tüketirken attığı çılgınlara. Ken'den istediği her şeyi bilmiyorum ama bana yapılmasını istediği her şeyi hatırlıyorum.

"Peki ya diğerleri? Çok fazla insan vardı." Hiçbirinin kaçmasına izin vermek istemiyorum.

"Hepsini bulmamız bir ömür sürebilir." O gerçekçi biri. Bu yüzden ona güveniyorum, bu yüzden onu çok seviyorum. Ben sallanan bacakken o sağlam olan.

"Barışı hak ediyoruz." Başımı salladım.

"Bence biraz dinlenmelisin. Bu gece geç saatlere kadar onunla buluşmayacağız."

Parmak uçlarımı çenesinde gezdiriyorum. "Uyumama yardım etmenin en iyi yolu ne biliyor musun?"

Ağzının sağ tarafı yukarı kalkıyor. "Seviyorum."

Kendimi yatağa itip yastıkların üzerine yerleşiyorum. Yatak onun ağırlığının altına girer girmez, uzun tişörtümü kalçalarımın üzerine çekip bacaklarımı onun için açıyorum. Ağzı tereddüt etmeden doğru noktayı buluyor.

Bedenimle bu kadar kolay oynamasına alışabilecek miyim? "Siktir," diye inliyorum, umurumda olmadığına karar veriyorum.

YİRMİ İKİ

KENDOLL

Bu motelin üst katına bir buz makinesi lazım. Gitmeye hazırlanıyor olmalıydık ama Dolly gazozu için buz istiyor ve ben o kadına hayır diyemiyorum.

Elimde buz kovasıyla son merdivenden inip korkulukların etrafından dolanarak makineye doğru ilerliyorum. Gözlerim ön ofisin hemen dışında park etmiş siyah bir sedana takılıyor ve kalbim göğsüme çarpıyor.

Ofisin kapısı açılıyor ve ben arkasına atlıyorum. Siktir. Sikeyim. Siktir.

Nefesimi tutarak, ofisten kimin çıktığını görmek için makinenin etrafına bakıyorum.

Kafam karıştı.

Neredeyse buz kovasını düşürecekdim. Pierce.

Ofisin dışında durdu, kapının arkasından kapanmasına izin verdi ve bir güneş gözlüğü taktı. Çok dikkatliydik. Bizi buraya kadar takip edemezdi.

Arka cebinden telefonunu çıkarır ve ekranı kaydırır. Telefona dokunurken arabasına doğru yürüyor. Arkası bana dönük olduğunda, merdivenlere doğru koşuyorum. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak Dolly'nin beni beklediği odaya koşuyorum.

"Dolly, gitmeliyiz." Odaya daldım.

Banyonun dışında duruyor, diş fırçası ağzından sarkıyor.

"Gitmemiz gerek. Şimdi." Acele etmesi için elimi .

Daha sonra durulayabilir.

Gözleri kocaman oldu.

"Dolly. Aşağıda bir polis var. Birlikte çalıştığım bir polis. Hemen gitmeliyiz."

Farkına ve tüm hızıyla devam ediyor.

Pencereyi kontrol ediyorum, perdeyi dışarıyı görece kadar aralıyorum. Odamızdan arabayı göremiyorum ama merdivenleri rahatlıkla görebiliyorum. Şimdilik boş.

"Ne alacağız?" diye soruyor bana, ayaklarını ayakkabılarının içine sokarken.

"Taşıyabileceğimiz kadar. Geride bir şey bırakmamaya çalışın. İkinci bir yolculuk yapamayız. Kamyona bindiğimizde gidiyoruz."

"Tamam." Oyun evinde doldurduğumuz spor çantasını dolaptan çıkarıyor. "Tamam, neredeyse." Ben bilgisayarı toplamaya başlarken o da koşturup çorapları ve aldığımız kıyafetleri alıp çantaya ekliyor. Pierce'ın iç çamaşırlarımızı ele geçirmesi umurumda bile değil ama bilgisayarda ihtiyacımız olan her şey var.

"Hazır," diye anons ediyor, omzuna astığı dolu spor çantasıyla kapıya doğru koşuyor.

Dizüstü bilgisayarı ve sürücü kutusunu taşıyarak onu kapıda karşıladım.

"Arkamda kal, anladın mı? Benim emrim olmadan hareket etme."

Dudaklarını büzüyor. Otoriter yanımı sevse de bazen bu onu . O zamanlar en güzel zamanlardır ama bu konuya girecek vaktimiz yok.

Tekrar dışarı baktım. Hala temiz.

Kapıyı yavaşça açıyorum, Pierce'ın kafamıza silah dayayarak içeri girmesini bekliyorum.

"Orada kimse yok," diyor Dolly ben hâlâ kıpırdamayınca.

"Tamam, gidelim ama binaya yakın durun." Silahım kotumun içine sıkışmış durumda ama ellerim dolu olduğu için yeterince hızlı çıkaramayabilirim. Hızlı olmamız gerek.

"Anladım." Omzuyla beni dürtüyor. Şimdi patronluk taslamaya başladı. Kaşlarını kaldırıyorum, iç çekene kadar bakışlarını sabit tutuyorum. "Anladım, Ken. Gerçekten." Cesaretini geri kazanmaya başlıyor ve bu hoşuma gidiyor. Bir daha asla cesaretini kaybetmesini istemiyorum ama bazı zamanlar tereddüt etmeden emirlerime uyması gerekecek. Onun haydutça bir göreve çıkmasından endişe edersem bizi koruyamam.

Kamyona gitme konusunda hemfikir olduğuna ikna olduktan sonra başımla onaylıyorum ve yola çıkıyoruz. Elimizdeki tüm ıvır zıvırı taşıyabildiğimiz kadar binaya sıkıştırarak merdivenlere ulaşıyoruz. Onu durduruyorum ve Pierce'ın arkadan gelip bizi şaşırtmaya çalışmadığından emin olmak için etrafa bakıyorum.

Dikkatliydim. Giriş yaparken nakit para ve sahte isimler kullandık. Bizi nasıl buldu ki? Adam bana bir çörek dükkanından çıkmanın yolunu bulabilecek bir polis gibi gelmedi.

"Merdivenlerin dibine indiğimizde kamyona ulaşmamız gerekiyor. Nereye park ettiğini hatırlıyor musun?" Soruyorum ama cevap vermesi için ona zaman tanımıyorum. "Binanın hemen karşısında. Koş ve içeri gir." Yükümün ağırlığını sol koluma veriyorum ve anahtarlarımı çıkarıyorum. Kabinin kilidini açabileceğim kadar yakınız.

"Tamam, koş ve içeri gir. Anladım," diyor, gözlerini merdivenlere dikmiş. Kaçmaya hazır.

Kollarımdaki her şeyi yeniden ayarlayarak, anahtarlar hazır, ilk adımı atıyorum. "Hadi gidelim." Hemen arkamda olduğundan emin olarak, merdivenlerden aşağı iniyorum.

Aceleyle motelin ana katına inerken adımlarımız zihnimde yankılanıyor. Aşağıya indiğimizde, kamyonu doğru aceleyle ilerlemeden önce onu görüş alanımda hizalamak için sadece bir nefes duruyorum. Dolly arkamdan bağırıyor ve ben kıpırdamıyorum. Park yerindeki yağ birikintisine basıp kayıyor. Elindeki çanta yere dökülüyor ve kıyafetleri kapıyor.

"Bırak onu. Sorun değil," diye ısrar ediyorum. "Daha fazlasını alacağız. Merak etme," diyorum tekrar, hepsini toplamaya niyetli görüldüğünde.

Sonunda çantayı kaptığı gibi kamyonete koşuyor ve bu sırada beni geçiyor. Kapılarımızı açıyoruz ve her şeyi kamyonetin arkasına atıp içeri giriyoruz.

"Bizi gördü mü?" diye soruyor, arka camdan dışarı bakarken nefesi kısa aralıklarla geliyor. Bizi koşarken görmediyse, kamyonu da görmemesi gerekirdi ama park ettiğimiz yerden onun konumunu göremiyorum.

Anahtarı kontağa sokup kamyoneti çalıştırıyorum.

"Hadi buradan gidelim." Kamyoneti geri vitesle taktım ve çıkışa doğru hizalayarak durduğumuz yerden çıktım. Park ettiğimizde Dolly radyoyu kapatmamıştı. Müzik, ağır ritimleri ve sabit ritmiyle sessiz alanı dolduruyor.

Gaza basıp bizi ana yola doğru itiyorum. Çıkışa yaklaştığımda, son iki arabanın arasından bir adam çıkıyor ve ben de frene basıyorum. Dolly'nin elleri ön panele çarpmamak için kendini koruyor.

Bakışlarımı adama doğru kaldırıyorum. Gözleri kocaman, ağzı açık donup kalmış. Gözlerinde tanıma duygusu beliriyor ve neredeyse eziliyor olmanın şoku şaşkınlığa dönüşüyor. Kaşları kırışıyor, ağzı aşağı doğru kıvrılıyor.

"Bu o mu?" Dolly soruyor, ses tonunda panik var. "Git!" diye ısrar ediyor, avucuyla ön panele vuruyor.

Pierce'ın bakışları benden Dolly'ye kayıyor ve kırılganlıklar derinleşiyor. Başını hafifçe yana eğiyor.

Bizi görmeyi beklemiyordu.

Aklımdan senaryolar geçiyordu. Burada kimi arıyordu? Tiyatroda olanlar hakkında bir şey biliyor muydu? O da bunun bir parçası mıydı? Kim olduğunu biliyor mu?

Pierce karşılaşmamızın şaşkınlığını üzerinden atıyor ve kamyonun yan tarafına geçerek kapıma doğru ilerlemeye başlıyor. Elleri silahını taşıdığı ceketinin altında geziniyor.

"Ken, lütfen." Dolly'nin sesi titriyor.

Pierce camıma geldiğinde gaza basıp otoparktan çıkıyorum. Otoparkın ortasında durmuş, biz uzaklaşırken bize bakıyordu. Ana yola dönmeden önce arabasına atlamadığından emin olmak için aynaları kontrol ediyorum. Trafik yok, yolda başka araba yok. Arabayı sürmeyi bırakmıyorum, motel dikiz aynasında bir zerreye dönüştüğünde bile.

YİRMİ ÜÇ

"Ken," diyorum profiline doğru usulca. Kamyonetin orta konsoluna uzanarak koluna dokunuyorum. "Şimdi ne yapacağız?" diye soruyorum.

Park ettiğimiz yerin üzerindeki sokak lambası kamyonu yumuşak sarı bir ışıltıyla dolduruyor. Ken direksiyonu o kadar sıkı kavlıyor ki eklemleri bembeyaz olmuş, ama sessizliğini koruyor.

Motelden hızla uzaklaştıktan sonra, park yerindeki adamı tanıdığını söyledi. Bizim için geldiğini düşünmüyordu ama Ken neden orada olduğunu anlayamıyordu. Bizi aramıyorsa neyi arıyordu?

"Ken, Queenhearts'la buluşma vakti neredeyse geldi. Eğer gitmezsek, o gidecek. Şansımızı kaçıracağız." Bu fırsatı kaçıramam. Ken'in vücudu onun yüzünden bu kadar çok yara iziyle dolu. Onun istekleri yüzünden tavana asıldım ve bir pinyata, bir iğne yastığı, bir tecavüz bebeği olarak kullanıldım. Onun eğlencesi benim kabusum oldu.

Ken dönüp gösterge panelindeki saate bakar. "Hâlâ biraz zamanımız var." "Oraya ondan önce varmamız gerekmez mi?" Yavaşça itiyorum.

"Hayır." Başını sallıyor ve konsolun üzerinden elime uzanıyor. Elimi ağzına götürerek parmaklarımın arkasını öpüyor. "Oraya varacak ve biz de onu takip edeceğiz."

Dudağımı ısırdım ve başımı salladım. Tartışmanın faydası olmaz. Bir kez bir plan yaptı mı, onu değiştiremez. Ve ben ona güveniyorum. Nefes almamı zorlaştıran gerginlik gevşiyor. Ona tamamen güveniyorum.

"Tamam." Koltuğuma yaslandım. "Plan nedir?"

Elimi kucağıma koyuyor ve okşuyor. "Planımız, yapacağımızı söylediğimiz şeyi yapmak." Kontak anahtarını çevirip motoru çalıştırıyor. Neredeyse bir saattir kapalı bir video dükkanının arkasındaki boş otoparkta oturuyoruz. Güneş gözden kaybolmuş ama turuncumsu bir pembe hâlâ gökyüzünün kenarını süslüyor. O bizi kasabanın içinden geçirirken ben buna odaklanıyorum.

Dükkânlar akşam için kapanıyor. İnsanlar akşam yemeği için çoktan evlerine, ailelerinin yanına gitti. Okullar kapanalı saatler oldu. Ken'in çenesi araba kullanırken gergin duruyor. Etrafımızdaki diğer arabaları gördüğünü bile sanmıyorum. Bakışlarımı ufukta tutuyorum. Diğer sürücüler yanımızdan hızla geçerken binaların arkasında parlayan güzel renklere.

"Küçük bir çocuk olduğunu hatırlıyor musun?" Boş bir oyun alanına geldiğimizde ona soruyorum. Bir salıncak tek zinciriyle sallanıyor ve atıklarınca ortadaki raydan düşmüş, işe yaramaz hale gelmiş.

Kırmızı ışıktaki durdu ve pencereden dışarı bakarak sorumu tetikleyen manzarayı seyretti.

"Seviyorum." Elimi avucunun içine aldı ve usulca sıktı. "Keşke daha iyi anıların olsaydı. Keşke geçmişe dönebilsem ve kötü şeyleri zihninden silebilsem."

Kaşlarını çatıyor.

"Ben de. En azından kötü şeyler. Her zaman korkunç değildi." Işık değiştiğinde geri çekiliyorum. "Kötü olmadığı zamanlar aslında oldukça normaldi. Sorun çıkarmadığım sürece okula gidebiliyordum." Başımı koltuk başlığına yaslıyorum.

"Bahse girerim en iyi notları sen almışsındır," diyor bilmiş bir sırıtışla.

"Yaptım." Başımı salladım. "Radarın altında kalmak zorundaydım. Bela yok. Evi aramak yok. Okulun ailemle ilgilenmesi için bir sebep yok."

Gülümsemesi biraz kayıyor.

"Sorun yok." Ayaklarımı koltuğa doğru çekip altına sokuyorum. Ana yolda ilerlerken sokak lambaları kararıyor. "Hiç farklı bir şey bilmiyordum. Ve kimsenin umursayacağını da hiç düşünmemiştim." Bacağına dokunuyorum, parmak uçlarımdan kot pantolonunun dikişi boyunca ilerlemesine izin veriyorum. "Ya da benim başka birini umursayacağımı."

Bana bakıyor, gözleri parlıyor.

"Yeni anılar yaratacağız. Tüm kötü şeyleri örtmek için daha iyilerini." Sadece aramızdaki boşluğu doldurmak için söylemiyor. Onları kastediyor. Bu onun bana yemini.

"Neredeyse vardık mı?" Sokak lambaları seyrekleşti ve başka bir sanayi bölgesine girdik.

"Sadece birkaç dakika daha." Farları kapattı ve dar bir yoldan dönerken yavaşladı. Tüm bunları planlamanın sorumluluğunu almasına izin vermemeliydim. Daha güçlü olmama ihtiyacı var. Ona daha fazla yardım etmeye başlamalıyım. Daha fazlasını yapabilirim.

Kemerimi çözerek, koltuğunun arkasında yerde duran küçük spor çantasını almak için dönüyorum ve benimle birlikte ön tarafa getiriyorum.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Malzemeleri kontrol ediyorum." Çantanın fermuarını açıyorum ve yanımda getirdiğimiz aletlere bakıyorum.

"Her şeyimiz var," diye beni temin ediyor.

"Biliyorum. Sadece görmek istiyorum." Bıçağımı elime alıyorum, kalın ahşap saplı bir av bıçağı. Sapın ve bıçağın ağırlığı mükemmel bir denge sağlıyor, tutuşum sabit.

"Hemen köşeyi dönünce olmalı."

Bütün bu haritaları kafasında nasıl tutuyor? Nereye gittiğini tam olarak biliyor. Belki de dedektifliğe geçmeden önce yıllarca sokak polisi olarak çalıştığındandır. Ben bunları hatırlayamazdım.

Bir sonraki kavşaktan döndüğümüzde küçük bir bina karşımıza çıkıyor. Diğer binaların çoğu karanlık ama bu küçük binanın ışıkları yanıyor. Fabrikaların arasında bir ofis binası. Bıçağı daha sıkı kavriyorum, binanın yan tarafına park etmiş tek arabaya odaklanırken kalbim çarpıyor.

Kamyonet çarparak durdu ve beni öne doğru savurdu. "Kahretsın."

Elim gösterge paneline çarparak yüzümü aynı kaderden kurtardı. "Neyin var?" Yüz hatlarını inceleyerek soruyorum. Elleri kucağına düşüyor ve yüzü yumuşuyor. Bana baktığında, bakışlarını dolduran bir umutsuzluk var.

"Ne oldu?" Konsola doğru eğilip yüzüne dokunarak soruyorum.

"O arabayı tanıyorum." Sesi çiğ bir fısıltı, sanki bir hayaletin kamyonun kaputunda gezinmesine tanıklık ediyormuş gibi.

Onun yanından binanın yan girişinin hemen dışına park etmiş sedana bakıyorum.

"O polis mi?" Ben sordum. "Moteldeki mi?" Yutkundu. "Hayır."

"Peki kim?" "Cathy."

Ortağım."

YİRMİ DÖRT

"Emin misin?" Dolly penceresinden dışarıyı görebilmek için kamaranın diğer ucuna tırmanarak soruyor. "Ken, o öldü. Onu öldürdüklerini söylemiştin." Geri çekildi ve koltuğuna yerleşti. "Belki de sadece onunkine benzeyen bir arabadır."

"Plakalar," diyorum ve direksiyonu tekrar kavrayıp gaza basıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Dolly panik içinde sorar. "Hayır. Ken, geri dönmeliyiz." Bina dikiz aynasında kaybolurken Dolly koltuğunda dönerek arka camdan dışarı bakar.

"Bana bir saniye ver," diye çıkışıyorum. Koltuğuna geri dönüyor, kemerini tekrar bağlamak için kemeri kendine doğru çekiyor. Alet çantası ayaklarının dibinde yere düşmüştü ama bıçağı hâlâ elindeydi. Kaos dolu bir dünyada, asla bir parçası olmayı istemediği ama her fırsatta zorlandığı bir dünyada, bir çocuğun oyuncak ayısına sımsıkı sarıldığı gibi o da silahına sarılıyor. Şu anda ona güç veren şey bu.

Öyle olmamalı. Bu benim işim. Ona gücümü vermeliyim. Ama bu bilgiyi zihnimde çözmeliyim.

Pierce motelde.

Cathy'nin arabası oyun alanında.

Neler oluyor ve neden yapbozun parçalarını ?

Daha önce hiç sorun yaşamamıştım.

Kamyonu bir fabrikanın otoparkına çekiyorum ve düzinelerce arabanın arasına park ediyorum. Fabrika tüm hızıyla çalışıyor. Çatıdaki kulelerden buhar fışkırıyor. Büyük pencereler depodan dışarı doğru itilmiş, gecenin serin havasının bir kısmını içeri alıyor.

"Ken?" diye soruyor belirsiz bir ses tonuyla.

Burnumun kenarını sıkıp gözlerimi kapatıyorum.

"Bana bir saniye ver," diyorum ses tonumu yumuşatarak. Bu onun hatası değil ve yanlış bir şey yaptığını düşünmesini istemiyorum.

"Tamam." hareket ederken altındaki deri çatırdıyor.

Cathy'nin arabası birlikte geldiğimiz depoda bırakılmıştı. Patron onu alıp başkasına vermiş olabilir. Çetesindeki başka bir ahmağa mı? Ona yaptıklarımı hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. Sikimi kışına soktuğumda ayak parmaklarını kıvrarak attığı çığlık.

Zorlanmış olmam önemli değil. Başka seçeneğimin olmaması hiçbir şey ifade etmiyor. Onu yine de öldürdüler. Ve ben de ona işkence etmelerine yardım ettim.

O binada bizi bekleyen her kimse, Bossman kadar kolay kurtulamayacak. Canları yanacak, Cathy'nin ölüme yaklaşmalarına izin vermeden önce yaptığı gibi çılgılık atacaklar.

Kamyoneti vitesse takıp park yerinden geri geri çıkıyorum ve Dolly'ye dönmek için duruyorum.

"Planlar değişti," diyorum. Dudaklarını büzerek kararlı bir çizgi haline getiriyor ve bana keskin bir baş selamı veriyor.

Fabrikadan gelen ışık ön camdan süzülerek yüzünü aydınlatıyor. Yumuşaklık ve kararlılık nadiren el ele tutuşur ama Dolly'de beklenmedik şeyler normaldir. Dudakları nazik bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Tamam. Hadi gidelim." Gaza bastım. "Binadan kimin çıkacağını görmek için bekleyeceğiz. Biz görünmediğimizde gidecekler. Onları takip edeceğiz, bütün bunların arkasında kimin olduğunu göreceğiz," diye açıklıyorum, ama açıklamama gerek yok. Dolly bana güveniyor.

Binaya yaklaştığımızda iki figür ortaya çıkıyor. Gölgeler arabanın arkasında hareket ediyor.

"Dışarıdalar," diye fısıldıyor Dolly heyecanla. Ellerini gösterge paneline bastırıyor, öne doğru eğiliyor, av bıçağı hâlâ elinde sabit duruyor.

Yavaşlıyorum, elimden geldiğince bizi gizliyorum. Arabanın kapıları açık. Gidiyorlar. Sadece on dakika geciktik. Sabırsız pislikler.

"Belki de bunun bir tuzak olmasından korkuyorlardır," diye araya giriyor Dolly. "Belki de çok uzun süre kalırlarsa yakalanmaktan korkuyorlardır."

"Bu olabilir." Kamyoneti iki bina aşağıdaki araba yoluna çekiyorum. U dönüşü yapıp binaya paralel park ederken umarım dikkatlerini bize vermiyorlardır. Onları görebiliyorum ama şanslıysam onlar bizi göremiyor.

Dolly onları kamyonun kendi tarafında daha iyi görebiliyor. "Şu anda arabanın içindeler. Sanırım gidiyorlar."

Dizine dokunuyorum. "Geride kalmalıyız ama onları takip edeceğiz. Tamam mı?"

"Onları yakalayacağız, Ken." Başını yana eğiyor. "Kaçmalarına izin vermeyeceğiz." Şimdi bana kendi yeminini ediyor. Ve o yanımdayken, haklı olduğunu biliyorum. Kaçamayacaklar.

"Gidiyorlar." Vites değiştirdim ve otoparktan caddeye doğru yuvarlandım. Arka lambalarını görüş alanımda tutarak sabit bir hızda gidiyorum ki bizi fark edemesinler. Bir başka araba fabrikadan çıkıp aramıza giriyor.

"Siktir," diyor Dolly.

"Hayır. Bu iyi. Artık bizi de göremezler. İyi olacağız," diye onu temin ediyorum. Yorum yapmıyor, sadece koltuğuna yaslanıyor ve bıçağını avucunda çeviriyor.

Bizi kasabadan otoyola geri götürüyorlar. Daha yoğun bir trafiğe girdiğimizde onları takip etmek o kadar kolay olmayacak. Dolly sessizliğini koruyor, muhtemelen onları sessiz bir alanda yalnız bıraktığımızda neler başarabileceğini düşünüyor. Keşke onun hayallerine katılabilsaydım, ama otoyolda beklediğimden daha fazla trafik var. Dikkatimi Cathy'nin arabasına vermem gerekiyor.

Palos Gölü çıkışına geldiklerinde onları rampadan aşağıya kadar takip ediyorum. Sokaklar çok tanıdık geliyor, ama onlara ayak uyduruyorum, her dönüşlerini izliyorum, fark edilmemeye dikkat ediyorum.

"Bu tanıdık geliyor." Dolly sessizliği bozar. "Buraya daha önce de gelmişim."

"Ne zaman?"

"Ben... Ben hatırlamıyorum. Liseyi , yani belki bir yıl önce?" Koltuğunda kıpırdanıyor.

"Sorun yok. Endişelenme." Anıları karmakarışık olduğunda endişeleniyor. Bu onun suçu değil. Son aylarda zamanının çoğunu karanlıkta geçirdi ve kim bilir hayatının ne kadarı ondan saklandı. Dolaplarda, kafeslerde, odalarda kilitliydi - hayatının bir kısmının normal olduğunu düşünebilir, ama hiçbirinin normal olmadığından eminim.

Cathedral Drive'a dönüyorlar ve midem bulanıyor. Cathy'nin sokağındayız. Ağzım kuruyor ve kendimi yavaşlamaya zorluyorum. Çok yaklaşıyorum, o arabada kimin olduğunu öğrenmeye çok hevesliyim. Neden Cathy'nin evine gidiyorlar?

Kamyonun hızı hız göstergesinde zar zor kaydedilmektedir. Cathy'nin arabası garaj yoluna giriyor ve kapalı garaj kapısının önüne park ediyor. Park etmiş bir arabanın arkasına manevra yapıp frene dokunuyorum ve dört ev aşağıda duruyoruz. Ben kapıların açılmasına odaklanırken motorun yumuşak mırıltısı sessizliği dolduruyor.

Yolcu dışarı çıkıyor. Garajın güvenlik ışıkları yanarak yüzünü spot ışığına çeviriyor ve nefesim boğazımda düğümleniyor.

Sürücü tarafındaki kapı açılıyor. Güvenlik aydınlatması o kadar yardımcı olmuyor ama yeterli-çok fazla.

"Kim o?" Ben sessiz kaldığımda Dolly soruyor. İhanet dilimi bağladı, ses tellerimi felç etti.

"Ken." Dolly kolumu tuttu. "Kim o?"

"Bunlar Cathy ve Todd." Bakışlarımı Dolly'ye çevirdim. "Ortağım ve seni bulmamız için bizi gönderen IT elemanı."

Bilginin ciddiyetini kavrayan Dolly'nin ağzı açık kalır ve gözleri büyür.

"Oyuncak çantasını al." Kantağı kapatıyorum. "Biraz eğleneceğiz."

"Şimdi gitmemiz gerektiğine emin misin?" Dolly çantayı alır ve bıçağını kaldırmadan fermuarını kapatır.

"Daha iyi bir zaman olabilir mi?" Kapımı iterek açıyorum. "Sorularımız var. Onların da cevapları var."

Ben ön tarafa geçerken Dolly kamyonundan atlıyor ve bana katılmasını bekliyor. Yanımdayken parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Bunu birlikte yapıyoruz." Ona hatırlatıyorum ve o da parmaklarımı usulca sıkıyor.

"Şu itibaren her şey birlikte." "Hadi gidelim." Onu öne doğru çekiyorum.

Yolda yürürken ev sessizdi. Oturma odasında, mutfakta ışıklar yanıp sönüyor. Evin düzenini biliyorum. Akşam yemeği için onun evine gitmişim.

Ön kapıya yaklaştığımızda Dolly sert bir sesle, "Nasıl burada olduğunu anlamıyorum," diye fısıldıyor.

"Öğreneceğiz." Şimdi bir fikrim var. Kotumun arkasına uzanıp silahımı çıkardım ve emniyetini kapattım. "Arkamda kal. Silahı üzerinde mi bilmiyorum." Eğer varsa, daha hızlı ateş edebilirim ama Dolly'nin zarar görmesini istemiyorum.

"Tamam." Sol eliyle çantayı tutuşunu ayarlarken, sağ elini en ufak bir provokasyonda bıçağıyla saldırmaya hazır bir şekilde yukarı kaldırıyor.

Sanırım ona aşık oluyorum, kahretsin, sanırım çoktan aşık oldum. Benim yanımda, benimle, benim için savaşa girmeye hazır. Daha önce ne zaman bu kadar sevildim?

Kapı kilitli olabilir ama öğrenmek için vakit kaybetmem. Cathy'nin ön kapısı boktan. Daha önce değiştirmesini söylemişim ama hiç dinlemedi. Kapıyı kolayca tekmeledim, kapı çerçevesinden kopan parçalar ön koridora sıçradı. Oturma odasından bir gıcırtı geldi.

Cathy kanepede otururken Todd televizyonun yanında duruyor, elinde kumanda, ekrana bakıyor. Bakışları bana çevrilince yanaklarındaki renk soldu.

Tek katlı çiftliğe girerken silahımı Cathy'ye doğrultarak, "Kapıyı kapat Dolly," diye talimat verdim. Kaçacakları hiçbir yer yok, bir merminin ulaşamayacağı bir yere varmadan önce.

"Brian," diye nefes veriyor Cathy. "Şükürler olsun." Ellerini önünde birleştirerek koltuktan kalktı. "Her yerde seni arıyordum." Televizyon karşısında donup kalmış olan Todd'a baktı. "Hepimiz aradık."

"Beni mi arıyorsun?" Soruyu ona yöneltiyorum. "Nasıl hayatta kalabiliyorsun?" Görüntüler yanıp sönüyor. Her yerde kan var. Havuzlanıyor. İçine düştüm. Onun kan birikintisine düştüm.

Bakışlarını oyuncakları ayaklarımdan dibine bırakan Dolly'ye çeviriyor.

"Ben...uh..." Dolly'nin ona doğru ilerleyip sehpanın etrafında yürümesiyle meşgul. Birkaç adım sonra orada.

"Dolly, kıpırdama," diye emrediyorum ona. Henüz başlayamayız ama Dolly Cathy'nin bana ihanet ettiğini biliyor. Bu işin peşini bırakmayacaktır.

"Yaralı görünmüyor," dedi Dolly kayıtsızca. Başını önce bir yana, sonra diğer yana çevirerek Cathy'nin aslında ne kadar incinmemiş olduğunu inceledi.

"Bir aydan fazla oldu-" diye söze başladı Cathy, ama Dolly bıçağını hazırlayarak öne atıldı ve Cathy'yi sessizliğe gömüp bir adım geriye attı. "Bir ayın bile kafandaki yarayı iyileştireceğinden şüpheliyim. vardı," diye ısırdım ve hedefimi Todd'a yönelttim. "Sakın kıpırdama." Todd'un çenesi sıkıştı ve başını salladı. Siktiğimin amcığı.

Cathy başını sallayarak ellerini iki yanına indirdi. "Hiçbir zaman ayrıntılara bu kadar önem vermedin, değil mi?" diye sordu, sesi ekşiyip sertleşerek.

"Bardaki kızın yaşını kontrol etme, sonunda kariyerin mahvolur." Kaşlarını kaldırıyor. "Bu konuda zırlamadan önce gerçekten vurulup vurulmadığımı kontrol etme zahmetine girme."

Gözlerimi daha hızlı kırıyor, anıları sıralamaya çalışıyorum. Damarlarımda o kadar çok uyuşturucu dolaşıyordu ki.

"Sen sikini kıcıma sokarken yanımdaki masadan sarkan kan torbasını fark etmedin mi?" diye alay ediyor.

"Kan torbası mı?" Zihnimdeki sahneyi araştırıyorum. Çıplaktı, dövülmüştü, eğilmişti ve masanın üzerine bağlanmıştı. Bana bakmak için başını kaldırına kadar.

onu göremedim. Masanın diğer tarafını hiç görmedim.

"Seni ikna etmek çok zor olmadı, dürüst olacağım. Oldukça ağır bir şekilde uyuşturulmuştun. Aletin sertleşmesini engellediğinden değil." Omuzlarını kaldırdı.

Dolly ileri atıldı ama Cathy'nin dikkati hâlâ bendeydi.

"Beni oraya bilerek götürdün." Kaptan Apaçık beynimin ele geçirdi. Zaman yokken neyin yalan neyin gerçek olduğunu nasıl ayırt edersiniz?

"Brian, bence biraz ," der Todd Cathy'nin arkasından. "Bence çeneni kapatmalısın," diye bağırır Dolly ona.

"Siz Queenhearts'sınız." Aklımı tekrar topladım. Onun eylemleri üzerinde daha sonra çalışacağım. Şu anda ilerlemeye devam etmeliyiz. Cevaplara ihtiyacımız var, devam etmeliyiz, tüm bu pisliği düzeltmeliyiz.

"İtiraf edeyim, bunu yapabileceğini düşünmemiştim. Morty ve Jimmy'ye yaptıkların yüzünden," diyor. "Ama sanırım nedenini biliyorum." Dolly'ye bakmak için döndü. "Abigail."

Dolly donakalır. Dudakları içe doğru kıvrılırken çenesi gerilir.

"Benim adım Dolly." Cathy'ye doğru hamle yaptı ama Cathy hazırды. Dolly'yi kolayca engeller ve onu yere indirir.

Aramızdaki kanepenin üzerinden atlıyorum ama bana gerek kalmıyor. Dolly yerdeydi. Bıçağını savurup Cathy'nin aşıl tendonunu kesti. Cathy çığlık atıyor ve Dolly'nin yanına yığılıyor.

"Hayır. Bekle." Tam bıçağını Cathy'ye saplamak üzereyken Dolly'nin bileğini kavradım. "Daha değil." Bunun tadına varılmalı, yutulmamalı. Kontrol geri alınmalı.

Todd'a bakıyorum, silahımı ona doğrultuyorum. "Sakın kıpırdama."

"Ben... siktir... Brian... ben..." diye kekeleyerek ön kapıya doğru bakıyor. İşimi şansa bırakmayacağım.

Dizlerine birer tane olmak üzere iki el ateş edildiğinde kanlar içindeki domuz gibi uluyarak yere yığıldı.

"Siktir!" Cathy ayağa kalkmaya, sürünerek uzaklaşmaya çalışıyor ama Dolly elimden kurtulup onu yere yapıştırıyor.

"Onları çalışabileceğimiz bir yere götürmeliyiz." Silahı tekrar Todd'a doğrulttum. "Kapa çeneni yoksa ses tellerini keserim."

Gözyaşları solgun yüzünü çiziyor. Başını sallıyor ve kendi kanıyla kaplı bir elini kaldırıyor. "Tamam. Tamam!"

"Diğer bacağını da çıkar. Hareket etmesini istemiyorum," diye talimat veriyorum Dolly'ye, Cathy'nin büzülmüş bedeninin üzerinden geçip mutfığa doğru ilerlerken. Bodrumun kapısı orada, Cathy'nin nefes alacağı son yere açılıyor.

Bodrumun kapısını açtım ve ışığı yaktım.

"Hayır!" Cathy'nin protestosu yerini kıvrılan bir çığlığa bıraktı. Bu sesi son duyduğumda kalbim paramparça olmuştu. Bu sefer kalbim ısınıyor.

YİRMİ BEŞ

"Her şey hazır." Ken, Cathy'nin bodrumuna bağladığı kameradan uzak durur. Bütün ekipman zaten ondaydı. Ken'in ondaki hayal kırıklığı her geçen an daha da derinleşiyordu.

Bodrum katı Ken'le benim bildiğimiz oyun odasından pek farklı değil. Cathy'yi bağladığımız bir haç, içine kayışlar yerleştirilmiş bir masa ve köşede bir alet sandığı var. Burada kendi işkence odası var, her şeyi kaydetmek için kamera ekipmanına kadar.

"Çevrimiçi değil ama bu iyi bir şey. Buradan uzaklaştıktan sonra çalıştırırız," diye açıklıyor Ken. Bunu bana zaten söylemişti ama onu düzeltmeyeceğim. Burada sindirmesi gereken çok şey var.

Ortağı ona ihanet etti. Onu tiyatroya gönderdi. Kendi eğlencesi için ona işkence edilmesini görmek için para harcadı.

Cathy'nin kollarındaki bağları kontrol ediyorum. Ağzındaki bez tıkacın arkasından mırıldanıyor. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Onu çarmıha gerdik, ayaklarının üzerinde duruyor. Kesik tendonlarıyla muhtemelen çok acıyordur.

Yanağını okşadım. "İyi misin?" Tatlı tatlı soruyorum. Birkaç kez gözlerini kırıştırıyor ve tekrar mırıldanmaya başlıyor. "Seni anlayamıyorum, üzgünüm." Parmağımı tikaça vuruyorum. Bağlarını çekiştiriyor ama Ken onu sıkıca bağlamış. Hiçbir yere gitmiyor.

Todd henüz hazır değil. Ken'in ona ihtiyacı var, bu yüzden köşede iyi görebileceği bir sandalyeye bağlandı, yaraları kanamasını önlemek için sarıldı. Onun uyanık ya da en azından bilinçli olmasını istiyoruz.

Cathy başını sallayarak daha sert çekiyor. Dikkati arkamda Ken'e odaklanıyor.

"Sanırım elinde tuttuğun sığır sopasından korkuyor." Parmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Oradan başlamak ister misin?" Omzumun üzerinden ona bakarak soruyorum.

"Dolly, senden en çok ne isterdi?" Ken bana soruyor, bakışları Cathy'ye yapışmış. Onu güvence altına aldığı anda soymuştu, bu yüzden oynamak için tüm vücuduna sahibiz. Bossman'ın dediği gibi güzel bir boş tuval. Biliyorum, çünkü seanslar arasında iyileşmem için bana yeterince zaman verdiğinde bana söylediği buydu.

"Queenhearts beni tavanda sallanırken görmeye bayılırdı. Özellikle kıcımın kullanılmasından çok hoşlanırdı." Birdenbire gelen sesleri hatırlıyorum.

oyun odası. Odanın içinde ne kadar hızlı dans ettiklerini. Onun özel teklif veren olduğu zamanlar, pingler daha yüksekti. Belki de acısı daha büyük olduğu için ya da isteklerinde acımasız olduğu içindi.

Ken homurdanıyor. "Belki de bu yüzden bana kıcını siktirdi."

"Kamera açık. Başlayabiliriz," diyor Ken bana ve şakağıma bir öpücük konduruyor.

"Önce sen gitmek ister misin?" Ona sordum. O beni incitti. Yara izlerini hayatımın sonuna kadar taşıyacağım, ama ona verdiği zarar onun teninde görünmüyor - ve bu daha da kötü.

"Queenhearts'la söz sahibi olacağınıza söz vermiştim ve işte karşınızda." Ken'in sesi alçalır. "Acele etme Dolly. Bunu aceleye getirme." Omzumu sıkıp uzaklaşıyor, sopası hâlâ elinde.

Hediyeme bakıyorum, paketini açmaya nereden başlayacağımı bilemiyorum.

"Bossman kimin için çalışıyordu?" Bıçağımyı yanağıyla tıkcacının kumaşı arasına sokup tıcacı yırtıyorum.

Topaklanmış pamuğu tükürüyor ve öksürüyor. "Hayır."

"Gerçekten mi?" Bıçağımyın ucuyla yanağını delerek soruyorum. Bir inci tanesi kadar kan oluşuyor ve onu yalayarak uzaklaştırıyorum. "Doğruyu söyle." Bıçağımyın ucunu tekrar döndürüyorum, bir damla kan daha çıkıyor, ama bunun yüzünden aşağı süzülmesine izin veriyorum. Güzel bir iz bırakıyor, kurumuş gözyaşlarıyla aynı hızda ilerliyor.

"Dur. Lütfen," diye nefes alıyor.

"Durmak mı?" Sanki bu kelime bana yabancıymış gibi geri çekiliyorum.

"Durmaları için yalvarmadım mı? Hepinize durmanız için yalvarmadım mı? Ken bunu istemedi mi?" Bıçağımyı dudaklarına doğrultuyorum. Eğer bu kadın bize bilgi vermeye başlamazsa, dilini kesip organlarını parçalara ayıracağım.

"Brian, bunu yapma." Beni görmezden geliyor. Görmezden gelinmeyeceğim!

"Onun adı Ken!" Bıçağımyı pazısına sapladım. Bıçak kemiğine çarptı. Geri çekilip tekrar saplıyorum, ta ki etine kadar girip onu haça sabitleyene kadar.

Çığlığı duvarlarda yankılanıyor ama kimse onu duymuyor. Duvarlar onun oyun zamanı için ses geçirmez hale getirildi.

"Bana kimin için çalıştığını söyle," diyerek bıçağımyı geri alıyorum. Kullanabileceğim bir çanta dolusu oyuncak var ama ben bıçağımyı seviyorum. Basit, benim için kullanımı kolay.

"Emin değilim," diye . "O zaman tahmin et," diye çıkışıyorum.

Ken arkamda sessizce beni izliyor. Onun burada olması bile gücümü artırıyor.

"Onlarla doğrudan web üzerinden hiç çalışmadım. Sadece web sayfası aracılığıyla etkileşim kurdum." Bıçağımın ucu burnuna değdiğinde kelimeleri hızla dökülüyor. Gözleri birleşiyor ve hareketlerime odaklanıyor.

"Beni nasıl teslim ettin?" Ken arkamdan soruyor. "Çevrimiçi sohbet. O gecedan önce onları hiç görmedim." Onunla acele ediyor
Açıklama. "Ben ödedim-" Gözleri kapanıyor ve sertçe yutkunuyor. "Bana para ödediler-"

"Beni para için mi teslim ettin?" Ken'in sesi karanlık bir tünelden geliyor. Onda daha önce hiç böyle bir öfke hissetmemiştim.

"Hayır! Siktir," diye bağıyor. Bıçak tekrar tenine batıyor ve kadın geri çekiliyor. "Sadece bir gece eğlenmek istedim. Sonsuza kadar sürmeyecekti. Seni tutmamaları gerekiyordu." Gözlerini açıyor ve gözyaşlarını serbest bırakıyor. "Bir ara sokakta kafan güzel bırakılacaktın. Çok az hatırayla uyanman gerekiyordu. Bunu hatırlamamalıydın."

"Kan torbası mı?" Yukarıda ona ne söylediğini hatırlayarak soruyorum.

"Ölü bir bedeni becerdiğini düşünmesi gerekiyordu," diye feryat ediyor. "Gevşek yatmam gerekiyordu. Kahretsin!" diye bağıyor, ben bıçağı tekrar yanağına saplarken. Yüzüne küçük iğne delikleri açmak o kadar da kötü değil.

"Devam et!" Ken talep ediyor.

"Beni de siktiler!" diye bağıyor.

"Ve tüm küçük isteklerin?" Küçük bir adım geri atıyorum ve açık bir yer bırakıp bırakmadığımı görmek için yanağını inceliyorum.

"O zaten ellerindeydi. Kendimi de ifşa etmeden onu geri almam mümkün değildi."

Ken homurdanıyor.

"Yani, beni yakaladıklarına göre, neden kendini tatmin etmeyesin diye düşündün?" Öne doğru bir adım atıyor ve sopayı kadının böğrüne saplayarak vücudunda sarsıntılar yaratıyor. Kadın çığlık atıyor ve adam onu bırakmadan önce vücudu sarsılıyor.

"Ben... Ben düşünmedim... Siktir."

"Neden ben? Sana ne yaptım da bana böyle bir şey olmasını istiyorsun?" Ken soruyor, sopası memesinden sadece bir santim uzakta. Diğer elini kızın boğazına doluyor ve yanakları koyu kırmızıya dönene kadar sıkıyor. "Cevap ver bana." Elini çeker. Parmaklarının parlak izi kızın teninde kalıyor.

"George Romero." Nefes kaldı.

Onu bırakıyor ve geri çekiliyor, bakışları onunkileri arıyor. "Lanet olası kızı yüzünden mi?" diye bağılıyor.

"Nedenini bilmiyordum. Bana sadece emir verdi."

"Onunla birlikte çalışıyorsun," diye araya girdim, bodrumda dolaşırken. "Siz ikiniz burada mı oynuyorsunuz?"

Todd'a ters ters bakıyorum. Ağzı bantla kapatılmış, kolları ve bacakları sandalyeye bağlanmıştı. Pantolonunun dizlerinden aşağısı kan içinde. Uyanık ama Ken'in yama işine rağmen çok kan kaybetmiş.

"mü?" Bıçağımı ona doğrulttum. "Ejderha arkadaşı kim? Sen mi diğer adam mı?"

Todd cevap vermek için başını sallar.

"Dolly," diyor Ken usulca adım söyleyerek, görevimin başında kalmam için beni yanına çağırıyor. Todd'un bir amacı var. Onu henüz bitiremem.

"Eğer üçüncü bir kişi varsa..." Düşüncelerimi açıklamaya çalışıyorum ama bana başını sallıyor. İç çekiyorum. Otoriterleştğinde onunla başa çıkmanın bir yolu yok.

"Todd mu yoksa Romero mu Ejderha Arkadaşı?" Ken, Cathy'ye sorar.

"Todd'un bu işle pek ilgisi yok. Sadece benim için teknik işlere yardım etti," diye itiraf ediyor Cathy. "O-"

"Sen erkek çocuksun," diye onun yerini dolduruyorum. "Sikini amına sokma umuduyla ne istersen yapan küçük amcık."

"Dolly." Ken'in sesi sertleşir.

"Tamam." Arkasına geçiyorum. Onunla sırası gelebilir, ama sonra ben devralıyorum.

"Romero teslim edilmemi istedi, Todd da bölgeyi korumanıza yardım etti. Özel timi oradan uzaklaştırdı, değil mi? Dolly for Hire'ın izini sürmeyi başardı ama bilgileri asla teslim etmedi."

Cathy başını sallıyor, dudakları konuşamayacak kadar titriyor. Bize vereceği bilgi tükeniyor ve bu da asıl eğlencenin başlamak üzere olduğu anlamına geliyor.

"Bizi görev gücüne nasıl soktun? Richards senden nefret ediyor, yoksa bu da mı saçma bir yalan?" Ken sopayı kıvılcımlandırır ve kadının memesine saplar. Ayaklarına baskı uygulayarak bağlarının içinde zıplıyor ve kan donduran bir çığlık atıyor. Hafıza bankalarım için bir tane daha. Belki onunki benimkini siler.

"Romero."

"Peki ya Pierce?" Ken soruyor.

Hıçkırma hıçkırma ağlıyor.

"Cathy. Pierce. Onun bir rolü var mı?" Ken homurdanarak Cathy'nin saçlarından tutup başını geriye çeker.

Ağlamaktan gözleri şişmiş. Gözyaşları kanına karışmış. Eğer böyle bir amcık olmasaydı, güzel olabilirdi.

"Bilmiyorum. Ben sadece Romero'nun dediğini . Bu işe ne tür insanların karıştığını anlamıyorsun. Güçlü insanlar, Brian. Ona karşı gelemedim. Beni yok ederdi. Başka seçeneğim yoktu." Mızımız sesi onun sempatisini kazanmak için acınası bir çabadan başka bir şey değildi.

"Sen kurban mısın?" Feveran ediyorum. Ken ona yaklaşabilmem için yana çekildi. Sopayı ondan alıp ayarını yükseltiyorum. En yüksekte olmasını istiyorum. İşini bitirmeden önce vücudundan geçen akımların her zerresini hissetmesini istiyorum.

"Hayır... Yapmadım... Lütfen." Cathy yalvarıyor, kocaman gözleri elimdeki sopaya sabitlenmişti.

"Ondan bıktım. İşimiz bitti mi?" Ken'e soruyorum ama ona bakmıyorum.

"Sanırım ihtiyacım olan her şeye sahibim," diyor usulca. "Büyük hayal kırıklığı." Gözlerini kırpıştırıp geri çekiliyor. "Dolly, sen devam edebilirsin."

Cathy'nin ağzı açılıyor, dilinde hiç çıkmayan bir yakarış daha. Sopayı karnına saplıyorum, acıdan titreyene kadar elektrik ısısının tüm vücuduna yayılmasına izin veriyorum. Ancak o zaman geri çekiyorum.

"Kanamamı izlemek hoşuna gitti." Bıçağımı gövdesine sapladım. Onu öldürecek kadar derine değil, sadece göğsünden akan kanı görmeye yetecek kadar.

"Ken'in canının yanmasını sen istedin." Sopayı tekrar şarj ettim ve amına bastırdım. Çığlığı sol kulağımı sağır ediyor.

"Bitir şunu," diye emrediyor Ken.

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. Sabit bakışları üzerimde, bana küçük bir baş selamı veriyor. Ben eğlendim ama işimiz bitmedi. Bütün gece oynayamam.

Cathy yine "Lütfen" diye yalvarıyor, ama bırakılması için yalvardığından emin değilim.

Sopayı yere bırakıyorum ve bıçağımı sağ elime alıyorum. Onu sırtından haça doğru bastırıyorum ve o da çenesini kaldırıp benimle karşı karşıya geliyor, gözlerinde korku dans ediyor.

"Korkacak bir şey yok Cathy." Yanağına yumuşak bir öpücük konduruyorum. "Burada güvendesin. Ne olacağını biliyorsun." Göğsüne sımsıkı sarılıp vücudunu elimden geldiğince uzun tutuyorum. "Öleceksin."

Göğsünden bir hıçkırık kopar.

"Korkunç olan o hücrede yaşadığım tüm o günlerdi, ölüp ölmeyeceğimi, yaşayıp yaşamayacağımı, işkence görüp görmeyeceğimi, tecavüze uğrayıp uğramayacağımı ya da incinip incinmeyeceğimi bilmiyordum. Yemek yiyecek miydim? Uyuyabilecek miydim? Onları durdurmak için bir şey yapamayacak kadar uyuşturulmuş olacak mıyım? Kendimi temizleyebilecek miyim? İşte gerçek korku budur."

Cathy'nin titreyen dudaklarıyla birlikte göz kapakları da titriyordu.

"Ölmek korkutucu değildir." Kulağına doğru eğildim. "Ama bu kaçınılmaz." Bıçağımı karnının en alt kısmına batırıp yukarı doğru yırtıyorum,

Ben çıkarmadan önce onu dilimleyerek açıyorum. Geri çekerek onu serbest bırakıyorum ve karnının genişçe açılarak içindekilerin yere dökülmesine izin veriyorum.

Çarmının üzerinde öne doğru yığılırken çılgılığı gücünü kaybeder. Yarasından kan damlıyor. Nefes nefese kalır. Başka bir ses, bir gurultu ve sonra, hiçbir şey. Sadece kollarının çarmıha bağlanmasıyla ayakta duran kadın, gevşek bir şekilde asılı duruyor.

"Dolly."

Bakışlarımı yerdeki dağınıklıktan uzaklaştırıyorum.

"Şimdi nefes almak daha kolay, değil mi?" Ken'e soruyorum.

"Öyle." Başını sallıyor, elini bana uzatıyor ve beni göğsüne çekiyor. Üstüm başım onun kanıyla kaplıydı ve kıyafetlerini mahvediyordum ama bana sıkıca sarıldı. "İyi iş çıkardın."

"Peki ya o?" Kucağından ayrılmak istemediğim için soruyorum ama hâlâ Todd'la uğraşmak zorundayız.

"Bize yardım edecek," diyor dudaklarını başıma bastırarak. "Sonra da ölecek."

YİRMİ ALTI

KENDOLL

Todd'un burnunu çekmesi sinirlerimi bozuyor ama parmaklarını klavyeden ayırmıyor, ben de bu konuda ona kızmıyorum.

Henüz.

Onu Cathy'nin mutfak masasına yerleştirdim, oyun evinden yürüttüğüm dizüstü bilgisayar ve Cathy'ninkiler de yanına dizildi.

"Sence yardım edebilecek mi?" Dolly bir bardak su yudumlarken sorar.

"Daha iyi," diyorum beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Sanırım işi bittiğinde olacakları kabullenmiş durumda, ama onu görevde tutan havuç acı çekmeyecek olması.

Todd, "Şimdiye kadar üç tane buldum," diye açıkladı.

Omzunun üzerinden kontrol ediyorum, ekranında hala çalışan yüz tanıma yazılımına bakıyorum.

"Bu kızların kayıp olduğu mu bildirildi?" Açıklığa kavuşturuyorum.

"Evet, üçünün de dosyasında bir rapor var. Biri bir yıl öncesine ait, biri sadece birkaç aylık, üçüncüsü ise beş yıllık."

Beş yıldır kayıp.

Dolly bardağı tezgâhın üzerine bırakır. "FBI onların izini sürebilir mi? Yani, babamın mali kayıtlarına girmenin ve bu kızları kimin kaçırdığını bulmak için çapraz referans vermenin bir yolu yok mu?"

"Bu mümkün. Evet," diyor Todd ama altında yatan şüphe akımını duyuyorum. Onu umutlandırmak adil değil.

"Tüm verileri gözden geçirmeleri yıllar alabilir. Özellikle de baban kişisel mali durumunu bu işin dışında tutacak kadar akıllıysa. Paravan şirketler, denizaşırı hesaplar... Bunları ortaya çıkarmak zaman alır," diyorum ona. "Bu kızların kim olduğunu öğrendikten sonra, dark web'de arama yapmanı istiyorum. Onların dahil olduğu son yüklemeleri bul."

"Ben-ne? Bunu buradan yapamam. Laboratuvardaki bilgisayarına girmem gerek. Cathy'nin-" Bir an duraklar. "Onun bilgisayarında ihtiyacım olan giriş bilgileri yok."

"O zaman elindekiyle yapabileceğinin en iyisini yap, çünkü lanet laboratuvarının içini bir daha asla göremeyeceksin." Kafasını ittim ve lavabonun yanında Dolly'ye katıldım.

Todd'un parmakları tekrar tuşlara basmaya başlar.

"Bize yardım edebilir mi? Belki George Romero bize daha iyi bilgi verebilir. Tüm bu olaylarda en önemli oyuncu o gibi görünüyor," diyor Dolly.

Çenesinde bir damla kan kurumuş. Parmağımı dilimle ıslatıp yüzünden siliyorum. Kıyafetlerini değiştirip Cathy'nin yoga kıyafetlerini giydi ve biraz temizlendi, ama muhtemelen sıcak bir köpük banyosunda uzun süre bekletilebilirdi.

"Onunla yapacağımız ziyaretin iyi planlanması gerekiyor. Şu anda, departmanla olan bağlantısı nedeniyle kayıp ihbarında bulunulmadığımı varsaymanın güvenli olduğunu düşünüyorum. Pierce'ın motelde ne yaptığını öğrenmek istiyorum."

"Bu kızı tanıyorum," diye duyuruyor Todd. Bakışlarımı onunkilerle aynı getirdiğimde yüzü soluyor. Kızı nereden tanıdığını tahmin edebiliyorum.

"Öyle bir şey değil," diye beni ikna etmeye çalışıyor. "Ben asla onların yaptığını yapmadım." Ben onun yanına dönerken benden uzaklaşıyor.

"Doğru."

"Ben yapmadım. Ben sadece-" Göğsünden bir hıçkırık koptu ve kollu bileğini burnuna sildi. "Bu kadar bulaşmak istememiştim. Bu kızlar... onlar gençleştikçe gösteriler daha da kötüleşti, ama ben o kadar derine batmışım ki... Cathy beni ihbar edeceğini, işin arkasında benim olduğumu, kızların nerede olduğunu bildiğimi ama özel timin onları bulmasını engellediğimi söyleyeceğini söyledi."

Elimi masaya vurdum. "Onları engelliyordun!"

"Hayır!" Çılgınca başını sallıyor. "Pek sayılmaz. Onlara sinyallerin her seferinde farklı yerlere gittiğini söyledim. Ama onlara yerlerini verdim."

"Doğru yerler değil." Polis teşkilatına katılmanın kötü adamları yakalamakla sonuçlanacağını nasıl düşünmüştüm? Etrafta olup bitenleri çözmeye, pislikleri bulmaya yardım etmesi gereken insanlar, avladığım canavarların ta kendisiydi.

"Onlara ilk sinyallerin yerlerini verdim. Çoğu zaman sinyal sekerdi. Cathy bana onay verirse, ben de iletirdim." Alnındaki bir damla teri silerken parmakları titriyordu. "Sanırım sadece oraya vardıklarında bir şey bulamayacaklarından emin olduktan sonra doğru bir konum vermemi söyledi."

"Pierce ya boktan bir dedektif ya da bu saçmalığın içinde o da var." Ölmesi gereken insanların listesi her geçen gün uzuyor.

"Bildiğim kadarıyla, onun bu işle bir ilgisi yok. Cathy talimatları verdi. Pierce'ı oynuyordu."

Ve beni. Benimle o kadar kolay oynadı ki. Tanrı aşkına, kızını tanıyorum. Aralarındaki uçurum biraz daha netleşiyor. Annesini aşan bir kızıdan daha fazlası olabilir.

Tekrar elimdeki soruna odaklanarak dizüstü bilgisayarı ondan alıyorum ve zavallı çocuğu görebilmek için çeviriyorum. "Kim bu kız?"

"Gerçek adı Candace Lindenhurst. Altı ay önce kayıp ihbarı yapılmış. Cathy onu birkaç gece önce kayda almış."

Dolly, "Yani birkaç gece önce onu kayda aldın, sonra da görüntüleri onun için sattın," der. Cathy'yle uğraştığından beri sakinleşti ama yorulmaya da başladı. Romero'yu alt etmek için , güç toplamaya ihtiyacı var.

Todd sessizce başını sallar, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülür. "Cathy onu nereden buldu?" diye sordum.

"Bir adam. Kim olduğunu bilmiyorum. O gece onunla telefonda çok konuşmuş. Onun kayıtlarında olacak."

Ona ters baktım. "O zaman onun lanet bilgilerini al."

"Doğru."

Dolly bana Cathy'nin cep telefonunu tezgâhtan atıyor, ben de Todd'un önüne düşüyorum. "Bir dosya hazırla. Bulabildiğin bütün kızların isimlerini ve bilinen son yerlerini istiyorum. Cathy'nin kızları almak, taşımak ya da onlara bakmak için para ödediği herkesin adını ve numarasını istiyorum." Dişlerimi sıkıp sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Bunu yapabilirim." Todd bir kalem alır ve bir kâğıt parçasını kendisine yaklaştırır. Hareketleri yavaş. Kan kaybından bitkin düşmüş ama ondan istediğim şeyi yapmayı bırakmayacak kadar zeki.

"Televizyonu açacağım," diyor Dolly.

Onu oturma odasına kadar takip ediyorum ve o kanallar arasında gezinirken kanepeye uzanıyorum. Todd'un sesi mutfaktan tekrar duyulmaya başlıyor.

"Eğer ona göz kulak olmazsak kaçabilir." Dolly kumandayı mutfığa doğru sallıyor.

"Onu buradan gayet iyi görebiliyorum." Duvardaki büyük aynadaki yansımasını gösteriyorum. "Ayrıca, bacakları işe yaramaz. Yerde sürünmeye çalışan bir adamı yakalayabileceğimize eminim."

Dolly gülümser, sonra dikkatini tekrar televizyona verir.

"Bekle. Dur." Öne eğilip tişörtünü çekiştiriyorum.

"Ne?" diye sorar, bir sonraki kanala geçer.

"İki kanal geri git." Kanepeden kalktım. Bir mola verebilirim; uzun bir uyku, sıcak bir banyo ya da birkaç bira. Yakında bir şeyler olacak. Dolly düğmeye birkaç kez tıklıyor ve haber bülteni geri geliyor

üze

rin "Bu moteldeki adam değil mi?" Dolly bana endişeli bir bakış attı. "Evet."
de. Ondan kumandayı alıp sesi açıyorum.

Sunucu kadın, "Dedektif Pierce ifadesini vermeye hazır," dedi, Plastik gülümsemesi ve aerosolle yapıştırılmış saçlarıyla süslenmiş Pierce konuşuyor ve kamera Pierce'ı PD'deki kürsüde dururken kesiyor, görev gücü arkasına yayılmış. Kasvetli ifadeler, boş bakışlar, ellerini önlerinde ciddiyle kavuşturmuş, liderlerinin arkasında hep birlikte duruyorlar.

"Bu hafta başında bildirildiği üzere, bu kız için kehribar alarmı verdik." Genç bir kızın 8'e 11 boyutlarında bir resmini eline aldı. Bu onun okul fotoğrafı. On üç yaşından büyük olamaz. Kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, yüksek elmacık kemiklerini ve ışıltılı açık kahverengi gözlerini ortaya çıkarıyor. Bu kızın hayatında hiçbir endişe yok. Bu kız masum.

Ve o kayıp.

"Ne yazık ki kalıntıları bu akşam bulundu. Onu arama çalışmaları sona ermiş olsa da katilini arama çalışmaları devam ediyor. Ceset bu öğleden sonra Klein Deresi boyunca uzanan Autumnwood parkurunda koşan bir koşucu tarafından bulundu. Olivia'nın iki hafta önce evinin yakınındaki parktan kaçırıldığını düşünüyoruz. Daha önce de bildirdiğimiz gibi, Allenvue Kasabasındaki bazı evler, yıkım sırasında kompleksteki iki evin bodrumunda birkaç kalıntı bulunmasının ardından soruşturma altındaki suç mahalleri haline geldi."

"İki ev mi vardı?" Dolly ağzını kapatarak soluk soluğa kaldı.

"Ekibimiz Allenvue kolluk kuvvetleriyle birlikte çalışırken yıkım askıya alındı. Olivia'nın Allenvue'deki evlerde alıkonulan aynı kişiler tarafından kaçırılmış olabileceğinden şüpheleniyoruz. Her iki vakayla ilgili daha fazla bilgiye sahip olduğumuzda bir basın toplantısı düzenleyeceğiz. Şu anda, bu en zor dönemi atlarmaya çalışan aileyi yalnız bırakmanızı rica ediyoruz. Saygı çerçevesinde, şu anda herhangi bir soru almayacağız."

Açık renk gözleri kameraya doğru yükseliyor, sanki doğrudan ona bakıyormuş gibi

Ben.

"Sorumluları bulacağız. Ve onları adalete teslim edeceğiz."

Pierce basına teşekkür edip sahneden inmeden önce kararlı bir şekilde şöyle dedi

onunla birlikte görev gücü.

"O kız... diğer evde miydi?" Dolly ekranı işaret ediyor. Televizyonu kapatıyorum.

"Başka bir ev olduğunu bilmiyorduk." Kumandayı kanepeye fırlatıp Dolly'yi kollarıma alıyorum.

"Kontrol etmeliydik," diyor hararetle ama yüzü göğsüme yaslandığı için boğuk bir sesle. Belki diğer evleri de kontrol edebilirdik ama bunu yapmamız gerektiğini düşünmemiz için bir neden yoktu. Her ev terk edilmiş görünüyordu. İçinde saklandığımız ev bile.

"Cesedinin dere kenarında bulunduğunu söylediler. Evde ölmemiş." Dolly benden uzaklaştı. "Eğer evde ölmediyse, bu Bossman'ın biz onu öldürmeden önce onu dışarı çıkardığı anlamına mı geliyor? Ya da başka biri diğer evi mi kullandı?"

Hepsi güzel sorular.

"Todd." Onu arkamda bırakıp mutfağa geri dönüyorum. Hâlâ iki bilgisayar arasında çalışıyordu ama gazete artık bilgi doluydu. "Allenvie'de havaalanının genişletileceği düşünülen evlerle ilgili neler oluyor?"

Bir anda yüzü tüm rengini kaybeder.

"Bir soruşturma var. Bana bildiklerini anlat," diye baskı yapıyorum.

"Bodrum katını tek bir evde buldular - senin ve Abigail'in... yani Dolly'nin tutulduğu evde. Soruşturma başlatıldı ama sessizce. Birkaç ceset ortaya çıkana kadar haber bültenlerinde yer almadı."

"Cathy yıkımın yakında başlayacağını biliyordu." Dolly'ye döndüm. "Son gece... Onun ve Romero'nun özel isteği. Eve gelmeleri gerekiyordu. Odada bulunmalarına izin verilmişti ama son anda vazgeçtiler. Bossman ve Beardman, yani Morty ve Jimmy bu konu hakkında konuşuyorlardı." Gerçek isimlerini söylemek garip. İçlerindeki canavarı küçültmüyor. Artık canavarın bir adı var.

"Geldiklerinde bulunacaklarını bildikleri için mi? Arkalarında parmak izi falan mı bırakacaklardı?"

"Belki. Muhtemelen. Cathy zaten eve girmişti." "Kamerada görülme riskini göze alamazlardı," dedi Todd.

bizim için açıklıyor. "Muhtemelen gideceklerdi ama son anda riske girmeye değmeyeceğine karar verdiler. Cathy'nin DNA'sı muhtemelen

ama o kendini soruşturmanın içine soktu. Arama yapan bir polisin olay yerindeki parmak izlerini açıklamak kolay."

"Peki kayboluşumun açıklaması ne?" Ondan bir dizüstü bilgisayar kaptım ve masaya oturdum. Elimdeki haber kaynaklarından pek çok bilgi edinebilirim.

"Romero seni davadan aldı ve transfer etti. Pierce'a göre sen üçüncü bölgeye gönderildin."

Başımı kaldırıyorum. "Ve bunu sorgulamadı mı? Gecenin bir yarısı, son saniyede bir davadan alınıp şehrin öbür ucuna atılmayı?"

"Pierce kayıp kızlarla uğraşmak zorunda kaldı ve sonra Olivia'nın -az önce haberlere çıkan kızın- kayıp olduğu bildirildi." Todd dudaklarını birbirine bastırıyor. "Belediye başkan yardımcısının evinden sadece birkaç blok ötedeki oyun parkından kaçırıldı."

"Onu kaçırdı mı?" Dolly bilmek istiyor. "Onu o eve mi götürdü, yandaki eve?"

"Bilmiyorum! Sadece kıza ne kadar yakın yaşadığından bahsedildiğini biliyorum. Yaşadığı yer küçük bir mahalle, alt mahallesinde yirmiden az ev var."

"Ve onun bir şeyler bilebileceğini mi düşündüler?" Ben sordum.

"Bilmiyorum. Laboratuvarımda kaldım ve internet sitelerinde çalıştım. Pierce'ı şüphelendirmeden onları elimden geldiğince karanlıkta tuttum."

Silahımı belimden çıkarıp masanın üzerine koyuyorum. Todd'un bakışları dikkat kesiliyor ve silaha odaklanıyor. Elim silahın üzerindeyken, yüzümü ona dönmek için koltuğumda dönüyorum.

"Diğer kızların kimliklerini belirlediniz mi?" Kâğıdına doğru başımı sallayarak soruyorum.

"Çok fazla var." Dikkati elimden hiç ayrılmıyor. "Bu biraz zamanımı alabilir."

"O kadar vaktimiz yok." Silahı elimde tutup kaldırıyorum.

"Brian. Lütfen." Yalvarma başlıyor.

"Eğer sen olmasaydın, özel tim Dolly'yi ben daha onun bir parçası olmadan bulabilirdi. Sen olmasaydın, sayısız kız ölmeyecek, kitlelerin zevk alması için işkence görmeyecek ve tecavüze uğramayacaktı."

Şakağından aşağı bir ter damlası daha yuvarlanıyor.

"O kızları sattın. Peki dışarıda daha kaç tane var? Belediye başkan yardımcısının bu kızı kendisi için aldığından şüpheliyim. Kirli işleri kendisi yapamayacak kadar yüksek ve kudretli. Ya birine yaptırdı ya da birileri onun tertemiz olmadığı mesajını vermeye çalışıyor."

"Diğer evi kimin işlettiğini bulmamız gerekiyor," diyor Dolly sakince, sanki market listesine bir torba elma ekliyormuş gibi.

"Yapacağız," diye söz veriyorum sandalyemden kalkarken.

"Brian." Todd'un dudakları titrer. Gözyaşları yanaklarından aşağı akar.

"İyi iş çıkardın Todd. Ve ben sözümünden dönmem. Bir zararı olmaz." Silahımı kaldırıyorum.

"Lütfen. Lütfen, bunu yapmayın. Lütfen!" Bana döndü, dudaklarından sümük akıyordu. "Lütfen. Özür dilerim. Çok özür dilerim. Lütfen. Lütfen. Lütfen," diye tekrarlıyor ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor.

Dolly için hiç
olmadı. Benim için
de olmadı.

Todd için de olmayacak.

Dolly'ye zarar veren herkes gidene kadar merhamet olmayacak. İkinci bir şans olmayacak. Acı ve ölümden başka bir şey olmayacak.

Tetiğe bir kez bastı ve Todd sandalyeden düştü.

"Bunların hepsini yanımıza alalım mı?" Dolly dizüstü bilgisayarları kapatmaya ve kağıtları toplamaya başlar.

"Hayır." Onu durdurdum. "Hepsini
burada bırak." "Ama-"

Parmağımla işaret ediyorum. "Bırak onu. Bunu Pierce'a bırakıyoruz. Eğer bunu alır ve dava üzerinde çalışırsa, onun bu işin bir parçası olmadığını biliriz."

"Ya yapmazsa?" diye tartışıyor. "Ya hepsini gömerse?"

"O halde belediye başkan yardımcısıyla konuştuktan sonra evini ziyaret etmemiz gerektiğini biliyoruz."

Masaya, bilgisayarlara, kâğıtlara, içinde babasının videolarının CD'lere göz gezdiriyor. "Hiçbir şey yapmazsa, bu kızlar hâlâ dışarıda olacak." Yığından düşen bir CD'ye dokunuyor.

Ellerini tutup ağızma götürüyorum ve dudaklarımı soğuk parmak eklemlerine bastırıyorum. "Eğer bir şey yapmazsa derisini canlı canlı yüzeceğim." Bizi motelde gördüğünde Pierce'ın gözlerindeki şaşkınlık ifadesini hatırlıyorum. Orada olduğumuza dair hiçbir fikri yoktu. Başka bir şey arıyordu.

"Söz mü?" diye soruyor usulca.

"Yemin ederim." Pierce burada kötü adam değil, gerçi beni motelde gördükten sonra öyle olduğumu düşünüyor olabilir.

"Tamam." Elini çekerek hafifçe başını sallıyor. "Sana güveniyorum." Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüşüyor ve kalbimi parçalıyor. Bu söylediği hafif bir şey değil ve ağırlığı beni kaldırıyor.

"Güzel. Bıçağını ve çantanı al." Ben başka bir boş sayfa çıkarıp Pierce için bir not karalarken onu ayak işlerine gönderiyorum.

Çok basit.

Sadede gel.

İmzalamıyorum. İhtiyacım olduğundan şüpheliyim.

Notu Cathy'nin bilgisayarının üstüne bırakıyorum. Oyun evindekini alıyorum. İçinde internetten erişemeyecekleri hiçbir şey yok ve CD'lere ve Todd'un yaptığı listeye bakmaya başladıklarında istediklerini bulacaklar.

Pierce'ın göreceğini umarak nota bir kez daha bakıyorum.

Hepsini bul ya da öde.

YİRMİ YEDİ

DOLLY

"İyi misin, Ken?" Parmaklarımı saçlarında gezdirerek onu bilgisayar ekranından uzaklaştırıyorum. Sabahtan beri haber sitelerinde gezinip duruyordu. Dönüp bana baktığında kaşları çatıktı.

"Ben iyiyim."

Parmak ucumla dudaklarını izliyorum. "İyi görünmüyorsun. Ciddi görünüyorsun. Ve kızgın. Bana kızgın mısın?"

Kaşları kırışır. "Kızmalı mıyım Dolly? Bütün sabah ne yapıyordun?" diye soruyor, kolunu belime dolayıp beni kucağına çekiyor. "Benim için iyi bir kız mı oluyordun yoksa yapmaman gereken şeyleri mi araştırıyordun?"

Bize şehrin lüks tarafında başka bir otel odası ayarladı. Sadece bir gün için olduğu için fiyatın uygun olduğunu söyledi.

"Bana verdiğin kitabı okudum. Ama onunla işim bitti." Yanağının misk kokusunu içime çekerek ona doğru eğildim. Bu sabah duştan sonra tıraş olmuştu ve bu kokuya bayılıyorum.

"Şimdiden bitirdin mi?" diye soruyor biraz gülerek. Şaşırdığı için onu suçlamıyorum. Televizyon çocukluğumda sahip olmadığım bir lükstü. Ailemin benim için yarattığı balonun dışındaki dünyayı görmek bana özgürlük fikirleri verebilirdi. Bu yüzden okudum. Her şeyi ve her şeyi. Bazı çocukların patates cipsi tıkınması gibi kitapları yuttum.

"Kolay okunan bir kitaptı," diyorum. Okumayı çabuk öğrendiğimi açıklamak istemiyorum çünkü babamın ya da annemin bitirmeden elimden alıp almayacağını asla bilemezdim. Bu sadece onu üzmeye yarar ve ben onun gülümsemesini geri istiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" Ellerini dairesel bir şekilde sırtımda gezdiriyor. O da benim huysuzluğum konusunda en az benim kadar endişeli.

"Ben yaptım." Ondan uzaklaşıyorum ve ellerimle yüzünü çerçeveleyorum. "İstedğini buldun mu?" Odanın içinde vals yapan fili fark etmesi için onu zorluyorum.

Derin bir nefes üflüyor. Ellerimi yüzünden çekerek dikkatimi bilgisayara yöneltiyor.

"Bir sonraki durağımız Belediye Başkan Yardımcısı ama bu işin onunla biteceğini sanmıyorum. Bence oyunda başka biri daha var. Neden son kızı alsın ki?"

Ve ikinci evi mi kullanalım? Neden Bossman ve Beardman'in yan evde eğlenmesine izin vermekle uğraşalım ki?"

"Ona sormamız gerekecek." Gülümsüyorum. Bu pislikleri sorgulamak bana onların acınası varlıklarını sona erdirmekten daha fazla amaç veriyor.

"Polisler şimdiye kadar Cathy'nin evine gitmiş olmalıydı." İyi ruh halimi bozdu. "Bu gece ona ulaşmak daha da zorlaşabilir."

Kucağından itiyorum. "Daha zor mu yoksa imkânsız mı?" diye soruyorum.

Sanki sinirim geçecekmiş gibi kaşlarını kaldırıyor. Bu işin bitmesini istiyorum.

"Zor. Gitmeyeceğiz demiyorum. Sadece Cathy'nin evine girmek kadar kolay olmayabileceği konusunda seni uyarıyorum." Sandalyeyi bana bakacak şekilde döndürdü.

"Neden evine girelim? Neden onu yakalayıp bulunmayacağımızı bildiğimiz bir yere götürene kadar takip etmiyoruz?" Görünüşe göre herkes çocukları, kadınları kaçırıyor, onlarla ne isterlerse yapıyorlar, biz neden yapamıyoruz?

Ken bunu düşünüyor.

"Başka bir yere gitsek daha iyi olur. Bir kızı olduğunu söylemiştin. Bir eş." Bir an duraksadım. "Onlara zarar gelmesini istemiyorum."

"Tamam. Onu yalnız yakalayacağız. Onu nereye götürmeliyiz?"

"Cathy ile deponun nerede olduğunu hatırlıyor musun? Beardman seni ne zaman aldı?"

Alnı kırışır. Parmağını dudaklarına götürüyor. "Evet, sanırım yap."

"Orası iyi bir yer olabilir, değil mi? Eğer orayı yem olarak kullanabilirlerse muhtemelen kullanılmıyor."

"Önce oraya gidip Romero'nun evine gitmeden önce kontrol edeceğiz."

"Her şeyi Cathy'de bırakmışsın. Ne zaman öğreneceğiz Pierce'a güveniyor musun, güvenmiyor musun?" Yatağa atladım ve ayaklarımı yukarı çekip altına soktum. Odaya çıktığımızda bir çift tayt aldım. Artık elbise giyeceğimi sanmıyorum. Ken sürece. Onun için güzel görünmeyi seviyorum.

"Yakında," diyor ve televizyonu açmak için eğiliyor. "Sadece haberleri izleyeceğiz ve öğreneceğiz."

"Haberlere güveniyor musun? Polis onlara neyi söyleyip neyi söyleyemeyeceklerini söylemekten hoşlanmıyor mu?"

İç çekiyor. "Bu çok daha kolay olurdu ama hayır. Polisler haberleri tamamen kontrol edemez. Eğer bir gazeteci bir kemiği kemirmeye başlarsa, onları durdurmak için fazla gücümüz yok."

Parmak uçlarımı çeneme dokunduruyorum. "musun? Polis olmayı? Özlemeyecek misin?"

Konuyu henüz tam olarak düşünmemiş gibi kaşlarını kaldırıyor.

"İşe dönmene izin vereceklerini sanmıyorum," diye fısıldıyorum o sessiz kaldığında.

"Hayır." Gülüyor. "Ben de öyle düşünmüyorum ve bunu özleyeceğimi de sanmıyorum. Polislerin uymak zorunda oldukları kurallar, geçemeyecekleri sınırlar vardır." Sandalyesinden kalktı ve yatakta bana katıldı. "Artık üzerimde o bağlar yok. Bir şey görüyorum ve icabına bakabilirim."

"Bu bizi kanunsuz yapmaz mı? Kanunsuzlar kötü değil mi?"

"Kötü mü?" Bu düşünceyle alay ediyor. "Biz kötü değiliz Dolly. İndirdiğimiz insanlar kötü. Kötüler. Mahkemelerin onların icabına bakması yıllar sürebilirdi ve her şey çözülene kadar çoğu kefaletle serbest kalırdı. Durmazlardı." Yüzümdeki saçları tarıyor. "Ama biz onları durdurduk."

"Yaptık." Ona doğru eğilip yanağından öpüyorum. "Gidip depoyu kontrol edebilir miyiz? Belki erkenden yerleşebiliriz."

Gülüyor. "Çok hevesli." Dizimi sıkıyor. "Tamam. Haberleri kontrol edeceğiz, eşyalarımızı alacağız ve güneş batır batmaz depoya gideceğiz."

Pencereden dışarı hızlı bir bakış bana çok fazla beklemem gerekmeyeceğini söylüyor, bu yüzden tartışmıyorum.

Kolunu omzuma doluyor ve haberler ekranda canlanırken beni kendine çekiyor. Eğer her şey plana uygun giderse, Ken'in kaçırılmasında rolü olan herkesi ortadan kaldırmış olacağız - onun işkencesini... ve benimkini

-Bu gece. Belki hepsi değil -kim bilir hayatım boyunca kaç kişi bu işe karıştı? Ya da dışarıda aynı şekilde acı çeken kaç kız daha var? Korkmuş ve yalnız, böyle olmadığı bir günün gelip gelmeyeceğini merak ediyorlar. Güneşin sıcaklığını yüzlerinde hissedecekleri ve biri onlara seslendiğinde tüylerinin diken diken olmayacağı bir gün olacak mı diye.

Ken'in göğsüne sokuluyorum, gevezelik eden sunucuyu görmezden geliyorum.

"Neyin var?" Ken başımın üstünü öperek soruyor. Bazen çok nazik olabiliyor. Bu bana onun bir savaşçı olmadığını hatırlatıyor ama ona söylemeyeceğim.

Bu. Onun kadar güçlü olduğumu söylüyor, hatta daha fazla, ama haklı olamaz.

Daha güçlü olsaydım, dışarıdaki diğer kızları bırakıp gitmezdim. Onları bulmak için planlar yapardım. Onları kurtarırdım. İntikamlarını alırdım.

"Hiçbir şey," diye yalan söylüyorum, henüz bu konuşmayı yapmak istemiyorum. Benden, herkesten uzaklaşabilir ve şu anda bununla yüzleşmek çok zor. Bu yüzden, bir korkak gibi bundan uzak duruyorum.

GEORGE ROMERO gördüğüm en gösterişli kasabada yaşıyor. İyi ve güvenli bir mahallede büyüdüm... yani, görünüşe göre. Ama bu bölge... Vatandaşlarının güvenliği için hiçbir masraftan kaçınmamışlar.

Topluluğun ön kapılarından geçme riskini göze almadık, sokağın aşağısında arabaların gelip gittiğini görebileceğimiz bir yer bulduk. Belediye başkan yardımcısı şu anda evinde. Muhtemelen bir konyak ve puro içiyordur. İnternette sikini kaldıracak ahlaksız ve iğrenç bir şeyler arıyordur.

"İşte arabası." Ken radyoyu kapatır ve kamyonun direksiyonuna eğilir.

"Arabayı kullanan bir kız," diyorum daha iyi görebilmek için gözlerimi kısarak.

"Siktir." Ken kamyonu vitesine takar ve sokağa çıkar. "Ne oldu?"

Kapıları geçtikten sonra sordum.

"Lanet olası kızı onu tahrik ediyor." Bir elini saçlarının arasında gezdiriyor. Bu bir sorun. Onun zarar görmesini istemiyorum. O masum ve ben bunun bir parçası olmayacağım.

"O zaman geri dönelim mi?" Daha fazla beklemek istemiyorum ama bu gece hiç şansımız olmayabilir.

"Hayır." Bir sonraki kavşaktan döner, siyah Lincoln'ün üç araba gerisinden takip eder. "Onu nereye götürdüğünü göreceğiz. Belki de onu bir yere bırakıyordur."

Bu bizim için işleri kolaylaştırabilir. Elbisemin eteğini dantel kenarıyla oynuyorum.

"Üstünü değiştirmek istemediğine emin misin?" Ken kıpırdanmalarımı fark edince soruyor. Oyun odasındaki elbise. Bana çok istedikleri küçük kız görünümünü vermek için onlar için giymek zorunda olduğum bir tane. Saçlarımı bile örmüşüm.

saçımı iki örgü yaptım, tıpkı Dragonmate'in sevdiği gibi. Uçları için kurdelem yoktu ama beni affetmesi gerekecek.

"Hayır. Henüz değil." Elimi eteğin üzerine koyup kalçalarımın doğru düzleştiriyorum. Kırış kırış olmuş ve kan bedenimi lekeliyor ama eminim bu çabamı takdir edecektir.

"Onu hangi cehenneme götürüyor?" Lüks semtten ayrılırken Ken direksiyonu daha sıkı kavırıyor. Butikler ve mutfak restoranları indirim mağazalarına, rehin dükkanlarına ve fast food mekanlarına dönüşmüştü.

"Belki metresiyle buluşuyordur." Gözlerimi deviriyorum.

"Kızının onu bunun için almasına izin vermezdi," diye geçiştiriyor ve fark edilmeden onlara ayak uydurmaya odaklanıyor.

Lincoln dar bir sokağa dönüyor.

"Kahretsin." Ken kamyonu durdurur. Ara sokağa girsek bizi kesinlikle görürler.

"kaybedemeyiz," diye ısrar ediyorum.

Nefesini dışarı itiyor. "Biliyorum." Farları kapatır ve kamyoneti ara sokağa doğru çevirir. Lincoln'un fren lambaları yerlerini belli ediyor. Sokağın yarısına geldik. Biz yaklaştıkça kırmızı ışıklar sönüyor. Sürücü kapısı açıldı, sonra çarparak kapandı. Benden çok da büyük olmayan bir kız arabanın ön tarafına dolanıyor ve yolcu kapısını açıyor.

Tıknaz, yuvarlak ve uzun boylu bir adam, kapıyı kaldıraç olarak kullanarak arabadan dışarı tırmanıyor.

"Kahretsin. Kahretsin." Ken ayağını gazdan çekti ve kamyoneti kenara çekerek bizi bir garaj kapısının önüne, kalın ahşap bir elektrik direğinin arkasına park etti. Tam olarak gizlenmemiştik ama artık göz önünde de değildik. Ve onları izlemek için iyi bir görüş noktam var.

Arabanın kapısı kapanır ve adam kızı garajın yanına kadar takip eder.

"Garaja mı girdiler yoksa eve mi çıktılar?" "Garaja mı yoksa eve mi gittiler?"

diğer garajların arkasında.

"Bilmiyorum. Gidelim ama sessiz ol. Ben söyleyene kadar hareket etme, tamam mı?"

"Yapmayacağım. Söz veriyorum." Elini sıkıyorum.

Kamyonetten iniyoruz, kapıları yavaşça kapatıyoruz ki kimse varlığımızı fark etmesin. Ken'in arkasından gidiyorum, bıçağım elimde ve silahı da onun elinde. Ara sokakta ilerlerken gecenin keskin havası tenimi ısıtıyor.

Garajın yanında kimse yok. Ken hızla bana bakıyor, sonra arkasından gelmemi işaret ediyor. Garaj ile yürüyüş yolu arasında küçük bir bahçe var. Toprakta yeşillikler fışkırıyor, baharın hızla yaza dönüşeceğinin bir işareti.

"Evdeler." Ken'in sesi tıslayarak çıkar.

Garajla ev arasında yemyeşil çimler yetişiyor. Birisi onu güzel tutuyor, suluyor, kesiyor. Her kim bakıyorsa ölmesine izin vermiyor. Evin içinde bir ışık yanıp sönüyor, arka verandaya sarı bir parıltı yayıyor. Pencerenin önünden bir figür geçiyor ve Ken'in hemen önüne bir gölge düşürüyor.

Saçlarını at kuyruğu yapmış bir kız.

"Kapıyı çalalım mı?" Ken'in gömleğinin arkasını kavrayıp kıkırdamamı engelliyorum.

Bu anın tadını çıkarmamalıyım. Önümüzde uzanan bilinmezlikten başka bir şey yok. İçim titriyor ama bu korkudan değil. Zaferi hissedebiliyorum. Sonunda son iblisle savaşıcağız.

Ve biz kazanacağız.

"Kapıya saldıracağız. İçeride kaç kişi olduğunu bilmiyorum ama sürpriz bizim tarafımızda olacak." Ken'in gözleri evin yumuşak ışığının altında . Amacımızı gerçekleştirmek için o da benim kadar hevesli.

Bıçağımı kavrayışımı ayarlıyorum, kapıya giden kısa basamakları çıkarken bıçağın ağırlığı beni sabit tutuyor.

Kız yine pencerenin önünden geçiyor. Tam görüş alanımdan çıkarken Ken kapıyı tekmeliyor. Silahını çekmiş ve hazır, içeri koşuyor.

Kız çılgılık atıyor, dönüp bize bakıyor. Bana bakınca gözleri açılıyor, sonra bakışları Ken'in üzerinden geçince yumuşuyor. Tanıma duygusu parlıyor.

"Brian," diyor adını nazikçe, sanki dudakları onu kucaklıyormuş gibi. Çenem geriliyor.

"Ella." Adını söylerken sesi o kadar yumuşak değil ama yine de o anı bozuyor. "Baban nerede? Sen iyi misin? Burada ne işin var?" Bu kız için endişe ve özen dolu sorular soruyor.

Ama onda manik bir şeyler var. Kafasında uçuşan küçük saç telleri ya da ayak parmaklarından başının tepesine kadar tamamen siyah giyinmiş olması. Gecenin içine karışıyor.

"Ben... ben iyiyim." Ella onun silahına bakıyor. En azından silahı ondan almamıştı.

Bakışlarını üzerimde gezdirdiğinde ona bir adım daha yaklaşıyorum. Beni tanıyor.

Beni daha önce gördü.

Bakışları elbisemin üzerinde geziniyor ve alt dudağı titriyor.

"Beni daha önce gördün," diyorum kararlı bir şekilde, Ken'in önüne geçerek. "Kim olduğumu biliyorsun."

Solgunlaştıysa da söyleyemem. Yüzünde en az yarım santimlik bir örtü var. Dudakları koyu kırmızıya boyanmış ve takma kirpikler göz kapakları için neredeyse fazla ağır.

"Dolly. Sen Dolly'sin," diyor Ella omuzlarını geriye atarak. Belki de benim için daha sert görünmeye çalışıyor, bana hesaba katılması gereken bir güç olduğunu düşündürüyor.

"Ella." Ken'in sesinde bir soru var. "Baban nerede?"

Ella yutkunurken boğazı düğümleniyor. "O meşgul."

Meşgul olmak pek çok anlama gelebilir. Ancak Dragonmate söz konusu olduğunda, sadece bir tanım uyuyor.

"Ne yapıyorsun?"

Ken'in sözünü kestim ve bıçağımı boğazına dayayarak ona doğru bir adım attım. "Beni tanıyorsun çünkü videoları izledin." Yüz hatlarını inceledim. Koyu renk gözlerinden yaşlar süzülüyor. "Eğer onları gördüysen, onunla birlikteydin, değil mi?" Ucunu tenine bastırıyorum ama baskı uygulamaktan kaçınıyorum. Onu çivilemek istemiyorum-şimdilik.

"Dolly-" Elimi kaldırdığımda Ken durdu. Üzerimdeki otoritesini hiçbir zaman reddetmedim ama bu farklı. Burası. Burayı biliyorum. Tatlı puro dumanının kokusu bana hatırlatıyor.

"Babam beni bir keresinde buraya getirmişti," diyorum, anı ciğerlerimdeki havayı boşaltacak kadar sert çarpıyor yüzüme. "Ve Cathy'nin evi. Oyun buluşmaları için bu yerlere gitmiştim." Çok daha gençtim. Henüz lise çağında bile değildim.

Ella başını sallıyor, bir damla gözyaşı yanağından aşağı süzülüyor. "Evet. Bu uzun zaman önceydi."

Mutfağın hemen dışındaki kapalı kapının arkasından boğuk bir çığlık geliyor. "Burası bir yatak odası. O oda bir yatak odası." Bıçağımı boğazını sıkıyor ve kapıya doğru koşuyor. Kapıyı açtığımda tiz ve dehşet dolu bir çığlık daha atıyor.

Öfkeyle sarmalanmış bir ses beni terk ediyor. Çıplak bir kız, genç... buranın dehşeti için çok genç, tavandaki bir kancaya asılı. Kırmızı yaralar

Göğsünü ve karnını çaprazlama kesiyor. Gözlerim göğsüne odaklanıyor. Bu kız... Biraz öğürüyorum. Henüz göğüsleri bile yok.

Ayak parmaklarının uçları muşamba zeminde tutunmak için çabılıyor ama çok yükseğe çekilmiş. Neredeyse sallanıyor.

"Bu ne lan!" Şişman adam kırmızı yüzünü bana çevirdi, sağ elinde tek kuyruklu bir kırbaç tutuyordu. Gömleği siyah pantolonundan sıyrılmıştı. Kolları kıvrılmıştı.

Kız başını kaldırıyor. Uzun sarı saçları, çenesi gözlerini görebileceğim kadar yükselene kadar yüzünü örtüyor. Temkinli ve soğuk. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyor, açık ağzına doğru yuvarlanıyor.

"Dolly." Ken'in sesi zihnimdeki gürültülü gümbürtüyü delip geçiyor. "Ne zamandır buradasın?" Kıza sordum.

Öksürüyor ve başını sallıyor, hâlâ yerde tutunmaya çalışıyor.

"İndirin onu," diye fısıldıyorum. Kimse kıpırdamayınca sesim bir çığlık halinde çıkıyor. "İndirin onu!"

"Sen de kimsin lan!" Ken odaya doğru ilerlediğinde George Romero'nun gözleri büyür.

Ken'in silahı Romero'yu işaret ediyor. "."

Nutku tutuldu, hareketsiz durdu. Ken etrafımda dolaşıp kızın arkasına geçiyor.

"Seni aşağı indireceğim." İki elini de kullanabilmek için silahını tekrar pantolonunun içine sokuyor.

Romero'nun gözleri kapı aralığına kayıyor. En azından fazladan 100 kilo taşıyor. Bugün kimseyi geçemeyecek.

Ama gitmeyeceğini anladığından emin olmak için kendimi onunla kapı arasına koydum, bıçağımı ona doğrulttum.

"Baba?" Ella arkamdan hıçkırarak ağlıyor.

"Seni aptal sürtüğ," diye bağılıyor Romero, ağzından tükürükler saçarak. "Onun bir sorun olacağını biliyordum. Biliyordum!"

Ken mi? Ken'in sorun olacağını biliyordu.

Ken bileklerindeki bağları çıkardığında kız yere doğru çekilir. Kollarını yanlarına indirince inlemeye başladı. Çok zayıf ve küçük. Ken bana bakıyor.

"Bana lanet bir battaniye getir, Ella!" diye emrediyor.

"Ona yardım etmeyin!" Romero bağılıyor. Dragonmate'i daha uzun boylu, daha ince, daha reklam panosu gibi hayal etmiştim. Uzun boylu bir iş adamı yerine

yuvarlak bir çocuk.

"Bir battaniye, Ella, yoksa babanın bağırsaklarını burada deşmeye başlayacağım." Romero'ya doğru küçük bir adım attım. Başlamaktan mutluluk duyardım ama kızın güvenli bir yerde olması, onunla ilgilenilmesi gerekiyor ve planladığım şeyi izlemek zorunda kalmak onu üzebilir.

Ella arkamdan koşup açık mavi pamuklu bir battaniyeyle geri dönüyor. Ken battaniyeyi ondan alıyor ve şimdi yerde bacak bacak üstüne atmış, titreyerek oturan kızın etrafına sarılmasına yardım ediyor.

"Adın ne senin?" Ona soruyorum. Sesimin sert çıktığını biliyorum ama onun okşanmaya ihtiyacı yok. Şu anda, durumun temeline inmeli, bununla başa çıkmalı ve sonra onunla ilgilenmeliyiz. Çok zor günler geçirdi. Kollarında iyileşmiş yaralar var. Bu Romero'yla ilk seansı değildi. Eğer o duvarın yıkılmasına izin verirse, yıkılabilir. Ve cevaplara ihtiyacımız var.

"Sarah Damons," diyor zayıf bir sesle.

"Kaç yaşındasın?" diye soruyorum. Romero'nun dudakları birbirine kenetlenince bembeyaz oluyor ama yine de sessizliğini koruyor.

"On bir," diye fısıldar, sonra başını Ken'in göğsüne yaslar.

"O..." Boğazımda yükselen safrayı yutmak için bir an duraksıyorum. "Sana dokundu mu? Kırbaç dışında."

"Baba," diye fısıldıyor Ella arkamdan. Bu odada dururken sahip olabileceği her türlü güç kayboldu. Belki de burası bir zamanlar onun odasıydı. Belki bunu daha önce de yaşamıştı.

Kaybedecek çok fazla kurban ve sadece bir hayat var. Bu hiç adil değil. "O...evet." Sarah hıçkırıklara boğuldu. Baraj patladı.

"Artık güvendesin, Sarah. Ama burada kalamazsın, tamam mı?" Gözlerimi bir an için Romero'dan ayırarak ona söylüyorum. Küçük Sarah bana baktı. Ken'in kucağında battaniyeye sarılmış, daha da genç görünüyor. "Bir dakika oturma odasında kalabilir misin? Uzun sürmeyecek. Söz veriyorum. Sonra seni eve, ailene götüreceğiz."

"Dolly. Onunla kalmak ister misin?" Ken, Sarah'nın yerden kalkmasına yardım eder, sorusunun altında endişe yatmaktadır. Onu bu halde görmek geçmişten gelen acıları geri getirdi.

"Bunun yapılması gerek." Sesim titriyor.

Ella odaya, Ken'e doğru ilerler ve Sarah geri çekilir, ağzından yeni bir çığlık çıkar.

"Onu sen aldın," diye suçluyorum. "Onu buraya getirdin ve sonra onu da getirdin." Eğer bir zamanlar kurbanda, şimdi değil.

"I..." Ella'nın gözleri babasına kayıyor, gözyaşları kapaklarından taşıyor. "Ben... eğer yapmazsam-" dedi, başını eğdi. "Eğer yapmazsam, o ben olurum." Sonuncusu çiğ bir fısıltıyla çıktı.

Ken, Ella'nın saçından tutup onu Sarah'dan uzaklaştırır. "Bana da mı tuzak kurdun?"

"Hayır!" Ella yüzünü korumak için ellerini kaldırır. Ken'i yeterince iyi tanımiyordu. Onun kendisine vurmayacağını bilmiyor.

"Seninle tanıştım ve ertesi gün hayatım boka sardı. Neden?" Adam onu sallıyor ve kadın burnunu çekiyor.

"Ben yapmadım-"

"O bendim." Belediye başkan yardımcısı nihayet konuşuyor. "Onun etrafında takılırsan yoluma çıkacağını biliyordum ve gitmeni istedim. Kaltağın bununla hiçbir ilgisi yoktu." Güldü. "Olsaydı her şeyi berbat ederdi."

"Haberlerdeki kızı da mı aldın?" Ella'ya soruyorum, o da başını sallıyor.

"Ve o bunu mahvetti. İşe yaramaz kaltak." Romero alay ediyor. Durumunu tam olarak anlamıyor.

"Bunu bir daha söylersen dilini keserim," diye uyarıyorum onu sıkılmış dişlerimin arasından, durumunu açıkça ortaya koyarak.

"Ne zamandır onun için kız ayarlıyorsun?" Ken, Ella'yı sorgulamaya devam eder.

"Bilmiyorum, sadece birkaç ay mı? Eğer onu alırsam beni rahat bırakacağını söyledi... eğer ona başka birini alırsam." Burnunu çekiyor. Kendini tutması ona asla atlatamayacağı bir pişmanlık yaşattı.

"Bunu sana o mu yaptı?" Ken sorar, sesi yumuşar.

Ella gömleğini kaldırıp altındaki krem rengi teni ortaya çıkarıyor. Kalın beyaz yara izleri tenini çürütüyor, bazıları adamın elindeki kırbaçtan kaynaklanamayacak kadar geniş.

"Ella, Sarah'yı diğer odaya götür. Onu güvende tut. Eğer ona bir şey olursa, seninle organları bağlama oyunu oynar ve seni ölüme terk ederim."

Gözlerini kırıştırıyor ve bana başıyla onay veriyor. Makyajı yüzünden akıyor ve bana onun kötü biri olmadığını hatırlatıyor. Yapabildiği tek şekilde hayatta kaldı. Benim için pek bir şey değiştirmiyor ama ona bıçağımla dans etme şansı veriyor. Ella kolunu Sarah'nın omzuna doluyor ve onu odadan . Sarah ilk başta isteksizdi ama alternatifleri görünce akıllıca bir seçim yaptı ve .

Ella arkalarından kapıyı kapatıyor ve ben de ilk kez duvarların notunu aldım.

"Burayı ses geçirmez hale getirmişsiniz," diyorum. "O kadar da iyi değil, çünkü Sarah'nın sesini diğer odadan duyduk. Ama komşuların polisi aramaması için yeterli sanırım."

"Bak. Kızgın olduğunu biliyorum." Sözleri aşağılık değil, ama kibri hala dışarı sızıyor. "İntikam almak istiyorsun. Anlıyorum." Ellerini bize doğru sallıyor. Ken onun arkasında yürüyor, volta atıyor, kendi anını bekliyor.

"Anladın mı? Anladın mı?" Elimi yanıma bırakarak soruyorum. Bir konuşma yapmak istiyor. Belki de ona sempati duymamızı sağlayacağını düşünüyor. Belki bize karısının sikini yeterince sık yalamadığını ya da üniversitedeki kız arkadaşının sikinin büyüklüğüne güldüğünü anlatacak.

"Öyle olduğundan şüpheliyim," diye mırıldanıyor Ken arkamdan. Bu pisliğin boğazına sarılmayarak kendini tuttuğunu gösteriyor. Önce benim oynamama izin verecek.

Onu gerçekten seviyorum.

Bu düşünce zihnimi kurcalarken bir an donup kalıyorum. Romero yine gevezelik ediyor, ama ben bu fikri bir o tarafa bir bu tarafa çevirip anlamaya çalışıyorum. Ken'i gerçekten çok seviyorum.

Eğer giderse onu kaybetmek daha da kötü olacak.

"Bağlantılarım ve param olduğunu biliyorsun. Sana ne istersen verebilirim." Romero'nun ricası beni endişelerimden uzaklaştırdı. *Sonrasında* ne olacağı konusunda endişelenmenin zamanı değil.

"Bağlantıların hakkında her şeyi biliyorum," diye bağırır Ken. "Sen-" Ken arkasını dönerek ellerinin topuklarını şakaklarına bastırdı. "Kendi kızına bu berbat şeyleri yapıyordun! İnternet için ödediğin para yetmedi mi?"

"Ken," diyorum omzuna dokunarak. "Sanırım izlediği şeyleri yapmak için kızını kullandı." Romero'ya dönüp bakıyorum. Alçalmış gözlerinden suçluluk damlıyor. "İzliyordu, bana o şeyleri yaptırıyordu ve sonra-" Cümleyi bitiremiyorum. Görüntülerin zihnimde olması yeterince kötü; dilimde ekşimleri çok fazla olurdu.

Ken silahını çekip nişan alıyor ve ben kulaklarımı kapatamadan iki el ateş ediyor. Romero'nun iki dizi de parçalandı ve çığlık atıp ağlayarak yere yığıldı.

"Onu asabilir miyiz?" Ken'e soruyorum, büzülmüş bir adamın başında dikiliyor.

"Evet. İpi bana ver."

YİRMİ SEKİZ

KENDOLL

Onu tekrar yere yatırdığımda hava Romero için çok sert geliyor. Boynundaki ip çoktan derisini yıpratmaya başlamıştı. Arkasından bağlanmış bilekleri de bağlardan kanamaya başladı.

Kartal İzci olduğumda annem benimle gurur duymuştu. İpleri ve düğümleri nefes almak gibi bilirim. Rahatsızlığı tesadüf değil.

"Lütfen." Nefes nefese kalıyor, sonra bir öksürük krizine daha giriyor.

"Henüz değil." Dolly bıçağını çenesine vuruyor. Kapının yanındaki masaya oturmuş, onu izliyor. Bacakları kenardan sarkıyor, masumca sallanıyor.

"Bir tane daha," diyorum ona. Daha fazla oyun zamanı istiyorduk ve Dolly'ye istediği her şeyi verirdim ama Sarah dışarıda ve bize ihtiyacı var.

Dolly de aynı fikirde. Birbirimizin ne düşündüğünü bilmek için uzun konuşmalara ihtiyacımız yok. Sadece birbirimizi hissediyoruz. İhtiyaçları, aciliyetleri, doğru yolu hissediyoruz. Bizi bu kadar kolay bir araya getiren de bu.

İpi çekiyorum, ayak parmakları fayanslara zar zor değene kadar onu yerden kaldırıyorum. Sallanırken yüzü koyu kırmızı ve mor bir renk alıyor. Kıpırdanarak durumu daha da kötüleştiriyor ama muhtemelen boğazındaki baskıyı azaltmanın bir yolunu bulmaya çalışıyor.

Bir keresinde, üniversiteden hemen sonra, her türlü sapıkça şeyle ilgilenen bir kızla çıkmıştım. Nefes oyunları bunlardan biriydi, ama öyle sıradan "*Boğ beni baba*" tarzı nefes oyunları değil. Hayır, bu kız asılmaktan hoşlanıyordu. Biraz zaman aldı ama onunla güvenli oynamak için neye ihtiyacım olduğunu öğrendim. Her şeyden önce güvenlik.

Aminı ıslatmak istemiyorum.

İpi tutuşumu gevşetip yere yığılmasına izin veriyorum. Daha fazla nefes nefese kalıyor ve öksürüyor. Tükürüyor.

"Bu kadar dinlenme yeter." Ayağa kalkana kadar ipi çekiyorum. Nefesi büyük nefesler halinde geliyor. İpte öyle bir gerilim var ki, boğulmamak için dik durması gerekiyor. Yaralı dizleri onu öldürüyor olmalı.

Dolly'nin dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşür ve masadan atlar.

"Elbisemi beğendin mi?" diye soruyor ona, eteğini havalandırarak ve hafifçe reverans yaparak. "Hayır mı? Sen hep bunu seçerdin. Beyaz elbiseyi.

tüm danteller. Ve makyaj. Bugün senin için yüzümü yapmaya vaktim olmadı." Yanaklarına dokunuyor.

"S-S-S-Stop." Romero'nun sesi cızırtılı ve çiğ.

Dolly adımlarında duraksıyor ve başını öne eğiyor. "Bana bir an bile merhamet etmedikleri halde neden sürekli durmamı istiyorlar?" Sorusunu bana yöneltiyor.

"Çünkü zayıf adamlar onun yaptığını yapar. Zayıf ve omurgasız." İpe aynı baskıyı uygulayarak sırtına tekme atıyorum ve onu öne doğru gönderiyorum.

Dolly gülüyor.

"Belki de omurgası var mı diye bakmalıyız." Bıçağını avucunun içinde döndürüyor. Bu alete oldukça düşkün hale geldi. Kamyondan oyuncak çantasını almasını önermekle uğraşmadım. İhtiyacı olan her şey elindeydi.

"Çok uzun sürmemeli," diyorum kararlılıkla.

Kaşlarını çattı. "Biliyorum. Çünkü birine zarar vermeden bir hafta bile dayanamazdı." Adamın saçlarını yumrukluyor ve kendisine bakana kadar başını geriye doğru çekiyor.

"Mükemmel bir bebek yaptın," diye alay ediyor. Görünüşe göre taktik değiştiriyor. Hayatı için yalvarmayacak; onu çabucak bitirmesi için baştan çıkaracak.

Ama Dolly aptal değil.

"Duracağını umarak her şeyi yaptım. Ama hiç durmadı. Ve senin gibi insanlar olduğu sürece de asla durmayacak." Bıçağının ucunu adamın göğsüne bastırıyor.

"Evet, yaptın. O yarakları çok iyi aldın." Daha fazla alay. Ellerimi ipin etrafında sıkıyorum. Eğer kızın canını yakarsa, onu tekrar ayağa kaldırır ve işini kendim bitiririm.

Dolly onun yüzünü inceler, bıçağı gövdesinden aşağıya, yuvarlak karnına doğru sürükler. Gözleri kapanıyor ve ağzı sessiz bir çığlığa dönüşüyor.

"Seni bulduğumda sana o kadar çok şey yapmak istedim ki," diyor usulca, adamın karnına dalarak.

Romero homurdanıyor ve o da bıçağı çıkarıyor.

"Canını yakmak, seni bağırtmak için bir sürü planım vardı." Bıçak tekrar karnını deliyor ve haykırıyor. "Ama sonra Sarah'yı gördüm ve kızınla tanıştım. Onlar senden daha önemli." Karnına bıçağı saplar

tekrar ve tekrar ve tekrar, elbisesinin önü onun yaşam gücüyle kaplanana kadar.

Kıpırdanması devam ederken ipe sıkıca tutunuyorum. Mücadele edebilir ama gidecek bir yeri yok.

Öksürüyor ve kan tükürüyor, ama hala nefes alıyor.

Başını daha da geriye çekiyor. Ağzının kenarından kan damlıyor.

Gözleri zar zor açılıyor ama kadının onunla işi bitmemiş.

"Hayatımın bir anına daha sahip olamayacaksın." Bıçağı adamın boğazına doğru kaldırır ve boğazının ortasına saplar.

Son nefesini vermek için çırpınırken ıslak homurtular yükseliyor. Dolly, sesler uzun süre kesilene ve vücudu ipin üzerinde gevşeyene kadar onu bırakmıyor. Geri adım atıyor ve ben ipin ucunu bıraktığımda onun öne doğru düşmesine izin veriyor.

Sessizce, kımıldamadan ona bakar.

"Dolly-" diye fısıldayarak başlıyorum ama o elini kaldırıyor.

"Sanırım artık bana Abigail diyebilirsin, Brian." Çenesini kaldırıyor ve yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor.

Adamın üzerinden atlayarak onu tuttum ve kendime çektim. "Abigail," diyorum adını, dilimin üzerinde yuvarlanmasına izin vererek.

"Sarah'yı hastaneye götürmeliyiz. Ailesini aramalıyız. Ve Ella-" Elinin tersiyle yanağını siler. Ağlıyordu. Geçmişin kirini üzerinden temizleyen sessiz gözyaşları. Tüm bunlardan asla arınamayacak ama şu an için, işkencecilerinin gittiği şu an için, hiç tam olarak bilmediği bir güvenlik içinde yıkanabilir.

"İyi olacaklar. Hadi gidelim. Hadi gidelim." Kolumu omzuna atıp onu kendime yakın tutarak odadan çıkarıyorum. Ella oturma odasında duruyor, tırnağı dişlerinin arasında. Sarah sallanan sandalyede oturuyor, battaniyeyi sıkıca sarmış.

"O-?" Ella sorar.

"Artık sana zarar veremez," diye onu temin ediyorum.

"Bu benim hatam." Ella'nın omuzları çöküyor, kaşları acı dolu bir pişmanlıkla çatılıyor.

"Sarah'yı hastaneye götürmeliyiz." Abigail, Ella'nın yorumunu geçirir.

Ön camlarda kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor.

"Ne yapacağız?" Abigail sorar, panik hızla yükselmektedir.

Başka bir eve gittiklerini umarak pencereyi kontrol ettim. Şansım yok. Üç ekip arabası evin önüne yanaştı. Ella'dan Sarah'a ve Abigail'e baktım.

"Gidiyoruz." Dolly'nin elini tuttum. "Ella, Sarah'yla kal. Ona iyi bakemin ol, anladın mı?"

"Evet. Yapacağım. Söz veriyorum," diye yemin ediyor Ella, ben Abigail'i evin arkasına doğru çekerken.

"Brian. Bekle." Arka verandaya çıktığımızda Abigail beni çeğiştiriyor.

"Zamanımız yok. Gitmemiz gerek. Sarah ve Ella'yı hastaneye götürecekler. Romero'yu bulacaklar. Sorun değil ama gitmeliyiz yoksa bizi de götürürler."

Eğer onu hemen buradan çıkarmazsam, onu alacaklar. Onu kaybederim.

Sistem tarafından yutulacak. Yaptıklarımızın bedelini asla ödemese bile, benden gitmiş olacak. Onu bulamayacağım.

Onu tekrar. Bu korku değil, içimi yakan bir gerçek.

Sonunda geri adım anladı ve ondan çok sevdiğim onaylayıcı baş selamını verdi. Bana güveniyor.

"Acele etmeliyiz." Onu daha sert çekiyorum ve bahçeye doğru koşuyoruz. Çitlerden atlayarak kamyonu doğru koşuyoruz.

Kamyonu Romero'nun arabasının hâlâ park halinde olduğu garajın yanından geçirirken, karanlık bir figür ara sokağa adım atıyor. Onu tanımak için beklemedim.

"Hadi!" Abigail haykırıyor ve ayağım gaz pedalına basıyor.

YİRMİ DOKUZ

ABIGAIL

Ellerimde tutmayı hiç hayal etmediğim özgürlük önümde sallanıyor. Eğer yeterince , onu itebilirim. Tutmaya çalışırsam, düşürebilir ve sonsuza dek kaybedebilirim.

"Abigail." Brian arkamda duruyor ve ellerini kalçalarımın koyuyor.

Gölden hafif bir esinti yüzümüze çarpıyor. Saçlarım çılgınca savruluyor. Güneş gökyüzünde yükseliyor. Yaz sonunda geldi.

"Bu kötü bir fikir," diyorum parmakları belimde sıkılaşmaya başladıktan sonra. "Peki. Neden? Listeleyelim." Mantıklı davranıyor. Bu onun bir özelliği.

Bazen beni sinirlendiriyor, mesela taviz vermeden kendi istediğimi istediğimde. Ama Brian, Ken'den bile daha otoriter. Bu benim en büyük kusurum ama onu seviyorum.

Kıçımı güvertenin parmaklıklarına bastırarak dönüyorum ve ona doğru düzgün bakabilmek için başımı eğiyorum. Elleri belimden çıkıp küpeşteyi kavlıyor ve beni tamamen içine hapsediyor; bir zamanlar kâbuslarımı gevşeten bir his.

"Seni tutuklayabilir." Bariz olana işaret ediyorum. Sırf bu yüzden bile Pierce ile buluşmak korkunç bir fikir. "O bir polis. Kötü adamları tutuklamak onun işi."

"Ve bizim kötü adamlar olduğumuzu mu düşünüyorsun?"

Brian başını eğdi. "Hayır. Tabii ki hayır. Ama o öyle düşünüyor."

Brian'ın gözleri hafifçe kısılıyor. "Bana güveniyor musun, Abigail?"

"Sizi tutukladığında beni nerede bulacaklarını söylemeyeceğiniz anlamında mı? Evet." Keskin bir şekilde başımı salladım.

Ağzının kenarı tembel bir sırıtışa dönüşüyor. Seksi ve rahat görünmeye başladığında ona istediğimi yaptırmaya nasıl konsantre olabilirim?

"Benim kararına güvendiğiniz anlamında."

İnledim. "Tabii ki biliyorum. Ama ya bu bir tuzaksa? Üç aydır bizi arıyorlar." Rüzgâr saçlarımı yüzümün önüne savuruyor, muhtemelen beni şu anda yapmaya çalıştığımdan çok daha az sert gösteriyor.

"Ve bizi bulamadılar," diye belirtiyor. Göl kenarındaki bu güzel evde ikimizin de izine rastlanmadı. Her ne kadar kaçmak, ülkeyi tamamen terk etmek istesem de Brian her şeyin nasıl gelişeceğini görmemiz konusunda ısrar etti. Eğer polis diğer kızlarla ilgili soruşturmaya devam etmezse

yapabileceğimize söz verdi. Bu yüzden sınırın güneyine gitmesi için onu zorlamadım.

"Şans eseri, eminim." Alay ettim.

"Benden bu kadar çok mu şüphe ediyorsun?" Gözleri kararıyor.

"Hayır, tabii ki hayır. Ama sonsuza kadar burada kalamayız. Pierce'ın bizi bir daha aramamak üzere o lokantadan öylece çıkıp gitmenize izin vermesine imkan yok. Haberleri duydun. Vazgeçmediler."

İlk ay boyunca, iki kanunsuzun çocuk tecavüzcülerinin peşine düşmesi, iki kurbanı tarafından çökertilen bir seks kaçakçılığı çetesi gibi sıcak haber bizdik. Sanırım birkaç muhabir sırf özel haber yapabilmek için yakalanmamızı istiyordu. Bizi tahmin ettiğim kadar korkunç resmetmediler, ancak tam olarak olumlu da değildi.

İkinci ayda, bizi bulacak hiçbir ipucu olmadığından, haber bültenleri ilgisini büyük ölçüde kaybetti ve şimdi haftada bir veya iki kez on saniyelik bir spotuz. *Abigail Johansen ve Brian Morton'u arama çalışmaları devam ediyor.*

"Bu her şeyi sona erdirecek ve sonra gerçekten özgür olabileceğiz. Gidebiliriz ya da kalabiliriz." Brian parmaklığı bırakıyor ve çenemi tutuyor. "Gerçek hayatımız bu toplantıdan hemen sonra başlayacak."

"Babamın dolabında şu anda gitmemize yetecek kadar para var," diye itiraz ediyorum. "Onunla konuşmak zorunda değiliz. Riske gerek yok." Neden birbirimizi bir daha görememe riskini göze almadan kaçıp gidemiyoruz?

"Eğer gidersek, olaya karışan diğer kişilerin peşine düşmeye devam edip etmeyeceklerini bilemeyebiliriz. Bu Bossman ve Romero'dan daha büyük bir olay. Departmandan daha büyük."

Haklı ve bir zamanlar her birinin peşine düşüp yaptıklarının bedelini ödetmek istiyordum - hala da ödüyorlar. Ama şimdi, mutlak özgürlüğe bu kadar yakinken bunu yapabilir miyim?

Brian bir şey söylememi ya da yapmamı bekliyor. Her şeyi düşünmemi ve doğru sonuca varmamı bekliyor. Büyük ihtimalle kendi sonucuna. Otoriter adam.

"Benim onayım olsa da olmasa da gideceksin." Tarafsız kalmaya karar verdim.

İki kaşı da kalkıyor ve çenemi bırakıyor. "Evet. Öyleyim." Başını sallıyor.

"Şey." Abartılı bir iç çekiyorum. "Sanırım gitmeden önce bir kez daha sevişmeliyiz. Onunla tanıştıktan sonra, büyük bir kadının orospusu olacaksın."

hapishanedeki canavar." Etrafında dans ediyorum ve onu balkonda bırakarak veranda kapısından yatak odasına doğru koşuyorum.

"Öyle mi düşünüyorsun? İçeri girdiğimde bacaklarını iki yana açıp çıplak olsan iyi edersin." Bu bir tehditti ama Brian'ın yaptığı hiçbir şey beni korkutmuyor. Ve yatakta da dışarıda olduğu kadar karanlık ve sinsi olduğunu kanıtladı.

Üzerimdeki atlet ve şorttan sıyrılıp yatağa atlamadan önce onları odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Onun iri vücudu üzerime düşmeden önce ancak rahat edebiliyorum.

"Son bir sikiş, ha?" Bacaklarımı ayırıyor. Böyle davrandığında vahşi bir görünümü oluyor. Kıcımlı kavrayıp beni kendine doğru çekerken ilkel bir enerji onu sarıyor. Çoktan soyunmuştu ve sert siki tek bir hareketle beni içine alıyordu.

Acıdan değil, içimdeki bu ihtiyacı ne kadar kolay karşıladığından dolayı ağlıyorum. O her şeyi ele geçirdiğinde ruhumdaki düello eden şeytanlar ne kadar çabuk sakinleşiyor.

Ağzı benimkini eziyor ve uzaklaşmasını engellemek için onu tutuyorum. Tekrar tekrar ileri atılıp içime sertçe girerken içimdeki aciliyet yanıyor.

Öpüşmeyi kesiyor ama beni bırakmıyor. Öpücüklerini çenemde gezdiriyor. "Abigail," diye homurdanıyor ama sesi bir suçlama gibi çıkıyor. "Siktir. Abigail."

Beni sertçe yatağa bastırıyor, tekrar tekrar içime pompalıyor. Yaylar altımızda gıcırıyor, yatak başlığı duvara çarpıyor, ama bu sadece dans ettiğimiz müzik.

"Yapma." Bacaklarımı beline dolayarak uzaklaşmasını engelliyorum.

Gülüyor.

"Bana hayır mı diyorsun?" Kulak mememi çekiştiriyor.

"Hayır. Sana durma diyorum," diye düzeltiyorum onu, nefesim boğazıma takılmışken kelimeleri nasıl yönettiğimi bilmiyorum. "Durma. Asla."

Bakışlarını benimkilerle aynı hizaya getirip tekrar ciddileşiyor.

"Seni sevmekten asla vazgeçmeyeceğim, Abigail." Sözlerimi yanlış anlamadı; sadece beni bazen kendimden daha iyi tanıyor. Kalbimle daha uyumlu.

Duygularımı geri yutuyorum. Aptalca görünmeden nasıl cevap verebilirim? Duygularımın derinliğini anlamasını nasıl sağlayabilirim?

Duygular mı?

"Ben de yemin ederim," diyorum usulca. Belagatli değil ama gerçek.

Bileklerimi kavrayıp üstümde sabitliyor ve kaldırabileceğim tüm güçle cinsel organıma giriyor.

"Bu bizim bağımız," diyor sesiyle, nefesi kulağıma geliyor.

"Birlikte," diye inliyorum, kalçalarımı yukarı doğru kaldırarak. "Sonsuza kadar."

Sanki kelimeler beni onun dokunuşundan daha iyi okşuyormuş gibi, vücudum aydınlanıyor. Dizlerimi yukarı ve daha uzağa çekerek, kontrolümü kaybedene kadar kalçalarını gıcırdatıyor. Sinirlerim , çılgınlıklar atıyorum, ışıklar yanıp sönüyor ve ben cennetin ortasındaiken sikini öncekinden daha hızlı ve daha sert pompalıyor, beni uçurumun kenarından alıp tekrar aşağıya düşürüyor. Ama bu sefer o da benimle birlikte. Benimkiyle aynı anda serbest kaldığını haykırıyor. Rahatlıyoruz, evimizi buluyoruz, birbirimizde aşkımızı buluyoruz.

Birlikte. Sonsuza
kadar.

OTUZ

BRIAN

Pierce girişten olabildiğince uzakta, köşedeki bir kabinde oturuyor. Küçük kalabalığın içinden onu kolayca seçiyorum. Takım elbise giyen tek kişi o.

Lokantaya girdiğimde, otoparktaki arabaları fark ettim. Görünüşe göre yalnız gelmiş. Telefonda ne söz vermiş olursa olsun, gardım hâlâ düşmedi.

"Brian." Ben kabine yaklaşırken Pierce başını eğdi.

Bir garson beliriyor, elinde bir demlik kahve. "Menü ister misiniz?" diye soruyor bana bir fincan doldururken.

"İkimiz de BLT club alacağız," diyor Pierce ve önündeki büyük boy, lamine menüyü ona uzatıyor.

"Birkaç dakika içinde çıkacağım," diyor ve ortadan kayboluyor.

"Benimle buluştuğun için teşekkürler." Pierce ellerini masanın üzerinde kavuşturuyor ve bakışlarını bana kilitliyor.

Tekrar lokantanın etrafına bakıyorum, sonra pencereden park yerine bakıyorum. "Benden başka kimse yok. Yemin ederim." Ellerini iki yana açıyor.

Omuzlarımı yuvarlıyorum ama gerginliğim azalmıyor. İşler kötüye giderse Abigail tek başına kalacak. O güçlü bir kadın, kendi başının çaresine bakabilir ama bunu yapmak zorunda kalmamalı. Hayatında onu hayal kırıklığına uğratan yeterince insan oldu. Ben onlar gibi olmayacağım.

"Sizi televizyonda dinlediğimde çok şaşırdım." Pierce birkaç hafta önce bir röportaj vermişti. Doğrudan kameraya bakmış ve Abigail'in ihtiyacı olan bakımı aldığından emin olmak için onu bulması gerektiğinden bahsetmişti. Yaşadığı onca dehşetten sonra güvende olduğundan emin olmak istemiş. Görünüşe göre, kasetleri izliyorlarmış.

Pierce aptal değil, en azından benim düşündüğüm kadar değil. Abigail kartını oynamanın beni kızdıracığını biliyordu.

"Söylediklerimde ciddi dim. Onun iyi olduğundan emin olmak istiyorum." Kısa bir an için gözlerini kaçırıyor. "Ve sen... o şeyler..." Boğazını temizliyor.

"Evet, bazı yaşadık." Onu heceleme zorunda kalmaktan kurtarıyorum. Neden ikimiz de benim seri tecavüzümden rahatsızlık duyalım ki? Belki de onun rahatsızlığı için duymam gereken küçümsemeyi duyamıyorum. Masanın o tarafındayken de farklı değildim. Kurbanı daha iyi hissettirecek cevaplara, doğru kelimelere sahip olduğumu düşünüyordum. Sanki iyi yerleştirilmiş birkaç heceyle iyileşebileceklermiş gibi.

"O iyi mi?"

"İlk soruşturma sırasında bu endişe neredeydi?" Konuyu değiştiriyorum.

Düşük bir nefes üflüyor. "Todd bizi raydan çıkarmak için harika bir iş çıkardı. Sadece bir gün oradaydınız ve orada olduğunuz gün en iyi günümüz değildi. Sen ve Cathy ortaya çıktığınızda aylardır işe yaramaz web sitelerini, raporları ve resimleri tarıyorduk."

"Bir duman bulutu mu?"

Yüzünü buruşturdu. "Evet. Kayda değer bir şey yok, onu ya da kızlardan birini bulmamıza yardımcı olacak bir şey yok." Durakladı. "Ama şu anda elimizde olan şeyler her şey. Şimdiden üç kızı ortaya çıkardık. Hâlâ tutulduklarını gördük. Kurtarıldılar."

Bu sevinmem gerekirdi. Abigail'i mutlu edeceği kesin ama korkunun yaklaştığını hissediyorum. Bu madalyonun bir de diğer yüzü var.

"Ama..."

Başını sallıyor. "Ama onları tutan adamda üçü de vardı." Burun kemiğini sıkıyor. İşinin ağırlığı onu eziyor. Acaba o da bunu benim kadar açıkça görebiliyor mu? Ben onun yerindeyken bunu fark etmediğimden eminim.

"O yukarıda, değil mi? Yüksek yerlerde bağlantıları var ve muhtemelen bir sorgu odası bile görmeyecek?" Boşlukları dolduruyorum. Form değişmemiş. Hiçbir şey değişmedi.

"Evet." Pierce iç geçiriyor ve parmaklarını saçlarından geriye kalan ince tellerde gezdiriyor.

"İki BLT ve bir patates kızartması." Garson kız geldi ve tabaklarımızı önümüze koydu. "Başka bir şey ister misiniz?" diye soruyor ellerini soluk kahverengi önlüğüne silerken.

"Hayır, teşekkürler. Biz iyiyiz." Pierce onun iyiliği için gülümsemeye zorluyor. Zahmet etmiyorum.

"Bana ihtiyacınız olursa seslenin," diyor ve iki kamyoncunun kahve yudumladığı tezgâha geri dönüyor.

"Beni tutuklamaya gelmediniz o zaman." Bir kızartma alıp ağzıma attım. Sıcak ve tuzlu. Kahretsin, çok güzel.

Pierce yine iç çekiyor. İçindeki kargaşayı hissedebiliyorum.

"Yapılması gereken yasal şey seni ve Abigail'i içeri almak. Muhtemelen ikiniz de lanet olası bir akıl hastanesine aitsiniz. Hiçbir jüri sizi hapse atmaz ama ihtiyacınız olan yardımı alacağınızdan emin olurlar."

Dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum.

"Sen insanları öldürdün, Brian. Bu şekilde..." Ofluyor. "Öldürölme şekilleri... Yapamam, hiç böyle bir şey görmemiştim."

Öldürme işinin çoğunu Dolly yaptı ama bunu yüksek sesle söylemiyorum. "Aralarında hak etmeyen var mıydı?" diye soruyorum.

Gözleri büyüdü. "Kanunun gözünde bunun bir önemi yok."

Bir kızartma daha atıp yavaşça çiğniyorum ve başımı sallayarak onaylıyorum.

"Yıllardır kızları kaçıran, tecavüz eden ve tecavüzden kazanç sağlayan adamları öldürdüğüm için hapse girmem gerektiğini düşünüyorsunuz." Öne doğru eğildim. "Sadece son birkaç ay değil, yıllardır."

Pierce yemeğine dokunmuyor.

"Hayır. Bilmiyorum. Dürüst olmak gerekirse, bence o orospu çocuklarının üzerine fazla gitmedin." Parmakları, yemeğinin yanındaki beyaz kâğıt peçetenin üzerinde duran çatalın uçlarıyla oynuyor.

"Bana Sarah ve Ella Romero'dan bahset." Konuyu değiştiriyorum. Pierce beni buraya her ne için getirdiyse, beni tutuklayıp eve götürmek için değil.

"Genç kız ailesiyle birlikte evde. Çoğunlukla yüzeysel yaraları vardı ama uzun süre yara izi kalacak. O şerefsiz-" Devam etmeden önce dudağını . "Kızın kışına baş harflerini kazımış. Çıkarmak için deri nakli yapacaklar. Ama en büyük engel fiziksel değil."

"Biliyorum." Ve biliyorum. Abigail de ben de hâlâ Bossman'ın damgasını taşıyoruz. Kime ait olduğumuzu gösteren bir damga. Bizim için, kim olduğumuzun, nereden yükseldiğimizin bir işareti. Abigail ilerleme kaydediyor, ancak anıları peşini bırakmıyor ve sessiz olduğu, battaniyenin altında büzüştüğü, cehennemini yeniden yaşadığı anlar oluyor. Oraya geri döndüğünde ona her zaman ulaşamıyorum ama geri döndüğünde onu hep bekliyorum.

"Ella Romero başaramadı," diyor Pierce, ellerini masanın üzerinde düzleştirerek.

"Ne demek başaramadı? Onu bıraktığımızda herhangi bir yarası yoktu." Gördüğüm kadarıyla sağlığı gayet yerindeydi.

"Yıllar boyunca gördüğü işkenceleri ve babasının son birkaç ay içinde üç kızını kaçırmaya yardım ettiğini ayrıntılarıyla anlatan ifadesini verdikten sonra annesinin gözetimine bırakıldı. Ella eve gitti ve kendi canına kıydı." Ses tonunda hiç duygu yok. Sadece düz bir ifade. Belki de tüm bunlara karşı kendini sertleştirmek zorunda kalmıştır. Belki bir noktaya varmalıyım. Belki bir gün yapabilirim. Ya da belki de, bunu iddia ettiği kadar iyi idare edemiyordur.

"Peki ya annesi?" Soruyorum, çünkü bir anne çocuğuna bunu nasıl yapabilir? Abigail'in annesinden bir cevap alamadım, belki Bayan Romero bana bir cevap verebilir.

"Kızının istismarından ya da kocasının yaptığı herhangi bir şeyden haberi olmadığını söyledi. Dürüst olmak gerekirse, kadın o kadar derin bir şişenin içinde ki, bilmemesi oldukça mümkün."

Kızını yüzüstü bırakan başka bir ebeveyn.

"Sarah emin ellerde, değil mi?" Çünkü eğer değilse, göl evinde fazladan bir odamız var. Abigail ve ben onunla ilgileniriz.

Pierce muhtemelen düşünce tarzımı anlıyor ve hemen beni temin ediyor. "O iyi. İyi ve sevgi dolu bir yuvada. Yemin ederim, Brian."

Bir kızartma daha alacak kadar rahatladım. Emin olmak için onu kontrol edeceğim.

"Cathy'nin kızı mı?" Umurumda olmamalıydı, ama bildiğim kadarıyla Cathy onu da taciz ediyordu.

"Annesinin seri tecavüzcü olduğunu öğrenen birinden ne kadar iyi olmasını bekleyebilirsen o kadar iyi." Başını sallıyor. "Cathy herkesi kandırdı. Rozetini tüm operasyonu korumak için kullanırken birinci sınıf bir dedektif gibi görünüyordu."

"Bazı şüphelerin olmalı. Beni o motele kadar nasıl takip ettin?"

Pierce yarı gülerek elini başının üzerinde gezdirir. "Saf şans." Bakışlarını bana dikti. "Kızım resepsiyonda çalışıyor. Öğle yemeğini evde unutmuş. Seni gördüğümde tam da onun için bırakıyordum."

"Biraz şans." Sırıtiyorum.

Uzun bir an aramızda sessizce geçiyor. "Peki bu toplantı neden?" Elimizdeki gerçek işe dönme zamanı.

Pierce masanın altına uzanıyor ve sarı bir zarf çıkarıyor. Masanın üzerine bırakıyor ve bana doğru itiyor.

"Bulduğumuz son üç kızdan sorumlu olan adamın resimleri. Fas'ta mülkü var ve seyahat belgelerini saklamasına izin verildi."

"Fas suçluları iade etmiyor," diyorum zarfı açarken. İçinde resimlerden daha fazlası var.

"Hayır, yok." Pierce zarfın içinden masanın üzerine düşen pasaportlara doğru başını sallıyor. Onları . Biri Abigail için, Marie olarak seyahat ediyor.

Stephens ve ben, Mark Stephens olarak seyahat ediyoruz.

Ona bakıyorum. Sandviçinden bir ısırık aldı.

Zarfın dibinde bir telefon gömülü. Açıklamasına gerek yok ve açıklamaması daha iyi. Dikkatlice her şeyi tekrar içine sokuyorum ve mühürlü kalması için küçük metal klipsleri yerine bastırıyorum.

"İncelenmesi gereken çok fazla film var," diyorum sonunda. O da başını salladı. "Evet."

Bir dakikanın daha sessizlik içinde geçmesine izin veriyorum. Abigail bekliyor ve ben onun zaten olduğundan daha fazla endişelenmesini istemiyorum. Parmaklarını gömleğinin içine sokmuş, balkonda volta attığını hayal ediyorum.

"Tamam o zaman." Zarfı aldım ve kabinden dışarı çıktım.

Parmaklarımı şıklatarak geri dönüyorum. "Bir şey daha var. Kaptan Richards?"

Pierce'ın dudakları muzaffer bir sırıtışla bükülüyor. "Komutanlığını kaybetti ve üç cinsel taciz davası nedeniyle soruşturuluyor. Her şey bittiğinde muhtemelen trafik cezası yazıyor olacak."

Sanırım Cathy Kaptan hakkında yalan söylememiştir. Güzel.

"Onu rahat ." Pierce parmağıyla beni işaret ediyor, sanki ne zaman saldırıp ne zaman saldırmayacağı söylenebilecek bir köpekmişim gibi.

"Radarımda değil." Omuz silkiyorum. "Farklı bir şey bulmadığınız sürece. Eğer soruşturmalar durursa-"

"Yapmayacaklar. O kasetlerdeki her kızın hesabı sorulana kadar olmaz." Bu bir yemin ve ses tonundan anladığım kadarıyla, bunu yürekten kabul ediyorum.

"Yemek için teşekkürler." Bir kızartma daha alıp onu sandviçiyle baş başa bırakıyorum.

Arabaya geri döndüğümde, kalbimin üzerindeki ölümcül baskı nihayet gevşiyor ve nefes almak yeniden doğal hale geliyor. O lokantada pek çok şey olmuş olabilir.

Ama istediğim sonuç beni kutsadı.

Abigail'le birlikte olacağım.

Kızları kurtaracak. Ve bunu birlikte yapacağız.

OTUZ BİR

Brian tepedeki tek ampulü yaktığında merdivenleri **bir** ışık patlaması dolduruyor. Ana şehrin dışında eski bir bina. Tepede, aşağıda kalabalık ve yoğun olan pazarlara bakıyor. Ama Brian burayı bizim için bulduğunda bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyorduk.

Doğru, Fas'ın güzelliği ikimizi de büyüledi. Daha da doğrusu, acele etmek için hiç acelemiz yok. Ancak işimiz var ve görevimiz bizi turistlerle birlikte şehirde dolaşmaktan alıkoyuyor. Belki işimiz bitince.

Brian iki basamak iniyor ve elini uzatıyor. "Hazır mısınız?"

Duruşumu düzeltiyorum ve elimi onunkinin içine sokuyorum. "Kimsenin duymayacağından emin misin?" Taş basamaklardan aşağı inerken soruyorum.

"Kimse duymayacak ya da umursamayacak."

Binanın bodrumunda elektrik yok. Brian el fenerini yakmak için elimi bırakıyor. Daha önce buraya bıraktığı kamp lambasını bulup açıyorum ve mekânın geri kalanına ışık saçıyorum.

Köşede, bir köpek kasasının arkasına büzülmüş bir adam var. Giysileri çıkarılmış ve umarım saygınlığı da.

Işık üzerinde parlarken, adam gözlerini kapatmak için çırpınır, muhtemelen izinsiz girişten kör olmuştur. Brian ışını doğrudan adamın yüzüne gelecek şekilde ayarlar. Adam tekrar hareket ederken metal sandık taşlara sürtünüyor. Yer değiştirebileceği fazla bir alan yok.

"Lütfen." Sandıktan cılız bir yalvarış geliyor. "Lütfen. Benim bir ailem var." Kirli, şişman parmakları ince parmaklıklara dolanıyor ve hayatına biraz insanlık katmaya çalışıyor.

"Biliyorum." Lambamı Brian'ın bir hafta önce senatörü buraya getirdiğimizde taktığı askıya asıyorum.

Brian ona, "Senin götördüğün kızların da aileleri vardı," diye hatırlatır.

"Lütfen." Senatör burnunu çekiyor. En azından masum numarası yapmayı bıraktı. "Bacaklarım. Çok sıkışıklar."

Brian'a bakıyorum. Tek derdi bacakları olan bu adamın başına gelecekler hakkında hiçbir fikri yok.

"O kafeslerde tuttuğunuz kızların farklı hissettiğini mi sanıyorsunuz? Aylarca kilit altında tuttuğunuz kızlar!" Sandığı tekmeleyerek odaya metalik bir gönderiyorum.

"Özür dilerim. Yemin ederim. Bir daha asla yapmayacağım."

Bunun işe yarayacağını gerçekten düşünemez.

"Oh, peki, eğer söz verirsen..." Brian gülüyor. Fez'de bulunduğumuz son üç haftadır bu günü ipe çekiyorduk. Senatörü bulmak düşündüğümüzden daha uzun sürdü ve onu yalnız yakalamak daha da uzun sürdü. Korumalarını yakınında tutuyordu. Ama bir senatör bile tek başına sışmayı sever ve sıştığında Brian onu bekliyordu.

"Sana kim ödüyor? Daha fazla ödeyebilirim, çok daha fazla." Yine rüşvet. Bunu birkaç kez denedi zaten. Zaten elindeki tüm paraya ve tüm hesaplarına erişimimiz var. Daha önce almadığımız hiçbir şey teklif etmedi.

Brian'ın arka cebinden gelen bir ses dikkatini dağıtır. Cep telefonunu çıkarır ve ekranı kaydırır.

"Hmmm... Paris?" Pierce'tan gelen mesajı okuyabilmem için telefonu çevirdi. Başka bir kızın izini bulmuşlar.

"Yapmalı mıyız?" Ona soruyorum. Pierce'ı tanıyor ve ona güveniyor ama ben sadece Brian'a güveniyorum. Beni karanlıkta bulup aydınlığa çıkaran oydu. O benim yol göstericim ve o nereye götürürse ben de onu takip edeceğim.

"Bir başka dokunulmaz." Brian mesajı okumayı bitirir ve telefonu tekrar cebine sokar.

"O zaman yapmalıyız," diye kabul ediyorum.

"Ama önce." Brian elini sandığın sapına doluyor. "Evet, ama önce." Kemerimden av bıçağımı çıkarıyorum.

"Senatör, zamanı geldi." Brian sandığı açar ve senatörün hayatı sona ererken adalet başlar.

Yaptığımız her şeyi birlikte yaparız. Yaşam ve ölüm bizim için, bizimle ve bizim tarafımızdan gerçekleşir. Kötülük dünyaya yayılmaya devam edecek, onunla tek başımıza mücadele edecek kadar güçlü değiliz. Ama biz onu avlarız, yakalarız ve ezeriz.

Birlikte.

DOLLY'yi gerçekten beğeneceğinizi ve onu tüm insanlarla tanıştıracığınızı umuyorum. Abigail ve Brian'ın hikayesi sona ermiş olsa da, her zaman mücadele edecek ve sevecek daha fazla karanlık var. Eğer hala karanlık ve ahlaksız bir ruh halindeyseniz, karanlık tek başına romanlarımdan bir diğeri olan [KRISTOFF](#)'a göz atın. Bir göz atmak için sayfayı çevirmeniz yeterli.

KRİSTOFF

"Ciddi misin? On mu?" Başımı sallıyorum ama kahve parasını uzatıyorum. Bu konuda başka seçeneğim yok gibi. O olmazsa, içkimi içmeden uyuyakalacağım ve yürüme mesafesinde başka bir kafe olmadığına göre, kahve lekeli dişleriyle bana gülümseyen barista parasını alacak.

Sunulan fincanı kapıyorum ve tatlı kafein kokusunu içime çekiyorum. Muhtemelen kokladığım tarçın ama kafeinin de kokusunu alabilirsem daha iyi etki edeceği yalanını söylüyorum kendime.

Güneş kapalı gökyüzünde zar zor parlıyor ama bu güneş gözlüklerimi takmam için yeterli. Uzun bir gün olacak ve kafamı toplamam gerekiyor.

Bu fırsatı yakalamam üç yılımı aldı ve bunu heba edemem. Birikimlerimin çoğunu harcayarak, bir çiçekçinin üstünde küçük bir daire kiraladım ve zamanımı bekledim.

Andrei Dowidoff'un evi yakınlarda, Londra'dan arabayla bir saat uzaklıkta büyük bir arazi. Lanet bir kale, ama zayıflıkları da yok değil. Sadece onları bulmam gerekiyor - ve konuşmaya istekli birini. Bu noktada herkes yardımcı olabilir. Sadece sağlam bir görüşmeye ihtiyacım var, sadece bir tane.

Resmi olarak Andrei bildiğim kadarıyla hiçbir birim tarafından soruşturulmuyor. Ana hedef o değil ama büyük bir oyuncu.

"Affedersiniz." Saçları ağarmış, gözlerinin etrafında derin kırışıklıklar olan yaşlı bir adam geçerken koluma dokunuyor. "Özür dilerim, arabam . Radyatör arızası sanırım ve cep telefonum çalışmıyor. Oğlumu aramak için ödünç alabileceğim bir telefonunuz var mı? O gelip beni alır."

Etrafımızı tarıyorum. Kahve dükkânının etrafındaki sabah telaşı azalmış ve caddede sadece birkaç araba yanımızdan geçiyor.

"Elbette." Kotumun arka cebinden telefonumu çıkarıp ona uzatıyorum, o almadan önce parmağımı kaydırarak ekran kilidini açıyorum.

Bana teşekkür ediyor ve ben kahvemi yudumlarken bir telefon numarası tuşlamaya başlıyor. Tırnakları dikkatimi çekti. Az kesilmiş ve temiz. Parmak uçlarında en ufak bir kir ya da yağ lekesi yok.

Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde bana sırtıttığını görüyorum. Omuz silkiyor, ama ben onu sorgulayamadan kalın bir kumaş ağzıma ve burnuma çarpıyor. Ben debelenirken tatlı ve keskin bir koku duyularımı işgal ediyor. Kollar beni arkamdan sarıyor ve başımı geriye atarak, onun beni

piçin burnuna vurdum. Ama ıskaladım. Görüşüm bulanıklaştı. Kurtulmak için savaşıırken nefesimi tutmaya çalışıyorum ama kimyasalın beni ele geçirmesi hiç zaman almıyor.

Pahalı kahvemi düşürüyorum. Kaslarım zayıflıyor, ağırlaşıyor ve mücadelelerim bir işe yaramayacak kadar zavallı kalıyor. Karanlık ele geçiriyor ve kazanıyor.

Karanlık neredeyse her zaman yapar.

Gözlerimi kırıştıtararak açmaya çalıştığımda göz kapaklarım ağırlaşıyor. Yoğun bir sis hâlâ görüşümü dolduruyor ve nerede olduğumu anlamama yetecek kadar ışık yok. Burnumdaki bir kaşıntı canımı sıkıyor ve elimi kaldırıp kaşıntıyı gidermeye çalışıyorum. Ellerimi hareket ettiremiyorum; arkamda bağlılar.

Bağlı, uyuşturulmuş ve nerede olduğuma ya da buraya nasıl dair hiçbir fikrim olmadan yalnızım. Başımı kaldırıp içinde bulunduğum odaya iyice bakabilmek için kendimi zorluyorum. Gözlerim karanlıkta bir odadan çok bir hücre olduğunu fark edecek kadar alıştı. Yerler, duvarlar, tavan, hepsi beton. Başımın üzerinde tek bir ampul asılı ama yanmıyor. Odadaki tek kapının altından ince bir ışık çizgisi yanıyor. Muhtemelen çelik zorlamadır.

Başımı sallayarak, üzerimdeki kara bulutlardan kurtulmak için üzgün bir çaba sarf ederek düşüncelerime odaklanmaya çalışıyorum. Ayaklarımı yokladığımda ayak bileklerimin sandalyeye bağlı olduğunu fark ediyorum. Omuzlarım esaretten yanıyor. Genelde hoş karşıladığım bir yanma ama burası bir zindan değil. Ve kendimi içine soktuğum karmaşadan beni kurtaracak güvenli bir kelime de yok.

Odanın çürümüş kokusunu görmezden gelmeyi seçerek derin bir nefes alıyorum. Vücudumdaki kimyasalların çoğunu temizlemem gerekiyor ve temizleyici nefesler, bağlıyken yapabileceğim en iyi şey.

Kapı açıldığında gıcırıyor ve ardından parlak beyaz bir ışık doğrudan yüzüme parlıyor. Daha fazla rahatsız olmak istemediğim için gözlerimi kapatıp başımı çeviriyorum. Çizmeli ayak sesleri bana doğru geliyor, iki set.

"Güzel, uyanmışsın," diyor kalın bir Rus aksanıyla derin bir ses. Gözlerimi açıyorum ve yan gözle ona bakıyorum. Sesine bakarak düşündüğümünden daha yaşlıydı. Kalın, koyu renk saçlarının diplerinde gümüş tonları var. Bıyıkları saf gri ve kaşlarındaki derin kırışıklıklar orta yaşını geçtiğini ele veriyor.

Gözlerimi birkaç kez kırıştıtırıp onun arkasından bakıyorum. O kadar yaşlı olmayan başka bir adam kapının girişinde duruyor, ışığın çoğunu engelliyor ve kendini karanlık bir

Gölge. Yüz hatlarını seçemiyorum ama iri ve kaslı yapısı kolayca görülebiliyor.

"Söylemeliyim ki Danuta, bu kadar kolay kandırılmana şaşırdım. Çok uzun zamandır başımın belasıydın ve bu kadar kolay koparıldın." Aksanından dolayı sisli zihnim onu anlamamı zorlaştırıyor ama bana Danuta dediğinden oldukça eminim.

Muhtemelen bana verdiği ilaçların etkisiyle kıkırdamaya başladım. "Seni aptal," diye gülüyorum ve bağlarımı çekeştiriyorum.

Bu hakaretin karşılığını hemen yüzüme sert bir tokat atarak alıyorum. Acı çeneme yayılıyor ve altın yıldızlar önümde dans ediyor. Homurdanarak başımı sallıyorum. Bu sisin dağılmasına yardımcı olmadı.

"Chertovski suka!" Ayaklarımın dibine tükürüyor. Çıplak ayaklarıma. Bana orospu dediği gerçeğini görmezden geliyorum ve kıyafetlerime ya da kıyafetsizliğime odaklanıyorum. Çıplağım. Tamamen açıktayım.

Artık tüm dikkatim onda.

"Ben Danuta değilim," diyorum çenemi açıp kapatarak. Ayaklarım bağlı olduğu için dizlerimi elimden geldiğince birbirine bastırıyorum. "Yanlış kızı yakaladınız."

Bana yaklaşıyor ve giysilerindeki puro dumanının kokusunu alabiliyorum. Gözleri kısılıyor ve yüzümü inceliyor, çenemden tutup başımı önce bir yana sonra diğer yana çeviriyor.

"Daha fazla ışık!" diye omzunun üzerinden bağırıyor ve üzerimdeki ampul aydınlanıyor. Birkaç kez göz kırpyorum, ilk başta çok fazla geliyor ama yavaş yavaş alışıyorum ve onu daha net görebiliyorum. Derin bir yara izi çenesinden boynuna doğru uzanıyor. O yara izini duymuştum. Nasıl olduğunu. Sertçe yutkunuyorum. Bu fidiye için oynanan küçük bir oyun değil.

Korku midemi dolduruyor, ama beni tutuşunu artırdığında sızlanmamayı başarıyorum. Ona korkumu göstermek, gerçekten ne kadar korktuğumu görmesine izin vermek onu sadece körükleyecektir. Onun gibi canavarlar bundan beslenir.

"Benzerlik çok yakın." Bana dudak büküyor ve ben de ukalaca bir karşılık vermek için yutkunuyorum. Zekâm şu anda bana yardımcı olmayacak. Andrei Dowidoff'a karşı değil. Bu adamın mizah anlayışı yok. En azından bildiğimiz türden. Onun iyi vakit geçirmekten anladığı, bir adamın derisini canlı canlı yüzüp bilincinin ne kadar süre açık kalacağını görmek.

Duyduğum hikâyeler ağızımı kapalı tutmam için yeterli.

"Ben Danuta değilim," diyorum tekrar.

"Senin gibi bir CIA sukasının adın hakkında yalan söylemekten daha iyi numaraları olacağını düşünürdüm." Sadece yanağımı okşamak için çenemi bırakıyor. "Ama göreceğiz. Seni konuşturmak için kolayca bir iğne yapabilirim. Bana bilmem gereken her şeyi anlatacaksın ve yalanların için cezalandırılacaksın."

Cezalandırma kelimesini söyleme şekli tüylerimi diken diken ediyor. Genelde bu kelimeyi duyduğum zamanki gibi değil. Heyecan yok, sadece iğrenme var.

"Ben Danuta değilim. Yemin ederim." Bağlarıma karşı sarsılıyorum ama tek yaptığım onu güldürmek oluyor. "Kimliğimi kontrol et. Pantolonumun içinde." Hücrenin etrafına bakıyorum. "Pantolonum nerede?"

"Yaptık. Tüm giysileriniz ve o küçük çantanız incelendi. Üzerinizde kimlik yoktu." Elleri kalçalarında, başımda dikiliyor.

Cüzdanım yanımdaydı. Yanımda değil miydi? Kahve parasını ödeyecek param vardı. Kahretsin. Parayı cebimden çıkarmıştım. Cüzdanımı dairemde unutmuş olmalıyım.

"olsa bile - kimlikler taklit " diyor.

Haklı tabii ki. Yıllar boyunca kız kardeşimin çantasında kaç tane kimlik görmüştüm? Hatırlayamayacağım kadar çok farklı insan oldu. Onu o olmadığımı ikna etmeliyim. Yanlış kızı aldığına ve bir şekilde gitmeme izin verdiğine.

"Ben bir gazeteciyim," diye ağzımdan kaçırdım. "Ben Danuta değilim. CIA ile çalışmıyorum. Bir hikaye yazıyorum." Onun hakkında, ama bunu bilmesine gerek yok. İngiltere'ye yüz yüze bir röportaj yapmak için gelmedim.

"Beni hayal kırıklığına uğrattın," diyor uzanarak. Kemerine bağladığını tahmin ettiğim bir bıçak çıkarıp net görebilmem için havaya kaldırıyor. Bıçak geniş ve sivri. Keskinliğinden hiç şüphem yok. Tekrar kurtulmaya çalışıyorum ama hiçbir şey olmuyor. İpler bileklerime batıyor ama aramıza daha fazla mesafe koymuyorum.

Soğuk çelik bıçağı boğazıma bastırarak yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Seni bir kulağından diğerine kadar kesmeliyim." Nefesi puro kokusuyla ağırlaşıyor ve tehdidini savururken tükürükleri çeneme düşüyor. "Belki de onun yerine seni çenenden amına kadar kesmeliyim." Bıçağı çeneme doğru sürüklüyor ve ucuyla çentik atıyor. Çenemi sıkıyorum ama sesimi çıkarmıyorum. Herhangi bir hareket bıçağın daha derin kesmesine neden olabilir - ve pisliğin bana zarar vermek için yardımına ihtiyacı yok.

"Aradığın kadın ben değilim," diyorum tekrar, daha yumuşak bir sesle, gözlerinden kaçarak, muhtemelen bir amcık gibi sızlanmaya başlayacağımdan korkarak

öyle olduğumu düşünüyor. Bunun için eğitilmedim. Sadece kız kardeşimin bana eğitimiyle ilgili anlattıklarını hatırlıyorum, dinlemediğimi düşündüğü zamanlarda partneriyle konuşurken kulak misafiri olduğum ufak tefek şeyler.

Ancak, yüksek profilli bir Rus seks taciri tarafından kaçırılması durumunda ne yapılması gerektiği konusuna hiç değinmedi.

Bıçağı köprücük kemiğimin üzerinden omzuma doğru sürüklüyor. "O zaman nasıl ona benziyorsun, hmmm?" Cevap vermeme izin vermiyor, sadece bıçağı omzumun etli kısmına saplıyor.

Artık sessiz kalamıyorum, acı kör edici ve hızlı. Çığlık atıyorum, düzensiz bir ses. Gözyaşları oluşuyor ve yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Bıçağı çıkarıyor ve derime bastırıyor, yeni bir nokta, yeni bir tehdit. Kan kolumdan aşağı damlıyor, damlacıklar uyluğuma çarpıyor.

"Ben Danuta değilim!" Yüzüne bağıryorum.

Boştaki eliyle çenemi tutuyor ve bıçağını tekrar omzuma dayadığını görene kadar başımı çeviriyor.

"Yemin ederim. Ben o değilim," diye fısıldıyorum bu kez. "Lütfen. Ben o değilim." Bana inanması için zihnimde yalvarıyorum. Çünkü ben o değilim.

"Anlat o zaman. Onun gözlerine, onun saçlarına nasıl sahip olduğunu anlat bana." Yüz ifadesini göremiyorum. Gözlerim bıçağa, çoktan açtığı yaraya odaklanmış durumda. Ona cevap veremiyorum.

"Ne düşünüyorsun, Kristoff? Hmmm? Ona doğruluk serumu mu verelim? Onu erkeklere mi verelim? Belki amına ve götüne sokulan bir düzine kadar yarak konuşmasına yardımcı olur?"

"Daha önce de işe yaramıştı," diye konuşuyor kapı aralığından gelen adam. Aksanı o kadar kalın değil, sesi o kadar ağır değil ama yine de otorite dolu. Andrei'nin aksine ses tonunda biraz kontrol var.

"Cevap ver bana, *suka*."

"Ben o değilim. Benim adım Magdalena," diye tekrar deniyorum, burnumu çekiyorum ve elimden geldiğince hareketsiz duruyorum.

Onu yine hayal kırıklığına uğratmışım gibi başını sallıyor. Yavaşça, bir amaç uğruna bıçağı omzuma saplıyor. Bu şekilde bıçaklamaktan daha kötü. Bıçağın daha büyük bir kısmı omzumda kaybolurken çığlık atıyorum, haykırıyorum. Hareket etmeye, çekilmeye çalışıyorum ama tek yaptığım daha büyük bir yara açmak oluyor.

"Bundan daha fazlasına ihtiyacım var," diyor ve bıçağı bana doğru sürüklemeye başlıyor.

Böyle devam ederse omzumu parçalayacak.

"Ben serbest çalışan bir gazeteciyim. Seks tacirleri hakkında bir hikâye yazıyorum," diye haykırıyorum. "Yemin ederim ABD hükümetinden ya da

herhangi bir hükümet."

"Danuta'yı tanıyorsun o zaman?" diye suçluyor ama bıçağı oynatmıyor. Omzumu çok fazla kan kaplıyor. Midem daha önce hiç hissetmediğim bir bulantıya dönüşüyor.

Başımı salladım. "Dur. Lütfen," diye yalvarıyorum ve aynı zamanda bunun için kendimden nefret ediyorum. Danuta bu kadar zayıf olamazdı. Çoktan çözülmüş ve boğazını ellerinin arasına almış olurdu.

"Anlat bana."

Bunu yaptığımda işler daha iyiye gitmeyecek. İşler çok daha kötüye gidebilir. Ama acı çok fazla.

"O benim kız kardeşim!" Sahip olduğum son enerjiyle söylüyorum. "Benim ablam," diye fısıldıyorum.

Andrei gözlerinin içine bakana kadar çenemi geri çekiyor. Muhtemelen yalan söyleyip söylemediğimi anlamak için beni araştırıyor. Sanki artık bir dedektif gibi. Doğruyu söylediğimi bilmek zorunda. Danuta bu kadar kolay pes etmezdi.

Bıçağı omzumdan çekti ve yeni bir acı patlaması oldu. Bağırmaktan boğazım yanarak ılgık atıyorum. Çenemi bıraktığında başım öne düşüyor.

"Sen aptal bir kızsın," diyor Andrei, kelimelerinden tiksinti damlayarak. Bunu ilk kez duymuyorum ama ilk kez hak veriyorum. Avrupa'ya gelmek, hikâyenin peşine düşmek bugüne kadar yaptığım en aptalca şey olabilir.

"Adamlarınız yanlış kızı yakaladı - ama aptal olan ben miyim?" Burnumu çekerken gülüyorum. Stresle hiç iyi başa çıkamadım.

"Seks ticareti hakkında bir hikaye mi istiyorsunuz? Size uyum sağlayacağım." Başıma bir ağrı saplanıyor ve ışıklar tekrar sönüyor.

[AMAZON](#)

TEŞEKKÜRLER

Siz **okuyucularıma**, sizi karanlık ve çarpık bir maceraya sürükleyeceğim konusunda bana güvendiğiniz için teşekkür etmek istiyorum. Zaman ayırıp öykülerimi okuduğunuz ve benimle birlikte hayal dünyamda oynadığınız için teşekkür ederim. Sonsuza dek size borçluyum.

Ayrıca Simply Defined Art'tan **Jay Aheer**'e Dolly'nin kapağında yaptığı harika iş için teşekkür etmek istiyorum. Kapağa mükemmel miktarda ham korku kattı. Muhteşem yaratıcılığınız ve yeteneğiniz için teşekkür ederim!

WordNerd Editing'den Monica, bu hikayeyi olabilecek en iyi hale getirmeme yardımcı olduğunuz için çok TEŞEKKÜR **EDERİM**.

ARC ekibime ve **Measha's Madhouse**'un her üyesine teşekkür ederim. Hepiniz bana her gün parmaklarımı klavyeye koymaya devam etmem için gereken desteği ve sevgiyi veriyorsunuz.

YAZAR HAKKINDA

USA Today Çok Satan Yazarı Measha Stone, sapıkça romantik gerilim ve karanlık aşk romanları yazan erotik ve eğlenceli her şeyin aşığıdır. En İyi Gelişmiş BDSM ve En İyi Antoloji olmak üzere iki kategoride 2018 Golden Flogger ödülünü kazanmıştır. ABD ve Birleşik Krallık'ta birçok kategoride Amazon'da 1 numaraya yükseldi. Bilgisayarında yazmadığı zamanlarda, bir fincan çay ve kindle'ıyla iç içe bulunabilir.

<https://meashastone.com>

AYRICA MEASHA STONE TARAFINDAN

SONRA

Canav

ar

Kule

Kırmız

!

EK BINANIN KIZLARI

Sonsuza Kadar Baba

Sonsuza Kadar İtaatkar

KARANLIK DANTEL

SERİSİ

Club Dark Lace (Boxset)

Unzoned

Babam gelene kadar.

KARANLIK ROMANTİZM STANDALONE'LARI

Valor

Kristoff

SAHIP OLUNAN VE KORUNAN

Evcil Korumak Hayvanını

Kaçak Korumak

KorumakHayvanını Tutsak

Hayvanını

Tutsak Yavru

Kedisinin Evcil

Hayvanı Olması

Evcil Hayvanını

Eğitmesi

SIYAH IŞIK SERİSİ

Siyah Işık Sevgililer Ruleti Siyah

Işık Kelepçeli

Siyah Işık Ruleti Redux Siyah Işık

Şüphesi

Black Light Ünlü Ruleti Windy

City SERİSİ

Saklı Kalp

Güvenli Kalp

Kalp Borçlu

Özgür Kalp

Baba Kalbi

Rüzgarlı Şehir BOX SET

İçindekiler

Başlık	
Sayfası Telif	
Hakkı İthaf	
İçindekiler	
Adil Uyarı	
Bölüm 1	
Bölüm 2	
Bölüm 3	
Bölüm 4	
Bölüm 5	
Bölüm 6	
Bölüm 7	
Bölüm 8	
Bölüm 9	
Bölüm 10	
Bölüm 11	
Bölüm 12	
Bölüm 13	
Bölüm 14	
Bölüm 15	
Bölüm 16	
Bölüm 17	
Bölüm 18	
Bölüm 19	
Bölüm 20	
Bölüm 21	
Bölüm 22	
Bölüm 23	
Bölüm 24	
Bölüm 25	
Bölüm 26	
Bölüm 27	
Bölüm 28	

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Kristoff](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında](#)

[MEASHA STONE tarafından da](#)

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

